

Giới thiệu Thái Tử Phi Đặc Biệt

Một cô bé 10-11 tuổi đi vào phòng

"Tiểu thư tỉnh, người ăn sáng"

Một cô gái khác ở trên giường khuôn mặt xinh đẹp phải gọi là tuyệt sắc mỹ nhân, trong trẻo lạnh lùng lên tiếng.

"Mạc nhi, để đó lui đi"

Nàng chính là cái háo sắc thành danh, phé vật, xấu xí trong lời đồn thiên hạ đại tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Nhược Nhược. Chỉ là Nhược Nhược hiện tại là một cái khác linh hồn của thế kỉ 21 nhập vào. Nhược Nhược bước xuống giường làm vệ sinh rồi ăn. Nàng ăn xong lấy mạng che mặt đeo vào rồi bước ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Một cô bé 10-11 tuổi đi vào phòng

“Tiểu thư tỉnh, người ăn sáng”

Một cô gái khác ở trên giường khuôn mặt xinh đẹp phải gọi là tuyệt sắc mỹ nhân, trong trẻo lạnh lùng lên tiếng.

“Mạc nhi, để đó lui đi”

Nàng chính là cái háo sắc thành danh, phé vật, xấu xí trong lời đồn thiên hạ đại tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Nhược Nhược. Chỉ là Nhược Nhược hiện tại là một cái khác linh hồn của thế kỉ 21 nhập vào. Nhược Nhược bước xuống giường làm vệ sinh rồi ăn. Nàng ăn xong lấy mạng che mặt đeo vào rồi bước ra ngoài cửa.

“Mạc nhi “

Mạc nhi chạy nhanh tới.

“Tiểu thư“.

Nhợc Nhược phân phó

“Thu đi, ta có việc ra ngoài”

Mạc nhi cúi đầu dạ rồi kêu người thu. Nhợc Nhược đi tới một lầu.

“Người biết không Thượng Quan Nhược chuẩn bị tiến cung”

Một người khác chen chân.

“Nhi tiểu thư Thượng quan gia sao. Nàng ta nhập cung làm gì?”

Người nọ cười :

“Tất nhiên là tham gia yến hội rồi. Nghe nói không riêng nhị tiểu thư mà phé vật đại tiểu thư cũng sẽ tham gia”

Những lời bàn tán cứ thế mà nổi lên. Nhợc Nhược lắc đầu nghe ma nhảm chán. Nàng đi ra khỏi lầu hướng phía tây kinh thành đi. Hai tháng tới nơi này nàng đã biết được một số điều. Đây là Phụng Quán đại lục. Hoàng thượng hiện tại là Phụng Trắc. Thái tử đương triều được xưng là đệ nhất mỹ nam lạnh lùng, vô tình là Phụng Lạc Thần, một số vị vương gia cũng coi là đáng chú ý mà nàng thì lại chẳng để tâm. Một đường tới núi Ôn Phong, nàng nhìn thấy bóng hình quen thuộc.

“Sur phụ”

Nam nhân đeo mặt nạ che đi nửa khuôn mặt nhưng vẫn không thể che đi bộ dáng yêu nghiệt. Trong tâm Nhợc Nhược luôn nghĩ nếu độ sur phụ nàng với Lạc Thần thái tử thì ai sẽ đẹp hơn. Nam nhân lạnh nhạt lên tiếng

“Nhược nhi, ngươi tới muộn”.

Nhược Nhược vuốt tóc

“Sur phụ, Nhược nhi biết chỉ là Nhược nhi ngồi ở tửu lâu nghe chuyện một lát”. Nam nhân nhếch môi

“Ta lại không biết nhược nhi khi nào có thói quen thích nghe chuyện”.

Nhược Nhược xoa mũi

“Mới rồi”.

Nam nhân lắc đầu

“Tới luyện công”.

Nhược Nhược gật đầu bắt đầu theo nam nhân chỉ bảo. Hai người luyện quên thời gian tới gần chiều tà. Nhược Nhược ngồi cạnh nam nhân lên tiếng

“Sur phụ mai ta không thể luyện công, cái yến hội gì đó ta phải tham gia”

. Nam nhân nhẹ vuốt tóc nàng

“Việc này ta biết, Nhược nhi cứ đi nhưng phải cẩn thận dù sao trước giờ ngươi vẫn luôn giả làm cái kia xấu nữ, phế vật”.

Nhược Nhược mỉm cười

“Sur phụ, Nhược nhi lúc sur phụ cứu ra khỏi ải quỷ môn quan đã không phải là Nhược nhi của trước kia, muốn bày kế với ta, muốn hủy thanh danh của ta, muốn hại chết ta sao. Ta phụng bồi tới cùng”.

Nam nhân thay đổi sắc mặt trầm trọng

“Nhược nhi, Ta biết Nhược nhi giờ đã khác trước nhưng ngươi có biết tới khi ngươi để cho người ta thấy ngươi xinh đẹp như tiên, tài nghệ hơn người sẽ khiến cho ngươi gặp vào hiểm cảnh. Có những tên nam nhân cũng sẽ bất chấp tất cả để có được ngươi, ta lại không muốn điều đó”.

Nhược Nhược cười hắc hắc thầm nghĩ cuối cùng sur phụ cũng động tâm với nàng không mất công nàng hai tháng qua tốn nhiều công sức, nàng ngã đầu trên vai nam nhân

“Sur phụ, Nhược nhi sẽ cẩn thận”.

Mùi hoa mai thoang thoảng trên người nam nhân khiến Nhược Nhược cảm thấy yên bình, nàng không hiểu mỗi lần dựa vào người nam nhân này nàng cảm thấy an toàn thoải mái. Tối, Nhược Nhược trở về phòng thần không biết quỷ không hay. Nàng lên tiếng

“Mạc nhi”.

Mạc nhi liền từ đâu chạy vào phòng

“Tiểu thư sai bảo”.

Nhược Nhược nằm nửa người trên giường môi anh đào khẽ mở

“Trong phủ có chuyện gì không?”.

Mạc nhi cúi đầu

“Hôm nay, nhị tiểu thư có ghé qua cùng tam nương nói là thăm tiểu thư, lão gia sai người truyền đạt mời tiểu thư cùng nhị tiểu thư, tam tiểu thư, tứ tiểu thư mai nhập cung tham gia yến hội”.

Nhược Nhược gật đầu rồi cho Mạc nhi lui. Nàng âm thầm tới phòng Thượng Quan Như Mộng thì nghe tiếng nói chuyện

“Mẫu thân, Mộng nhi đã tính mai sẽ hạ xuân dược trên người phế vật để sau này nàng ta không còn tí mặt mũi nào nữa”

. Tam nương lên tiếng

“Mộng nhi phải cẩn thận kẻo có sơ xuất sẽ không được”.

Như Mộng nhếch môi

“Mẫu thân yên tâm”.

Nhược Nhược cười xảo quyệt về phòng

“Muốn hại ta, cứ chờ mà xem kẻ nào mới là ngu ngốc bị hạ xuân được. Thượng Quan Như Mộng người vô tâm đừng trách bản tiểu thư vô tình. Tất cả là do người chuốc lấy”

Nàng lặng lẽ về phòng. Yên hội ngày mai hẳn rất náo nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau tỉnh trong Thượng Quan gia ngập tràn không khí vui tươi. Các tiểu thư đua nhau tô son điểm phấn. Ai cũng mong được lọt vào mắt một vị vương gia hoặc vận may thì sẽ là thái tử điện hạ. Nhược Nhược tỉnh dậy cũng chẳng nghĩ trang điểm làm gì cả, nàng bước xuống giường vệ sinh buổi sáng xong thì đi ra ngoài. Một lúc sau có người tới báo đưa các nàng vào cung. Nhược Nhược thoải mái theo sắp xếp tiến cung. Lần đầu tiên nhìn thấy hoàng cung cô đại nàng không khỏi kinh ngạc thực là rất hoành tráng cũng rất uy nghi. Nhìn hết một lượt hoàng thành nàng được đưa tới chính điện. Chính điện là nơi hoàng thượng thiết triều và này trở thành nơi tổ chức cung yến. Nàng nhìn một vòng, các vương tôn quý tộc nói chuyện một bên, các tiểu thư khuê các cũng đứng một bên nói chuyện với nhau. Nàng kể tất cả ngồi xuống chỗ của mình. Một vài giọng nữ cất lên

“Đó không phải xấu xí tiểu thư của Thượng Quan gia sao? Nàng ta cũng tới”

“Đúng vậy, cái kia xấu xí nữ nhân sao có thể ngồi cùng chúng ta, thật mất mặt”

Từng tiếng nghị luận sôi trào biến Nhược Nhược thành tâm điểm. Cổ sức, Nhược Nhược cảm thấy tại sao tại mình lại thính tới vậy cơ chứ, mấy lời khó nghe đó nàng tập mãi cũng thành quen nhưng vẫn không khỏi có một chút chướng tai. Nhìn mặt từng người nàng nhíu mày.

“Các người cứ nói nhiều vào rồi coi ta sẽ hảo hảo đối với các người ra sao”

Nàng tâm trạng thoải mái không để ý xung quanh nữa. Tới khi nghe tiếng của công công vang lên.

“Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm”

Nàng đứng dậy làm theo mọi người hành lễ đúng quy củ. Cái gọi là uy nghi hoàng thất tới hôm nay nàng mới thực sự chứng kiến nhưng trên mặt trước sau như một không hề có một chút sợ hãi. Đằng sau khăn che nàng vẫn là một dạng lãnh đạm, lạnh lùng. Hoàng thượng cho mọi người ngồi xuống lại nghe thấy tiếng công công vang lên

“Tề vương tới, Trục vương tới”

Lời vừa nói ra, hai nam tử anh tuấn bước vào bất đồng là một người thì mặc áo màu đen trên mặt không có mấy biểu cảm, Nhược Nhược thầm nghĩ có lẽ là Trục vương Phụng Lạc Vân. Còn người mặc áo trắng khuôn mặt như trích tiên có thể là Phụng Lạc Trần. Hai vị vương gia đi vào dẫn tới những tiếng bàn tán nhỏ của mấy vị tiểu thư khuê tử.

“Trục vương thật soái, ta thực thích trục vương. Có thể đi vào trục vương phủ thì tốt quá”

“Ta lại cảm thấy tề vương xuất chúng hơn, các người nhìn coi khuôn mặt như trích tiên, dơ tay nhắc chân đều khiến trái tim ta rung động. Ôi tề vương của ta”

Nhược Nhược chớp mắt môi lắc đầu không cần khoa trương vậy chứ chỉ là nam nhân thôi có gì mà của ta với của người hâm mộ nữa chứ. Nữ nhân cổ đại thật buồn cười, thế nào nam nhân cổ đại luôn có tam thê tứ thiếp là đúng thôi. Đang suy nghĩ lại một trận tiếng vang của công công

“Uyển Nhược cát chủ tới”

Ngay sau đó một nam tử tuấn mĩ phi phàm, tay cầm quạt tiêu sái bước tới. Nhược Nhược cười thầm Mặc Nhiên người như vậy thật có phong phạm, các chủ chính như ta cũng không được như người a. Mặc Nhiên đi lướt qua Nhược Nhược nhưng nếu ai nhìn kĩ có thể thấy hẳn dùng một ánh mắt khác lạ nhìn nàng, ánh mắt đó không chỉ mang theo nồng đậm sự sùng bái cùng kính ngưỡng. Uyển Nhược cát nghe thì rất nhu nhược vì bên trong là nơi thư sinh thường ghé qua có khi đọc sách viết chữ đề lại lời bình, thu thập thông tin từ các thư sinh, kẻ đọc sách. Nàng xây dựng Uyển Nhược cát như vậy tránh tai mắt mọi nơi nhòm ngó lại thu được thông tin từ kẻ đọc sách và bí mật của một số quan viên mà họ biết. Lại một tiếng cất lên

“Tùy ý lâu chủ tới”

Nhược Nhược cảm khái hoàng thượng là muốn kết liên minh với tùy ý lâu và Uyển nhược cát của nàng hay muốn dùng thế lực hai bên kiềm hãm lẫn

nhau. Dù là gì nàng cũng sẽ không để chuyện này xảy ra. Tuy ý lâu của nàng là thiên hạ đệ nhất lâu. Nội quy của lâu ai ai cũng biết. Mối được Nhất Tường tới hẳn hoàng thượng đã vụ phải trả thù lao không nhỏ. Nghĩ tới trong túi của mình càng ngày càng nhiều tiền nàng không khỏi cười rạo rờ, ánh mắt như sao sáng mà không ai nhận thấy được. Mấy cô tiểu thư hoài xuân lại bắt đầu trầm trồ khen ngợi về độ mĩ của Nhất Tường và Mặc Nhiên, Nhục Nhục cũng là chỉ nghe. Nhục Nhục thấy kì quái tại sao thái tử Phụng Lạc Thần không xuất hiện. Kì quái thật

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hoàng thượng cũng chú ý tới chỗ trống của thái tử liền nhìn sang Lý công công hỏi.

“Thái tử đâu, sao giờ chưa tới?”

Lý công công cúi thấp đầu cung kính

“Hồi hoàng thượng, thái tử điện hạ theo ngài sắp xếp tới Giang Tô vài ngày nữa mới kịp trở về”

“Phải rồi, trăm bận chính sự đã quên. Được rồi, các vị khanh gia. Hôm nay cung yến mở ra, các người cứ tự nhiên không cần câu lệ”

Tất cả đều đồng thanh

“Tạ hoàng thượng long ân”

Nhục Nhục nhàm chán ngồi nhâm nhi chén rượu. Nàng không nghĩ ngồi nghe nhân nói chuyện chỉ là mấy tiếng nói cứ ập vào tai nàng muốn không nghe cũng khó

“Trịnh tiểu thư thật xinh đẹp nha”

“Thượng quan tiểu thư quá khen, ai cũng biết tiểu thư mới là người nổi tiếng xinh đẹp nhất kinh thành”

“Trịnh tiểu thư lại trêu đùa”

“Không có, ta là nói thật. Chỉ là, đại tỷ của tiểu thư thực quá xấu đi. Nếu được một phần của tiểu thư thì quá tốt”

Nhục Nhục nghe mấy lời phù phiến không khỏi trong lòng chửi mắng một phen

“Ta nhờ vào, cũng chỉ là nhan sắc thôi. Ta không có như các người xanh xanh đỏ đỏ. Đúng là ngu ngốc lại thích ra oai”

Nghĩ như vậy trong bụng nàng không khỏi nhếch môi cười. Nhục Nhục ngồi ưỡ ỏi xem ca múa thực chán nản. Nàng đứng dậy ra khỏi đại điện hóng gió. Đúng mới được một lúc chợt có âm thanh nhẹ bên tai nàng

“Người làm sao lại chạy ra đây đứng?”

Lúc này, Nhục Nhục mới quay sang nhìn bạch bào màu trắng, khuôn mặt như trich tiên, mái tóc đen được búi gọn bằng cây trâm ngọc là Tề vương. Cúi thấp đầu Nhục Nhục hành lễ

“Thần nữ gặp qua Tề vương”

Lạc Trần nhìn cô gái trước mặt một thân y phục trắng, đôi mắt long lanh linh động, trên mặt đeo một cái khăn che, khi hành lễ không kiêu không nóng cũng không giống nữ tử khác sẽ chớp cơ hội. Điều này làm hắn thoải mái

“Đứng lên đi, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản vương”

Nhục Nhục đứng thẳng dậy không hề nhìn hắn chỉ đáp

“Thần nữ chỉ là cảm thấy hơi mệt muốn ở đây hóng gió”

Nghe được câu trả lời của nàng, Lạc Trần cũng không nói gì chỉ im lặng. Hai người cứ vậy cùng im lặng. Tới hết buổi cung yến, Nhục Nhục trở về một nhào ôm lấy giường rồi nhắm mắt ngủ. Sáng sớm, Mặc nhi bước vào phòng đã không thấy Nhục Nhục đâu liền đóng cửa đứng ngoài canh. Nhục Nhục phi như bay tới núi. Vì tới quá sớm, Nhục Nhục mệt mỏi lại tựa cây ngủ tiếp. Nàng ngủ không hay gì tới khi có giọng nói trầm thấp lại vừa ảm áp vang lên làm nàng tỉnh giấc

“Nhược nhi”

“Ân, sư phụ”

“Mệt mỗi đi. Ngươi nghỉ sáng nay, chiều luyện”

Nghe vậy nàng liền cười như hoa tựa đầu vào sư phụ ngủ. Nam tử đeo mặt nạ sừng nhìn cười, ôm lấy vai nàng. Hắn chính là đương kim thái tử Phương Lạc Thần, hắn cứu nàng ngày đó nhìn nàng hôn mê khiến hắn không đành tâm mặc dù bên ngoài luôn nói hắn lạnh nhạt vô tình. Hắn muốn giữ nàng bên người từng bước đi vào trái tim nàng. Hắn chưa từng nghĩ hắn muốn nắm giữ một nữ nhân chặt tới vậy. Hắn đành phải làm từ sư phụ nàng vậy. Nghĩ giờ là sư phụ nàng, Lạc Thần cảm thấy vui đơn giản nàng chấp ở hắn hội trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Lúc tỉnh Nhược Nhược thấy bản thân đang nằm trong lòng sư phụ, không chỉ vậy hai tay nàng còn vòng qua eo sư phụ ôm thật chặt. Mặt nàng bắt gặp đỏ lên. Lạc Thần mở mắt thấy Nhược Nhược đang lúng túng liền cười vuốt tóc nàng.

“Nhược nhi đã tỉnh”

Nhược Nhược đè nén sự xấu hổ trong lòng, cười đáp.

“Ân, sư phụ”

Nàng tự giác bỏ tay ra đứng dậy chỉnh lại đầu tóc cho đoàng hoàng. Đồng thời Lạc Thần cũng đứng lên chỉnh lại y phục của mình

“Nhược nhi qua tiến cung có việc bất thường nào xảy ra không?”

“Sư phụ không có. Chỉ là, thái tử điện hạ đang làm việc ở Giang Tô chưa có về”

“Ân. Nhược nhi tiếp tục luyện công”

Nhược Nhược không để ý nhiều tiếp tục luyện. Tối gần tối, Nhược Nhược như mọi khi định cáo từ sư phụ ra về nhưng chưa kịp mở lời thì Lạc Thần đã lên tiếng

“Nhược nhi hôm nay ở lại đây đi”

Nhược Nhược suy nghĩ một hồi.

“Ân”

Mặt trời dần xuống núi, hai người ngồi cạnh nhau cùng ngắm nhìn. Nhược Nhược cảm thấy như vậy thật tốt, nàng có thể ở cạnh sư phụ, được sư phụ ôm vào lòng, lại cùng sư phụ quá tốt. Trời tối hẳn hai người ngồi bên đồng lửa trong hang đá.

“Nhược nhi, sư phụ bây giờ nói ra thân phận của mình. Sư phụ không thích dấu Nhược nhi về thân thế nữa”

“Ân, sư phụ. Người nói”

Lạc Thần đưa tay nhẹ bỏ đi chiếc mặt nạ trên mặt. Nhược thấy vậy nhìn không chớp mắt. Đôi mắt băng lãnh mà ấm áp, đôi môi mỏng, da trắng như bạch ngọc, khuôn mặt tuấn nữ vô song. Nếu nói tề vương và trịnh vương là nam tử đã kiệt xuất rồi thì sư phụ nàng còn trên vậy. Nhược Nhược không kim được đưa tay lên sờ mặt Lạc Thần rất mịn, sờ thật thoải mái

“Người là sư phụ Nhược nhi sao, Nhược nhi không hoa mắt chứ, ngươi lại vô cùng tuấn nữ”

Nếu lời này ở các cô gái khác thì Lạc Thần nhất định sẽ ghét bỏ khó chịu nhưng lại là Nhược nhi nói khiến hắn cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhược nhi, sư phụ tên là Phương Lạc Thần đương kim thái tử”

Nhược Nhược không thể tin nổi, người mà nàng luôn dựa dẫm vào, dạy nàng võ công, nói chuyện với nàng lại là đương kim thái tử. Cách đó không lâu, nàng còn độ là sư phụ đẹp hơn thái tử, không nghĩ hai người lại là một. Trấn tĩnh lại Nhược Nhược cũng không biết làm sao. Tay nàng vẫn còn đang sờ vào khuôn mặt tuấn nữ đó liền theo bản năng rút tay nhưng ai ngờ, Lạc Thần lại nhanh hơn bắt lấy tay nàng

“Nhược nhi dù ta là ai, nàng vẫn là Nhược nhi yêu quý của ta”

Như một lời thổ lộ, Nhược Nhược mở to mắt nhìn người đối diện. Nàng suy nghĩ

“Phải rồi, người cứu nàng là hắn, người quan tâm lo lắng cho nàng của chỉ có hắn. Khi vào thế giới này, nàng mở mắt cũng thấy đầu tiên là hắn. Hắn bằng lòng nói cho nàng thân phận hắn. Hà cớ gì nàng phải xa cách hắn”

Cảm thấy vậy thật tốt. Nàng rút tay khỏi tay Lạc Thần. Lạc Thần đang hốt hoảng vì nàng bỏ tay đầu biết nàng lại tươi cười tiến cạnh hắn, đầu dựa vào vai hắn thì thầm

“Su phụ dù là ai, người vẫn là quan trọng nhất đối với Nhược Nhược”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Dựa vào người Lạc Thần được một lúc, Nhược Nhược lại lên tiếng

“Su phụ bao giờ người hồi cung”

Lạc Thần nhìn ra xa.”Ngày kia. Nhược nhi nhớ chăm chỉ luyện công. Ta sẽ tới thăm Nhược nhi bất kì lúc nào”

Nhược Nhược cười tươi. Một đêm này hai người không ngủ mà chỉ nói chuyện với nhau. Hôm sau, Nhược Nhược về phủ.

Mạc nhi vào phòng thấy liền báo” Tiểu thư, nhị tiểu thư hôm qua có chuyển lời tới sáng mai các tiểu thư và thiếu gia của tứ đại gia tộc sẽ tới Uyển Nhược các để trao đổi thi từ nên mời tiểu thư tham gia”

Nhược Nhược nhấp chén trà”Mạc nhi, người cảm thấy thế nào”

Mạc nhi cười duyên dáng” Tiểu thư ắt có chủ kiến. Dù sao mấy kẻ đó thích đem tiểu thư ra làm đá kê chân để bản thân được nổi bật. Không có gì vui cả”

Nhược Nhược chống cằm”Nàng ta thích bốn cột. Ta sẽ cho nàng ta ném mùi đau khổ. Mạc nhi chuyển tin tới uyển nhược các cho Mạc Nhiên chuẩn bị cẩn thận”

Mạc nhi cung kính”Dạ tiểu thư” liền lui ra ngoài.

Nhược Nhược ngồi suy nghĩ tới tứ đại gia tộc. Gia tộc thượng quan của nàng tuy nói cũng lớn nhưng phụ thân nàng lại không có con trai tiếp quản. Gia tộc thứ hai là gia tộc Tư đồ. Nhắc tới gia tộc Tư Đồ, Nhược Nhược không khỏi cảm thán. Tư Đồ Thiếu Khanh là con trai duy nhất của Tư Đồ gia anh tuấn phi phàm, nữ nhân theo đuổi vô số. Hắn có tài năng làm ăn nên Tư Đồ gia cũng dựa vào hắn mà đi lên mấy năm nay. Kế tiếp gia tộc thứ là họ Cố. Thiếu gia họ Cố là Cố Vũ Phàm cũng ngang ngửa với Thiếu Khanh cả về dung mạo lẫn tài trí. Cuối cùng phải nói tới họ Trịnh. Tài giỏi thiếu gia họ Trịnh chính là Trịnh Minh Thạc, người ta gọi hắn là hoa hoa công tử cũng không sai đơn giản vì hắn luôn có nữ nữ này nọ theo khi làm việc. Nhược Nhược không khỏi thờ dãi ở cái thế giới này sao nhiều tuần nam nữ này vậy. Không trách được Thượng Quan Nhược Nhược luôn bị coi thường, bị coi là bao cò, xấu nữ. Nhếch môi, Nhược Nhược tự nói

“Sẽ có một ngày không ai còn chê Thượng Quan Nhược Nhược ta đây”

Lắc đầu, Nhược Nhược lại lên giường nằm dù sao đêm qua cũng nói chuyện với Lạc Thần cả đêm giờ cũng mệt mỏi nhiều. Hôm sau, nàng từ chối Thượng Quan Như Mộng không đi nhưng thực tế thì lại khác. Nàng cũng đi tới Uyển Nhược các với thân phận khác. Vừa tiến tới Uyển Nhược các nàng dùng kính công đi tới chỗ Mạc Nhiên.

Mạc Nhiên vừa thấy nàng đẩy cửa vào liền khom người hành lễ”Tiểu thư”

Nàng gạt đầu ngồi xuống. Tự rót một chén trà, Nhược Nhược cười”Mọi việc thế nào?”

Mạc Nhiên phe phẩy quạt nhẹ trả lời”Tốt. Tiểu thư có tham gia”

Nhược Nhược thổi trà” Không. Ta hôm nay chỉ dùng danh nghĩa tiểu thư của Uyển Nhược các xuất hiện. Thực muốn coi chuyện thú vị hôm nay là gì”

Mạc Nhiên cười xòa” Mạc Nhiên tất vì tiểu thư chuẩn bị. Bất quá, tiểu thư người còn muốn giữ cái danh phế vật, bao cò, xấu xí bao lâu”

Nhược Nhược nhột nhạt cười” Không lâu nữa. Chuẩn bị đi, tới giờ rồi”

Mạc Nhiên lui xuống. Nhược Nhược lại trầm tư” Nếu họ biết người mà họ khinh bạc lại là tuyệt sắc giai nhân sẽ ra sao nhỉ. Ta thật mong chờ”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ngồi một nhả gian khác, Nhược Nhược nhìn bao quát hết cả hội thờ hôm nay. Mạc Nhiên nho nhã phong tao đi ra cầm theo cây quạt phe phẩy

“Đa tạ các vị hôm nay đã tới Uyển Nhược các. Các vị xin mời tự nhiên đối đáp trao đổi miễn sao không phạm phải quy định Uyển Nhược các. Nếu có gì cần thiết xin các vị cứ nói. Uyển Nhược các sẽ đáp ứng đầy đủ”

Nói xong, Mạc Nhiên lại tao nhã đi vào. Cổ Thanh Hi ghé vào tai Như Mộng

“Mạc Nhiên công tử quả là tài mạo xuất trùng không thua gì tử đại gia tộc nhà”

Trịnh Minh Thạc nghe vậy liền cười như hoa đào nở”Hai người tơ tưởng ai cũng không lên tơ tưởng Mạc Nhiên công tử, hấn nhìn bề ngoài ôn hòa nho nhã nhưng bên trong lạnh nhạt vô tình không thất tình lục dục. Theo ta biết hấn chỉ kính phục một vị tiểu thư”

Nghe vậy Thanh Hi liền sáng mắt” Ta không có nói Mạc Nhiên công tử chỉ là ngưỡng mộ. Trịnh công tử người làm sao biết Mạc Nhiên công tử là người thế nào hơn nữa vị tiểu thư đó là ai vậy?”

Minh Thạc nhếch môi” Bản công tử điều tra tất phải biết chỉ tiếc nói tới vị tiểu thư kia thực kì lạ, không thể tra ra được người đó trông như thế nào”

Nhược Nhược ngồi vừa uống trà vừa nghe không khỏi buồn cười” Thi thơ kiểu gì lại toàn nhắc tới mình và Mạc Nhiên thực chẳng ra sao”

Mặt khác ở chỗ Tư Đồ Thiếu Khanh, một cô gái đang e lệ ngắm nhìn. Một số khác thì đọc ra thơ. Nhược Nhược vuốt tóc mình

“Đây hấn là nơi tụ tập đề các nữ nhân ngắm nam nhân thật uống khi nhìn mà”

Nàng lắc đầu nhẹ bước xuống ra vườn trúc ngồi cạnh ao câu cá. Nàng nhớ mấy bài hát trước đây khi ở hiện đại vẫn hay hát liền ca

“Tình này trao về anh

Trái tim em về với người

Dù ngàn năm dần qua

Đôi thay ngoài thế gian

Tình muôn kiếp không nhạt phai

Trao tới ai chung giấc mộng

Về nơi đâu ơi nhớ thương ơi tình ơi

Tình yêu như áng mây cao, tình yêu như giấc chiêm bao

Tình yêu chấp cánh bay theo gió mây không đứng đợi

Và đôi ta mãi bên nhau

Tình thiên thu sẽ không phai

Về bên em nhớ thương anh có chăng ơi tình ơi”

Vừa kết thúc câu cuối thì Nhược Nhược nghe được tiếng vỗ tay. Nàng quay người lại nhìn thì ra là Vũ Pgafm cùng Thiếu Khanh tới đằng sau nàng lúc nào không hay. Thiếu Khanh và Vũ Phạm cũng bất ngờ chính là ở trong nhàn chán đi dạo không nghĩ trong vườn trúc lại có tiếng hát cất lên. Cả hai không hẹn mà bước lại gần. Nghe nàng hát xong mà vỗ tay cũng không nghĩ nàng sẽ quay lại nhìn. Thật bất ngờ, hai người nhìn thấy một nữ tử áo trắng,tóc được búi rất đơn giản, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mà bất kì nữ nhân nào cũng không thể sánh nổi.

Thiếu Khanh lên tiếng”Đã quấy rầy cô nương nhã hứng tại hạ thật có lỗi”

Nhược Nhược “Ân” rồi tao nhả đặt cần câu xuống đứng dậy bước đi.

Vũ Phàm thấy người đi liền hô “Cô nương”

Nhược Nhược không hề quay đầu mà nhẹ nói “Có chuyện”

Vũ Phàm liền đáp “Tại hạ Cố Vũ Phàm, vừa rồi nói chuyện là Tư Đồ Thiếu Khanh không biết quý danh của cô nương”

Nhược Nhược không hề có một phản ứng chỉ lạnh nhạt “Nhược Nhược”. Nàng không nói họ ra bởi nếu nói họ ra hai người này hẳn biết. Nàng chưa muốn bại lộ thân phận

Thiếu Khanh nghe vậy mỉm cười như gió xuân “Nhược Nhược cô nương, hữu lễ”

Nhược Nhược chưa hề quay lại chỉ gật đầu “Hah người nên rời khỏi đây. Rừng trúc là cấm địa”

Vũ Phàm ngẩn người “Đa tạ cô nương nhắc nhở”

Mạc Nhiên từ đâu tới thấy Nhược Nhược đứng quay mặt đối với Nhược Nhược liền tới gần Nhược Nhược chấp tay cúi đầu “Tiểu thư, là ta thất trách”

Nhược Nhược gật đầu “Mạc Nhiên đưa hai người ra khỏi rừng trúc, sau đó tới Mai hoa uyển ở đó xem lại một tháng tạm thời Minh Hàn sẽ coi hộ người Uyển Nhược các”

Mạc Nhiên cúi người “Mạc Nhiên lĩnh phạt. Hai vị công tử, mời”

Bây giờ Vũ Phàm và Thiếu Khanh mới biết Nhược Nhược là tiểu thư bí ẩn của Uyển Nhược các.

Mạc Nhiên lên tiếng “Hai vị lần sau không cần đi vào cấm địa sẽ không may như lần này”

Thiếu Khanh nho nhã “Xin Mạc huynh chỉ điểm”

Mạc Nhiên cười ngẹ “Nơi đó vào thì dễ ra thì khó, nếu không phải các vị gặp được tiểu thư thì rất dễ bỏ mạng tại đó. Rất nhiều người có ý định xâm phạm Uyển Nhược các đã chết. Hi vọng không có lần sau”

Thiếu Khanh gật đầu “Tại hạ đã hiểu”

Thiếu Khanh lại nghĩ về cảnh vừa rồi gặp nàng hẳn có cảm giác rất quen thuộc hình như đã nhìn thấy nàng ở đâu đó. Trở về Đào uyển trong Uyển Nhược các, Mạc Nhiên lên tiếng “Hai vị công tử ta cáo từ”

Không đợi nói thêm, Mạc Nhiên đã phi thân mất bóng

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Như Mộng thấy Thiếu Khanh quay về liền nhẹ nhàng đi tới trên mặt cười duyên. Nàng được xưng là đệ nhất nữ nhân sẽ không tin nam nhân không bị nàng hấp dẫn. Nhẹ cười, Như Mộng đối diện Thiếu Khanh

“Tư đồ công tử, tiểu nữ có bài thơ mong công tử cho chút ý”

Thiếu Khanh gật đầu “Mời”

Như Mộng khẽ ngâm lên những vần thơ uyển chuyển. Nàng ngâm xong nhìn Thiếu Khanh chò chàng nhận xét

Thiếu Khanh gật đầu không nói gì cả. Nhược Nhược thì cười nhạt “Hoài xuân cô gái. Đáng tiếc”.

Như Mộng chỉ thấy Thiếu Khanh gật đầu không nói tâm tư khó chịu. Vũ Phàm đi dòi ngắm cảnh. Nhược Nhược lên tiếng “Tư Nhiễm”

Nam nhân cao 1m7-1m8 xuất hiện một bộ mặt lạnh như băng ngàn năm nhưng lại làm tăng độ tuấn tú của hắn “Tiểu thư” Tư Nhiễm nói

Nhược Nhược gật đầu “Ám các có tin tức gì không?”

Từ Nhiễm mất nhìn nàng”Nhất Tường nói có kẻ đưa ra hai ngàn lượng vàng để mua mạng của tiểu thư”

Nhược Nhược quay đầu lại nhìn rồi cười nhẹ”Giết ta. Biết là à”

Từ Nhiễm gạt mạnh đầu chắc chắn rồi chỉ hướng Như Mộng”Là ả ta”

Nhược Nhược ồ một tiếng rồi tao nhã đứng dậy”Mạng ta thật quý nha. Tới hai ngàn lượng vàng. Từ Nhiễm báo cho Nhất Tường xem những kẻ nào thuộc bang phái nào giết ta”

Từ Nhiễm cúi đầu nhận mệnh rồi rất nhanh biến mất. Nhược Nhược nắm chặt chén. Phách một tiếng, chén đã vỡ”Muốn giết bốn tiểu thư, Thượng Quan Như Mộng à, ngươi tự cầu phúc đi”

Nhược Nhược cũng chẳng có mấy hứng thú với hội thi thơ này liền trở về phủ.

Qua hai ngày lại tới mừng thọ của lão thái quân. Nàng thực nhàm chán cực độ . Ngồi một mình ở dãy núi Đoạn Trường nàng suy nghĩ”Sư phụ, người nói sẽ thăm Nhược nhi mà mấy ngày rồi lại không thấy vậy“. Vốn là suy tư nhưng chợt có tiếng xé gió tới gần nàng. Theo bản năng, Nhược Nhược liền quay lại đỡ chiêu. Đỡ qua 10 chiêu thì cả hai dừng.

Nhược Nhược hớn hờ cười”Sư phụ”

Lạc Thần nhẹ lấy chiếc lá trên đầu nàng xuống “Nhược nhi không tội. Võ công đã thăng tiến”

Nhược Nhược cười lớn”Tất nhiên, sư phụ tự tay chỉ bảo, Nhược nhi võ công cũng phải tăng lên“. Nàng cầm cánh tay áo của Lạc Thần bấu môi”Sư phụ kêu sẽ thăm Nhược nhi mãi hôm nay mới xuất hiện“.

Lạc Thần nhìn điệu bộ như đứa trẻ đang nũng nịu của nàng không khỏi bật cười. Hắn cầm đôi bàn tay nàng lên chợt cau mày”Nhược nhi, tay làm sao bị thương”

Nhược Nhược chợt nhớ ra hôm nọ khi quá giận bóp nát cái chén bị mảnh vỡ cứ vào tay. Nhưng nàng cũng không có để ý tiểu thương này. Ai biết được sư phụ nàng lại để ý vậy chứ. Nàng liền cười ngọt”Sư phụ, Nhược nhi chỉ là phải mảnh chén vỡ thôi”

Lạc Thần lắc đầu, nàng luôn vậy không muốn để hắn lo lắng”Không được có lần sau“.

Nhược Nhược liền gạt đầu liên tục”Nhược nhi biết mà“.

Lạc Thần dặt tay nàng hai người ngồi song song ở vách núi Đoạn Trường. Lạc Thần tuy là thái tử có rất nhiều việc hắn phải để tâm và cũng rất nhiều áp lực từ triều thần. Tuy nhiên, hắn chỉ cần ở cạnh Nhược nhi thì mọi thứ đều tan biến, không cần lo lắng.

Nhược Nhược tựa đầu vào vai Lạc Thần “Có sư phụ thật tốt”

Lạc Thần nhẹ cười vuốt tóc nàng” Sắp tới là mừng thọ của lão thái quân, Nhược nhi đã chuẩn bị gì chưa”

Nhược Nhược thờ dãi”Sư phụ, Nhược nhi chỉ cần nghĩ tới mấy việc thọ lễ là đầu đầu. Vì vậy, quà mừng Nhược nhi để cho Mục Lam chuẩn bị không gì đáng ngại”

Lạc Thần gạt đầu. Hai người ngồi im lặng cũng không nói gì thêm

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trời bắt đầu tối, Nhược Nhược trở về phủ.Nàng lên giường thờ dãi hô

“Mục Lam”

Mục Lam liền xuất hiện”Tiểu thư phân phó đã xong“.

Nhược Nhược nhẹ giọng.

“Tốt”

Mục Lam nhìn Nhược Nhược.

“Tiểu thư muốn dùng gì để nô tì xuống bếp”

Nhược Nhược nhọt nhọt cười” cho ta bát canh hạt sen là được“.

Mục Lam nghe phân phó liền rời. Qua ngày cuối cùng cũng tới lễ mừng thọ. Mặc nhi từ sớm đã hầu hạ Nhược Nhược rời giường. Nhược Nhược lên tiếng

“Mặc nhi, Mục Lam đâu”

Mặc nhi nhẹ cười “Hồi tiểu thư, Lam tì đi lấy quà tới”

Nhược Nhược gật trong đầu nghĩ “Hôm nay ắt hẳn có nhiều chuyện đây”

Bước ra tới đại sảnh không khí náo nhiệt, quan viên tới chúc mừng dù sao thượng quan gia cũng có vị đại tướng quân là thân cha của Nhược Nhược hơn nữa gia tộc Thượng Quan cũng là một trong tứ đại gia tộc, không làm lớn thật ưong. Qua sảnh đường nàng tới hoa viên nơi diễn ra mừng thọ. Một đường tới các tiểu thư công tử vẫn luôn nói chuyện với nhau một bên, một bên thì các vị quan nói chuyện. Đang đắm chiêu bản thân phải đứng đâu cho phải thì chợt nghe tiếng Như Mộng vang lên

“Tỷ tỷ sao đứng đây một mình vậy”

Như Mộng phát ra lời nói khiến bốn phương tám hướng nhìn lại. Nhược Nhược nhìn lướt qua ánh mắt những người ở đây và cũng hiểu được một điều họ rất chán ghét mình. Nàng vốn định trả lời thì lại nghe một nữ nhân khác lên tiếng

“Thượng quan đại tiểu thư, ta nói bộ dạng xấu thì đừng lên dọa người. Đóng cửa hảo hảo mà coi lại bản thân ra đây làm gì”

Lập tức kéo theo những tiếng xì xào bàn tán lảng mạp. Như Mộng chớp lấy thời cơ

“Các vị tiểu thư không nên nói vậy. Tỷ tỷ là một mảnh hiếu tâm”

Có người đáp lại”Như Mộng cô nương lúc nào cũng nói giúp phé vạt. Cô nương quá tốt bụng”

“Ai lấy được nhị tiểu thư thật có phúc phần”

Những lời khen Như Mộng lại thẳng tiến. Nhược Nhược nghe nhiều bắt đầu lên tiếng

“Các vị nói xong chưa”

Tiếng nói nhẹ nhàng cảm giác như nước chảy róc rách bên tai khiến mọi người im lặng. Nhược Nhược chậm rãi bước nói

“Hôm nay là mừng thọ lão thái quân không phải là diễn hoa khôi mà cần đẹp hay xấu. Ta tới đây chúc thọ thái quân. Còn nữa, các vị tiểu thư, công tử xin nhớ cho ở đây là Thượng Quan gia là nhà ta. Ta muốn đi đâu làm gì như thế nào bất cứ ai cũng không có quyền xen vào. Lần tới các vị tiểu thư, công tử suy nghĩ kĩ trước khi nói nếu không rất dễ mang vạ vào thân”

Tất cả yên tĩnh không nói gì nữa. Họ bây giờ mới nhớ ra đây là địa bàn Thượng Quan gia hơn nữa Nhược Nhược lại là đại tiểu thư nhà này ai dám được. Nhược Nhược cảm thấy lời nói phát huy tác dụng rồi nàng nhếch môi sau tấm khăn che mặt tao nhã bước tới chỗ ngồi. Nàng chờ đợi cuối cùng cũng tới. Mừng thọ bắt đầu, người người uoising rượu đệm nhạc, mặg quà chúc mừng này nọ. Nàng cũng đơn giản mang quà mừng lão thái quân xong về chỗ. Như Mộng tao nhã bước tới

“Tỷ tỷ, muội muội kính tỷ một ly”

Nhược Nhược nhẹ cười cầm chén rượu trên tay Như Mộng uống hết. Như Mộng cười nhẹ bước đi vui mừng nghĩ Nhược Nhược đã trúng xuân được nàng hạ trong rượu. Nhược Nhược ngược lại cũng mỉm cười Như Mộng ngu xuẩn. Nhược Nhược giả choáng váng cáo lui. Như Mộng liền biện có đưa Nhược Nhược về. Như Mộng dần dần cảm thấy vui khi bấy của mình thành công liền bị đánh ngất. Nhược Nhược nhẹ giọng

“Mặc nhi”

Mặc nhi xuất hiện cười vui vẻ”Tiểu thư để Mặc nhi xử lí, tiểu thư về nghỉ ngơi đi”

Nhược Nhược gật đầu”Xử lí nàng ta, làm động tĩnh càng lớn càng tốt. Ta muốn cho bọn chúng biết tính kẻ ta phải trả giá gia sao. Ta sẽ xem màn kịch này vui cỡ nào”

Nàng nhẹ bước đi. Mặc nhi liền hai xuân được lên người Như Mộng. Cởi hết y phục Như Mộng đưa cô ta vào giường nhanh chóng đưa vài tên mà Như Mộng đã chuẩn bị trước để hại Nhược Nhược tới phòng

Mặc nhi cười vui vẻ”Gậy ông đập lưng ông không biết lát nữa ả sẽ cảm nhận ra sao nhỉ. Hừ, muốn hại tiểu thư nhà ta ta khiến cho người thân bại danh liệt, khiến cho người bị người đời phi nhổ. Đáng đời rần rết nữ nhân”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Như trong dự kiến của Nhục Nhục, nửa nén nhang sau người hầu của Như Mộng tới báo với lão thái quân và mọi người rằng nàng đi cùng một nam nhân lạ đang làm chuyện vô liêm sỉ. Lão thái quân dẫn đầu cùng đoàn người đi đến nơi ở của Nhục Nhục chỉ là khi đi qua phòng của Như Mộng tất cả không hẹn mà dừng chợt nghe những âm thanh trầm thấp, âm muội kêu rên. Lão thái quân không khỏi chau mày bước lại phòng Như Mộng thì những tiếng rên rỉ càng rõ nét khiến người ta không khỏi đỏ mặt. Lão thái quân tái mặt nói

“Xuân nhi, nhị tiểu thư đang trong phòng làm gì? Tại sao lại có những âm thanh kì lạ vậy?”

Xuân nhi lắp bắp

“Khởi bẩm lão thái quân lúc ấy rõ ràng nô tì thấy có người nam nhân đi cùng đại tiểu thư vào phòng...còn...còn nhị tiểu thư ở trong phòng làm gì nô tì không biết”

Lão thái quân trầm trọng gật đầu

“Người đâu, mở cửa phòng nhị tiểu thư ra, ban ngày ban mặt thần thần bí bí mất hết cả khuê danh”

Nghe lời lão thái quân mấy tên gia đình liền tới đẩy cửa. Ai ngờ đập vào mắt lại là một mảnh khiến người ta thấy khó chịu. Nữ nhân trên người lộ hết xuân quang đang đắm chìm trong tình dục không hề biết gì, lại ngồi trên người nam ngọc ngậy qua lại. Mọi người liền lảng tránh nhìn ra chỗ khác. Lão thái quân khí liền quát lớn

“Người đâu bắt bọn chúng lại. Vô liêm sỉ. Giải chúng tới từ đường”

Sau đó tiếp tục đi tới phòng của Nhục Nhục. Mặc nhi thấy lão thái quân liền hành lễ

“Nô tì thỉnh an lão thái quân”

Lão thái quân khuôn mặt vắn vẹo

“Đại tiểu thư đâu”

Mặc nhi cung kính

“Hồi lão thái quân, tiểu thư vừa mệt mỗi trong người đang nằm nghỉ ngơi”

Lão thái quân liền quát lớn

“Mở cửa phòng”

Mặc nhi rôi bời

“Nhưng là...nhưng”

Lão thái quân vẫn quát lớn

“Không nhưng nhị gì, mở ra”

Mặc nhi khó xử làm theo. Mặc nhi mở cửa phòng nhìn thấy một cô gái đang gục đầu trên bàn ngủ. Khuôn mặt bị che khuất bởi tấm khăn lụa trắng. Nàng run run đôi mắt gờ mờ ra nhìn nhiều người đứng trước cửa phòng không khỏi nhếch môi tao nhã đứng dậy bước tới cạnh cửa

“Không biết chur vị giá lâm tới phòng tiểu nữ có việc gì”

Lão thái quân nhìn Nhục Nhục như vậy không khỏi giận giữ nhìn Xuân nhi rồi lấy lại bình tĩnh nhẹ giọng đối với Nhục Nhục

“Nhục nhi à, mọi người chỉ là quan tâm ngươi mệt nhọc ra sao thôi. Dù sao một khuê nữ ban ngày ban mặt đóng cửa như vậy cũng khiến nhiều người hiểu lầm mà”

Nhục Nhục đưa tay vuốt khế tóc cười một cách nhẹ nhàng nhưng trong giọng nói thì lạnh như băng

“Lão thái quân nói đùa, cả kinh thành đều biết Nhục Nhục thì ta phé vật, xấu xí, bao cở. Quan tâm, thật nực cười. Lão thái quân à, người cũng biết khuê phòng nữ nhân thì nam nhân không được tùy tiện nhìn hay bước vào. Người kéo rất nhiều người tới có nữ có nam nhìn chăm chăm vào phòng ta vậy không sợ mất khuê danh sao. Vì vậy thứ lỗi cho Nhục Nhục không tiếp mời lão thái quân cùng các vị rời khỏi cho”

Lão thái quân định nói thêm nhưng đến cửa miệng thì như bị nghẹn lại đành phất áo bỏ đi. Tất cả đi hết Nhục Nhục liền cười nhạt

“Mạc nhi, người thấy không cái gọi lòng người nham hiểm chính là vậy, bề ngoài tỏ ra quan tâm nhưng thực tế trong lòng thì khác hẳn. Lão thái quân tóm Như Mộng vì do Mục Lam làm cho hai vị đó tiếng động quá mạnh khiến cho mọi người chú ý cho nên bắt buộc phải mở cửa phòng. Kết quả lại khiến bà ta xấu mặt, vốn là muốn tìm ta như lời Xuân nhi nói lúc ấy bà ta sẽ nhục mạ ta, đây dọa ta. Chỉ tiếc....đúng là quá kém mà”

Mạc nhi mỉm cười

“Tiểu thư thực lợi hại có thể một mũi tên trúng hai đích vừa làm cho nhị tiểu thư thân bại danh liệt lại vừa có thể trả lại những gì tiểu thư phải gánh chịu nhiều năm qua”

Nhục Nhục mỉm cười gật đầu

“Ha ha, ta đã nói người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu hạm ta, ta sẽ gấp trăm nghìn lần đáp trả”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong lúc phòng Nhục Nhục yên bình thì ở đâu đó trong phủ lại rất ồn ào. Lão thái quân gặp chuyện Như Mộng phá hư thanh danh khiến cho cả người khó chịu liền ra lệnh tiễn khách. Tới từ đường nhìn thấy Như Mộng cùng nam nhân y phục đã chỉnh tề liền thở dài một hơi bước lên ghế ngồi. Lão thái quân bình tĩnh

“Như Mộng người làm ta quá thất vọng. Đường đường là nhị tiểu thư vậy mà làm chuyện ô uế thanh danh. Xuân nhi là người hầu của người đi tố cáo a đầu Nhục Nhục kia làm chuyện thất tiết. Kết quả thì sao chuột không bắt được còn mất cả năm gạo”

Như Mộng lệ rơi đầy mặt cung kính

“Lão thái quân xin cứu Như Mộng một lần. Tất cả là đại ti làm cho Như Mộng ô uế thanh danh”

Lão thái quân lườm Như Mộng một hồi rồi đáp

“Được rồi, ta sẽ giúp người. Nên nhớ không thể tái phạm sai lầm”

Như Mộng lòng như mở cờ liền vừa khóc vừa cười nói

“Đa tạ lão thái quân, đa tạ người. Nhưng mà có cách nào để chuyện này lắng xuống”

Lão thái quân cười một cách bừa bãi

“Ta tự có cách”

Ngày hôm sau, lão thái quân dẫn theo Như Mộng cùng một đoàn người tới phòng Nhục Nhục. Kéo Nhục Nhục ném ra khỏi phủ. Minh Thạc, Vũ Phàm, Thiếu Khanh vừa lúc đi ngang qua phủ Thượng Quan gia thấy đám đông xúm lại liền dừng lại coi. Khi chen tới thì thấy Nhục Nhục đang yếu đuối ngồi trên đất, trên mặt vẫn bị che bởi một tấm lụa trắng. Nàng nhu nhược gượng dậy khiến cho người khác thấy được sự kiên cường nơi nàng, nàng lên tiếng

“Lão thái quân, người muốn đuổi ta ra khỏi phủ, muốn đoạn tuyệt quan hệ với Thượng Quan Nhục Nhục ta cũng phải có lý do chứ”

Vừa nghe giọng nói này Thiếu Khanh đã cảm thấy thật quen thuộc. Chột ánh mắt sáng lên nhìn chăm chăm nàng. Lão thái quân nghiêm khắc

“Người từ nay không thuộc về Thượng Quan gia tộc. Người mua chuộc người hầu của Như Mộng, làm cho Như Mộng ô uế thanh danh. Nam nhân mà người mua chuộc làm thất tiết Như Mộng cũng thừa nhận rồi”.

Nhục Nhục khoanh tay trước ngực cười nhạt

“Vây sai, ta nghe ddaaug hôm qua nha đầu Xuân nhi đó chạy tới trước mặt mọi người nói rằng người làm chuyện ô uế là ta. Và lại Xuân nhi là nha đầu thân cận bên nhà mẹ đẻ của Như Mộng đưa. Nói đúng hơn người nhà của Xuân nhi đều nằm trong tay Như Mộng tất nhiên là bảo gì phải nghe lấy rồi.

Còn nam nhân, nam nhân nào nhĩ à kẻ làm mất đi tấm thân xử nữ của nhị muội muội ta làm sao mà biết. Ta có thù oán gì với nhị muội sao”

Như Mộng lê hoa dài vãi

“Đại tỷ, muội biết tỷ không ưa muội xinh đẹp hơn tỷ càng không ưa muội tài hoa hơn tỷ nên tỷ...nhưng tỷ cũng không nên làm vậy với muội”

Nhược Nhược nghiêng răng cái rồi lại bình tĩnh

“Dừng, ta biết ngươi xinh đẹp, ngươi tài giỏi nhưng ta chẳng có hứng thú gì với mấy thứ đó. Ta tự biết mẫu thân ta mất sớm, ở trong phủ tướng quân này ta phân lượng như thế nào. Các người vô tình đừng trách ta vô nghĩa. Tối giờ ta chịu đựng quá đủ rồi. Muốn vu oan, muốn đuổi cứ tự nhiên. Từ nay trở đi ta lấy theo họ mẹ. Tên của ta là Tần Nhược Nhược. Từ nay trở đi ân đoạn nghĩa tuyệt với Thượng Quan gia sống không cùng nhà, chết không cùng mộ. Ta Tần Nhược Nhược cũng xin nói thẳng, nam nhân là do bản thân cháu gái bà thuê, muốn hại ta chỉ tiếc rằng gieo gió thì phải gặp bão. Thượng Quan Như Mộng ngươi năm lần bảy lượt thuê sát thủ dồn bôn cô nương vào chỗ chết. Ngươi nghĩ xem nếu ta đem bằng chứng tới trước hình bộ thì sao nhĩ”

Như Mộng hoảng hồn

“Người dám”

Nhược Nhược tao nhã vuốt tóc

“Ta từng nghĩ tình tỷ muội nên không đưa ra nhưng nay thì khác, ngươi bắt nạt sao trách ta bất nghĩa được cơ chứ. Vậy nên muội muội cứ đợi mà xem Cả Thượng Quan gia vì ngươi mà sụp đổ tới cỡ nào”

Minh Thạc nhếch môi

“Thượng...nhân vị Tần cô nương này cũng thật bá khí. Yếu đuối , không ai ủng hộ làm sao mà lật được Thượng Quan Như Mộng nhưng mà Vũ Phạm huynh. Ta thực khâm phục sự kiên cường của nàng ta”

Thiếu Khanh mỉm cười như gió xuân

“Đừng coi thường nàng, nàng không hề yếu đuối như huynh tưởng đâu”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khi mà mọi người tưởng chừng tất cả sẽ kết thúc đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên

“Thượng Quan Nhược Nhược thân cha như ta còn tại ngươi dám can quấy lấy họ mẫu thân ngươi rời khỏi Thượng Quan gia sao?”

Mọi người nhìn về phía tiếng nói vang lên đúng là Thượng Quan đại tướng quân đang bước tới. Ai lấy cũng e sợ tự động tránh lối đường. Như Mộng thấy Thượng Quan Bản trở về liền cung kính hành lễ

“Nữ nhi tham kiến phụ thân”

Nhược Nhược thì bình tĩnh như nước chẳng thêm đề ý. Lão thái quân thấy vậy liền giống giận

“Nhược Nhược ngươi còn không hành lễ với cha ngươi”

Nhược Nhược nhìn sâu vào thân cha này nhớ lại tất cả những gì tủi nhục mà thân cha này đem lại cho thể xác này tủi nhục bao năm, nàng chỉ nhìn người cha này như người xa lạ. Thượng Quan Bản lên tiếng

“Không cần, Nhược Nhược trở vào trong phủ có gì rồi nói”

Nhược Nhược xua tay

“Thật xin lỗi đại tướng quân, ta đây sẽ không vào đó”

Thượng Quan Bản sinh khí

“Ngươi thật vô pháp vô thiên, ngươi không vào ta sẽ xử ngươi theo gia pháp đừng nghĩ rời khỏi Thượng Quan gia”

Nhược Nhược tóc tung bay theo gió, áo trắng phiêu phiêu cười như nắng sớm

“Người lấy tư cách gì mà xử gia pháp với ta. Người nhớ lại họ ta. Khi ta lên năm mẫu thân sủa đòi vì sao, chỉ vì nhị phu nhân và kia con gái thứ hai của người cùng với lão thái bà kia gài bẫy bắt mẫu thân ta thông dâm giống như ngày hôm qua suýt nữa ta cũng giống vậy. Người lúc đó làm gì mặc cho lão thái bà kia đánh mẫu thân ta tới chết. Còn ta, ta phải chứng kiến mẫu thân chịu khổ, chịu nhục chết trước mặt ta không làm được gì. Ta cầu xin người, quỳ gối mấy ngày chỉ mong người nể tình phu thê mà cho mẫu thân ta con đường sống nhưng mà người tuyệt tình tới mức nói rằng ta có khi nào là đã chùng của mẫu thân và nam nhân khác. Mẫu thân ta qua đời, một mình ta sống cha không thương, không bạn bè, không ai quan tâm, người thân ruồng bỏ, người hầu coi thường, tỷ muội đánh đập. Com không đủ lo, áo không đủ ấm, vì sao ta có danh phê vật là tất cả các người ban cho. Ta vô pháp vô thiên thì sao nào. Con không lên người là lỗi tại cha. Người yêu thương Như Mộng, dạy nàng đọc, dạy nàng viết, dạy nàng cầm ki thi họa đó mới là con gái người. Còn ta, một năm không ai ngó ngang, không ai dạy dỗ. Nói thẳng ra một câu, người không xứng làm cha ta, càng không có tư cách dạy bảo ta”

Nghe tất cả điều Nhược Nhược nói ai lấy đầu im lặng. Một đứa trẻ thì có lỗi gì, dù mẫu thân có sai thì đâu thể nghi sang con cái. Thiếu Khanh bất chợt thấy tim như thắt lại không nghĩ tới nàng chịu đựng nhiều tới vậy. Vũ Phạm, Minh Thạc nhìn nàng khâm phục. Nhược Nhược tiếp tục lên tiếng

“Nhưng mà, Nhược Nhược ta đây không cần bất cứ ai thương hại. Đại tướng quân đừng nghĩ rằng ta không biết gì cả, người rất rõ ràng nhị cô nương nhà người làm những chuyện gì với ta nhưng mà bản thân người thiên vị bao che cho nàng ta. Ta mấy lần không chết hẳn là Thượng Quan gia các người thất vọng lắm”

Thượng Quan Bản trong mắt đầy ưu thương

“Nhược nhi là phụ thân có lỗi với người. Năm đó vì hiểu lầm mà khiến mẫu thân người qua đời, lại dồn hết bực tức lên đầu người. Mấy năm nay phụ thân biết tất cả xảy ra với người nhưng quá muộn để bù đắp. Người là con ta. Là con của chính thất Thượng Quan gia, người hãy ở lại đây. Phụ thân sẽ bù đắp tất cả lỗi lầm của mình”

Nhược Nhược nhếch môi

“Muộn rồi, nếu mà là ta trước đây nhất định sẽ bỏ qụa. Nhưng giờ khi mà ta đi từ quỹ môn quan nhiều lần trở về thì không có chuyện đó nữa. Đại tướng quân, tiểu nữ cáo từ”

Thượng Quan Bản lắc đầu

“Ta không thể để con đi được. Người đâu bắt đại tiểu thư trở về”

Nhược Nhược phui bụi trên y phục

“Muốn bắt ta,kiếp sau đi”

Nàng cảm ít bột trắng vung ra, khi mà khói trắng tan hết thì người cũng không còn

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thượng Quan Bản không thấy Nhược Nhược đâu thực sự rất lo lắng. Bao năm qua hắn chưa làm tròn trách nhiệm một người cha, khi nàng lên 10 tuổi hắn biết sự thật chuyện mẫu thân của Nhược Nhược không hề phản bội hắn, hắn cũng đã từng nghĩ sẽ bù đắp cho Nhược Nhược ra sao nhưng mỗi lần bước tới đầu phòng nàng thì hắn dừng lại. Hắn không biết hắn phải nói gì và cũng không biết phải làm gì. Nhiều năm như vậy, hắn rất rõ ràng lão thái quân đối với Nhược Nhược ra sao, mẫu tử Như Mộng bày mưu tính kế muốn hại chết Nhược Nhược thế nào nhưng hắn cũng không từng tới can hay tới an ủi Nhược Nhược. Là hắn làm cha sai lầm. Hắn muốn tất cả trở về lúc Nhược Nhược năm tuổi hắn muốn yêu thương khiến cho nàng cảm nhận được tình cảm người cha chỉ là tất cả không thể được. Bỏ qua sự mất mát, Thượng Quan Bản cho người lùng sục khắp kinh thành tìm người. Qua 5 ngày, 10 ngày rồi một tháng không hề có tin tức của nàng, hắn hoàn toàn suy sụp. Trong khi đó, nội viện ám các, Nhược Nhược đang thư thả uống trà nghe đàn. Từ Nhiễm đứng giờ tới báo cáo

“Hồi tiểu thư, tất cả các nơi tiểu thư đi qua thuộc hạ đã xóa dấu vết đảm bảo không ai có thể tìm thấy người”

Nhược Nhược quay ra cười khuyh thành

“Ta đã biết, còn chuyện gì”

Từ Nhiễm đoán đo nhưng vẫn nói

“Tiểu thư là Tư Đồ Thiếu Khanh công tử tới Uyển Nhược các tìm người không biết ý người”

Nhược Nhược vuốt qua tóc mai

“Gặp chứ sao không gặp. Nói với Mặc Nhiên hẹn hẳn giờ ngộ hai khắc tại đệ nhất lầu. Hẳn nếu không dám tới đó đừng nghĩ gặp ta”

Từ Nhiễm nghe xong vuốt mồ hôi lạnh nghĩ thầm

“Tiểu thư đúng là thích trêu đùa người khác mà. Đưa người ta tới tận kỹ viện lớn nhất kinh thành nữa”

Từ Nhiễm phụng mệnh lui ra làm việc, Thiếu Khanh nhận được tin báo từ Mặc Nhiên lòng rất phấn khởi bởi có thể gặp Nhược Nhược nhưng cũng có chút khó chịu khi phải tới nơi phong hoa như đệ nhất lầu. Hôm sau đúng giờ, Thiếu Khanh tới đệ nhất lầu không biết phải làm sao thì một khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện không ai khác ngoài Từ Nhiễm. Từ Nhiễm cung kính

“Công tử mời theo tại hạ”

Thiếu Khanh đi theo Từ Nhiễm lên lầu hai có rất nhiều cô nương, mùi son phấn khiến Thiếu Khanh phải lấy tay áo che đi. Cuối hành lang có một gian phòng. Tới đó, Từ Nhiễm dừng lại

“Mời công tử vào trong, tiểu thư đang ở đó”

Thiếu Khanh cúi người nhẹ cái xem như chào rồi bước vào trong. Vừa bước vào phòng Thiếu Khanh đã cảm thấy nơi này khác biệt với bên ngoài. Phòng có một mùi hương thoang thoảng như hoa cỏ, bài trí phòng rất đơn giản không chút cầu kì. Đột nhiên có hai cô nương xuất hiện mặc áo đen khuôn mặt rất lạnh bạc, tóc được búi gọn gàng, không chút mùi son phấn nhìn qua là biết không phải người của đệ nhất lầu. Một cô nương lên tiếng

“Mời công tử ngồi”

Cô nương còn lại thì đem trà mời Thiếu Khanh uống. Một tấm lụa trắng buông xuống ngăn cách giữa ghế chủ tọa và ghế khách, Nhược Nhược bước ra ngồi trên ghế

“Không biết Tư Đồ công tử muốn gặp ta có chuyện gì”

Nhược Nhược vốn thẳng thắn không thích vòng vo lên đi vào luôn chủ đề. Đối với nàng thời gian tuy nhiều nhưng lại không thích vung phí bằng cách nói chuyện tào lao trừ cùng với sự phụ nàng thì khác. Thiếu Khanh ngồi cách tấm lụa trắng không nhìn rõ khuôn mặt người trong chỉ đành nhẹ nói

“Nhược Nhược cô nương chính là đại tiểu thư Thương Quan gia”

Nhược Nhược nhẹ nhàng lên tiếng

“Nếu công tử đã biết hà tất phải hỏi”

Thiếu Khanh bối rối

“Tại hạ chỉ là muốn xác minh”

Nhược Nhược cười nhẹ

“Đã xác minh xong rồi, ta chính là Nhược Nhược phé vật, bao cô đại tiểu thư mà kinh thành này nhắc tới”

Thiếu Khanh nghe nàng khi nói chuyện nàng là bao cô, phé vật nhẹ như lông hồng thật khó tin nhưng nghĩ tới hôm qua nàng nói trước mặt dân chúng những nỗi đau của nàng thì hẳn hiểu được tất cả lời đồn về nàng, nàng đã quen và không còn để ý. Thiếu Khanh nhẹ đáp

“Tại hạ đã thất lễ”

Nhược Nhược xua tay

“Không vấn đề, chỉ là ta hi vọng công tử không cần nói với ai về chuyện của ta là được”

Thiếu Khanh cười nhẹ

“Cô nương yên tâm, tại hạ sẽ giữ kín chuyện này”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Nghĩ tới điều gì đó Thiếu Khanh lại nói thêm

“Nhược Nhược cô nương không biết tại hại có thể gọi cô nương lag Nhược Nhược không?”

Đối với Nhược Nhược mà nói thì xưng hô cũng chẳng quan trọng cho nên nàng liền đáp

“Tùy tiện đi, cũng chỉ là cái tên thôi mà”

Thiếu Khanh trong lòng lúc này thật sự rất vui vẻ nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh

“Nếu đã vậy thì Nhược Nhược cứ coi ta là bằng hữu. Gọi ta là Thiếu Khanh được rồi”

Nhược Nhược cũng rất điềm nhiên

“Thêm bạn bớt thù cũng là một cái tốt. xem ở phân lượng người không để ý bên ngoài mà giữ kín bí mật giúp ta. ta cùng người là bạn. Thiếu Khanh”

Thiếu Khanh mỉm cười như gió xuân

“Tốt, Nhược Nhược ta hôm nay còn có việc cáo từ trước, mấy ngày nữa có hội đèn hoa đăng. ta sẽ mời nàng cùng đi ngắm”

Nhược Nhược vẫn cười nhẹ

“Tốt”

Sau khi Thiếu Khanh đi, Mục Lam lên tiếng

“Tiểu thư có phải người kết giao quá nhanh không. Mục Lam không khẳng định hẳn sẽ giữ bí mật về thân thế cũng như dung mạo của người”

Nhược Nhược cười ha ha đánh nhẹ lên đầu Mục Lam

“Mục Lam ngọc, người xem tiểu thư nhà người là ai. Ta đã tìm hiểu rất kỹ lưỡng tứ đại gia tộc, thương gia và tất cả những người quanh ta. Từ Đồ Thiếu Khanh - hẳn rất đáng kết giao bằng hữu, không chỉ trọng chữ tín, làm việc cũng rất ôn hòa. Ta đã chọn người kết giao thì người cứ yên tâm đi”

Mục Lam không thể nói thêm câu gì nữa. Đột Nhiên, Mạc Nhiên xuất hiện

“Tiểu thư, người có tin”

Nhận phong thư từ tay Mạc Nhiên, Nhược Nhược mở ra xem, nàng mỉm cười trên môi rồi gấp phong thư lại cất đi

“Mạc Nhiên, Mục Lam, Mục Thanh các người về ám các đi, ta có việc cần ra ngoài”

Nói xong, Nhược Nhược giống như con gió bay mất. Nàng đi tới núi Đoạn Trường. gió thổi mạnh khiến ba ngàn sợi tóc đen tung bay, áo trắng phiêu phiêu, khuôn mặt xinh đẹp giống như tiên giáng trần. Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng

“Nhược nhi không nên đứng đây, gió rất mạnh sẽ bị cảm lạnh”

Nhược Nhược mạnh mẽ quay đầu lại nhìn thấy sư phụ đang đứng đó, áo bào trắng và cả khuôn mặt như yêu nghiệt đó khiến nàng nhìn thôi cũng thấy đỏ mặt. nhược Nhược bước từng bước tới gần Lạc Thần. Nàng đứng trước mặt Lạc Thần rồi nhanh chóng vòng tay ôm lấy chàng, đầu tựa vào lồng ngực rắn chắc

“Sư phụ, Nhược nhi thật nhớ người, người đi tây thành một chuyến tới giờ đã hơn nửa tháng

Lạc Thần vỗ nhẹ vào lưng Nhược Nhược

“Hơn nửa tháng không gặp, Nhược nhi sao đã biến thành con cún con thế này”

Nhược Nhược vui vẻ cười

“Nhược nhi nào giống cún con. Nhược nhi là đồ đệ cưng của sư phụ”

đối với Lạc Thần hay Nhược Nhược thì cả hai không hề nhận ra tình cảm dành cho đối phương đã vượt mức sư đồ. Họ chỉ biết nếu có người kia luôn ở bên thì đó là một niềm vui và cảm thấy thật yên bình. Lạc Thần mỉm cười an ủi Nhược Nhược

“Nhược nhi dự kiến tiếp tục làm sao?”

Nhược Nhược thở dài

“ Sư phụ, Nhược nhi đã thoát ly khỏi Thượng Quan gia. Nhược nhi đang nghĩ dụ con cá lớn Như Mộng vào lưới”

Lạc Thần nhẹ hỏi

“ Làm sao tóm cá lớn vào túi”

Nhược Nhược tỉnh quái

“ Sư phụ muốn biết, không nói cho người. Ha ha”

Lạc Thần lắc đầu nhưng vẫn sùng nịnh

“ Kê Hoạch thế nào đi nữa thì cũng phải đặt an toàn là trên hết”

Nhược Nhược gật thật mạnh đồng ý. Nàng không biết được mỗi lần nàng làm gì hẳn đều đứng đằng sau theo dõi, sai người bảo vệ nàng. Chỉ cần nàng có chút bị làm sao là lòng hấn lại như lửa đốt khó chịu vô cùng. Nhược Nhược chợt nảy ra ý tưởng bám vào tay áo Lạc Thần

“ Sư phụ, tới Nhiên viên Nhược nhi nấu chút gì đó cho người. cưỡi ngựa đường xa vậy hẳn người cũng rất mệt đi”

Lạc Thần không nói chỉ chh thuận theo ý nàng. Tới Nhiên viên mùi hoa cỏ, thảo dược khiến người ta dễ chịu. Đây cũng chính là nơi mà Nhược Nhược lần đầu tiên thấy ở thế giới này, nhìn thấy Lạc Thần ở đây. Vốn dĩ đây là khuôn viên do Lạc Thần tạo ra để tới thư giãn nhưng cuối cùng thấy Nhược Nhược thích thú nên tặng nơi này cho nàng. Nhược Nhược xuống bếp nấu nướng, Lạc Thần đứng một bên nhìn nàng bất giác mỉm cười

“ Nhược nhi cũng thật có tài, cảm kì thi họa, võ công, y thuật, nấu nướng mặt nào cũng biết chút ít. ta thật là có phúc khi có một đồ đệ tinh thông nhiều mặt vậy”

Nhược Nhược trong lòng biết rõ người sống hai thế hệ như nàng tất nhiên phải biết nhiều rồi nhưng không nói ra chỉ cười

“ Vậy thì sư phụ cứ hưởng phúc khi Nhược nhi vẫn có thể đem lại cho người đi”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Lạc Lân cười cười

“ Nhược nhi vừa được ta khen đã bắt đầu tự đề cao rồi”

Nhược Nhược bĩu môi

“ Nhược nhi nào có, ai bảo sư phụ khen Nhược nhi. Nhược nhi chỉ nói đúng sự thật mà thôi”

Lạc Thần nhìn nàng lại dở tính trẻ con liền không nói gì thêm. Nhược Nhược nấu nướng xong cho liền đem lên. Lạc Thần ngồi vào bàn thưởng thức

“ Nhược nhi tay nghề lại nâng cao rồi”

Nhược Nhược vui vẻ không nói gì chỉ nhìn và gấp thức ăn cho Lạc Thần. sau khi xong bữa, Nhược Nhược nhìn chăm chú Lạc Thần hỏi

“ Sư phụ một chút nữa người lại khởi hành về cung sao?”

Lạc Thần dịu dàng vuốt mái tóc đen của nàng, âm thanh róc rách như nước suối chảy nhẹ nhàng

“ Ta về kinh thành sớm hơn dự định một ngày cho nên hôm nay ta nghỉ ngơi tại Nhiên viên”

Nhược Nhược à một tiếng rồi nhớ ra điều gì đó liền ngước cổ liền ngước cổ lên nhìn Lạc Thần

“ Vậy Nhược nhi sẽ chuẩn bị y phục cho người. Một ngày mệt nhọc, sư phụ người cũng thay y phục nghỉ ngơi “

Lạc Thần thở dài một tiếng

“Nhược nhi đây là không muốn nói chuyện với sư phụ ta”

Nhược Nhược liền lắc đầu vội phủ nhận

“Không phải đâu, sư phụ đừng hiểu nhầm, Nhược nhi chỉ là lo lắng người đường dài vất vả mà thôi”

Nói xong nàng như muốn khẳng định câu trả lời của mình bằng cách ôm chặt lấy Lạc Thần. Lạc Thần thấy nàng miễn cưỡng cũng không trêu đùa nữa

“Ta chỉ giong vậy thôi”

Hai người ngồi cạnh nhau như vậy tới nửa đêm mới ai về phòng lấy. Hôm sau, Lạc Thần nhập cung báo cáo với hoàng thượng chuyển đi Tây thành. Còn Nhược Nhược không về luôn ám các mà đi tới Uyển Nhược các. Sau một lúc lâu nghe cũng chẳng có tin gì mới mẻ, nàng liền trở lại ám các. Gần tới ngày hội đèn hoa đăng, Nhược Nhược nhớ ra Thiếu Khanh từng mời mình đi xem. Nàng thiết lập kế hoạch sai người tới mật báo với Thượng Quan Như Mộng rằng Tư Đồ công tử mời một cô nương đi ngắm hoa đăng, mục đích của nàng là chọc tức Thượng Quan Như Mộng và thứ hai coi như chuyện tốt cảnh báo cho Thiếu Khanh biết bên hần luôn có người của Như Mộng mà thôi. Đúng như dự kiến của Nhược Nhược vừa nghe tin Thiếu Khanh mời một cô nương bí ẩn đi ngắm trăng, Như Mộng đã như phát điên trong nhà ném đồ vật khắp trong phòng. Nghe thám tử hồi báo, Nhược Nhược không khỏi bật cười

“Thượng Quan Như Mộng là người khiến ta có hứng thú. Cho nên trò chơi của chúng ta mới là bắt đầu mà thôi. Những gì mà thể xác này đã phải chịu đựng ta sẽ trả cho người cả vốn lẫn lời. Chúng ta cùng chờ xem kịch đi”

Tới hội đèn hoa đăng Như Mộng tới rất sớm trước công Tư Đồ phủ, nàng ta đợi một lúc lâu cuối cùng cũng thấy Thiếu Khanh đi ra. Nhìn thấy Thiếu Khanh nàng ta liền mừng rỡ nhưng bề ngoài thì rất bình tĩnh

“Tiểu nữ gặp qua Tư Đồ công tử”

Từ Nhiễm ngồi trên một cái cây không khỏi lăm bầm

“Lần đầu tiên ta gặp được một cô gái mặt dày như vậy đấy”

Thiếu Khanh là dạng người yêu ai yêu cả đường đi cho nên Nhược Nhược có yêu thích gì hần cũng sẽ yêu thích theo, nàng ghét gì hần cũng sẽ vậy. Hần vốn cũng không thích Như Mộng nay lại càng không thích

“Thượng Quan tiểu thư hôm nay tới đây có việc gì”

Như Mộng cười duyên e lệ

“Tiểu nữ hôm nay tới muốn mời công tử cùng ngắm hội đèn hoa đăng, không biết ý công tử ra sao”

Thiếu Khanh lạnh nhạt đáp

“Tiểu thư xin hãy mời người khác, tại hạ đã có hẹn”

Như Mộng khuôn mặt vẫn vẻ tới cực điểm vẫn cố nặn ra một nụ cười

“Thật đáng tiếc, không biết tiểu nữ có thể đi chung được không”

Từ Nhiễm lần này nhìn muốn ói. trong bụng đã không ngừng kêu gào

“Sao lại có dạng người vậy hả trời, mặt dày mày dạn, xấu hơn tiểu thư nhà ta, lại còn ngu ngốc, vô duyên. Thế mà dám lên mặt với tiểu thư nhà ta nhiều lần thật không biết xấu hổ mà”

Thiếu Khanh mặt kiên nhẫn liền thẳng thắn

“Không thể, cáo từ”

Nói xong, Thiếu Khanh vội bước đi như có ma đuổi đằng sau. Từ Nhiễm ngồi trên cây cười hắc hắc

“Nữ nhân ngu xi, cho xấu mặt, đáng đời”

Như Mộng không cam chịu liền sai người theo dõi Thiếu Khanh. Như Mộng muốn xem thử người Thiếu Khanh mời xem hoa đăng như thế nào, muốn làm xấu mặt cô nương bí mật đó để không bám lấy Thiếu Khanh

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Thiếu Khanh sau khi thoát khỏi sự vây cản của Như Mộng liền nhanh chóng tới Thúy Trúc lâu. Từ Nhiễm sau khi quan sát Như Mộng sai người theo dõi Thiếu Khanh và nắm rõ ý định của nàng ta cũng nhanh như con gió tới Thúy trúc lâu trước Thiếu Khanh. Từ Nhiễm báo cáo lại kết quả cho Nhựợc Nhựợc nghe. Nhựợc Nhựợc gật đầu xem như đã biết. Nàng bình tĩnh nói

“Tốt lắm, Từ Nhiễm, Lan nhi lát nữa ra ngoài chúng ta có trò hay để nhìn rồi.”

Từ Nhiễm cùng Lan nhi không lên tiếng nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ tiểu thư nói như vậy là có ý gì. Như nhớ ra điều gì đó, Nhựợc Nhựợc nói thêm

“Khi ở ngoài, tiểu thư nhà các người tên là Tần Nhựợc Tuyết. Để không bị ai nghi ngờ ta sẽ dịch dung”

Từ Nhiễm Cùng Lan nhi vẫn chỉ đứng và nghe nàng nói mà không có ý kiến gì. đúng giờ, Thiếu Khanh xuất hiện. Thiếu Khanh đi vào Thúy Trúc lâu rồi được tiểu nhị đưa tới nhà gian mà Nhựợc Nhựợc đang ngồi. Tiểu nhị gõ cửa phòng xong liền lui xuống. Từ Nhiễm mở cửa cho Thiếu Khanh bước vào xong cũng liền thoái lui đứng ngoài cửa không cho ai nghe nén. Nhựợc Nhựợc điềm nhiên

“Ngồi đi”

Thấy Thiếu Khanh ngồi xuống, Lan nhi liền tới rót trà. Khi Nhựợc Nhựợc quay đầu ra, Thiếu Khanh mới thấy rõ hôm nay nàng không đeo mạng che mặt. Khuôn mặt tuy rằng không như lần gặp ở Uyển Nhựợc các nhưng vẫn được xem là tuyệt sắc gái nhân hơn đệ nhất tài nữ Thượng Quan Như Mộng không chỉ một bậc. Khi chất của nàng có một chút thay đổi một chút tao nhã mang theo một chút lạnh lùng, cảm giác này khiến Thiếu Khanh khó tả. Nhựợc Nhựợc nhìn thấy sự khó hiểu trong đôi mắt của Thiếu Khanh chỉ nhẹ cười

“Ta không muốn ai biết thân phận thật sự của ta đành phải dịch dung nhưng hẳn là hiệu quả không tốt cho lắm. Phương danh bên ngoài của ta gọi là Tần Nhựợc Tuyết”

Thiếu Khanh như hiểu ra chỉ cười đậm nhạt

“Ta hiểu”

Nhựợc Nhựợc gật đầu nói tiếp

“Trên đường huynh tới đây, người của Như Mộng đã đi theo. Ta chắc hẳn giờ này kẻ đó đã về báo cáo cho Như Mộng biết”

Khuôn mặt Thiếu Khanh đột nhiên tối sầm lại

“Nàng ta rốt cuộc là có ý định gì”

Nhựợc Nhựợc im lặng xem như không biết mà chỉ nói

“Từ giờ tới lúc đốt đèn hoa đăng hẳn là còn hơi dài không bằng ngồi đây chúng ta đánh cờ lấy một ván rồi đi ngắm xem hoa đăng nào đẹp”

Thiếu Khanh gật đầu

“Cũng tốt, Ta cũng đã sai người chuẩn bị một con thuyền lớn. Tới lúc đó cũng có thể vừa ngắm đèn hoa đăng vừa xem không khí náo nhiệt trên sông”

Nhựợc Nhựợc không đáp chỉ ra hiệu cho Lan nhi lấy bàn cờ tới. Hai người ngồi đánh cờ rất lâu. Nhựợc Nhựợc tính toán thời gian hẳn là Như Mộng cũng đã tới Thúy Trúc lâu rồi. Thả ra ván cờ, nàng nói với Thiếu Khanh muốn đi chọn đèn hoa đăng. Thiếu Khanh cũng theo ý nàng thả xuống ván cờ, hai người song song đi ra Thúy Trúc lâu đằng sau còn Lan nhi, Từ Nhiễm cùng một số hậu vệ của Thiếu Khanh lúc này đứng ngoài đi theo đằng sau. Ra ngoài vừa đi được một đoạn thì đúng như dự kiến, Như Mộng xuất hiện không chỉ thế còn có cả Cố Thanh Hi, Cố Vũ Phàm, Trịnh Minh Thạc, Điều Cẩm Tú, Lạc Tuyết Mai. Nhìn thấy tập hợp này, Nhựợc Nhựợc không khỏi khen cho Như Mộng lấy quần thể đông đủ để đi cho mọi người ghen tị. mấy người Như Mộng cũng rất bất ngờ khi thấy Thiếu Khanh đi bên cạnh một vị cô nương mặc áo hồng, khuôn mặt xinh đẹp. Tuy không trang điểm nhưng vẫn khiến cho người ta muốn nhìn không rời mắt chưa kể đến khí chất trên người. Minh Thạc lấy lại cảm xúc đầu tiên liền cười nói với Thiếu Khanh

“Thiếu Khanh huynh thật trùng hợp chúng ta đúng là có thân giao cách cảm mà, ta lại còn gặp huynh đi cùng vị mỹ nữ nữa chứ”

Thiếu Khanh tao nhã cười

“Ta lại không cho là trùng hợp mà có người cố ý đưa huynh, Vũ Phàm cùng một vài vị tới đây thấy ta với Nhựợc Tuyết”

Như Mộng cảm thấy không ổn liền tao nhã cười

“Tư Đồ công tử hình như không có thích chúng ta gặp như vậy”

Rồi nhìn về Nhục nhục nói tiếp

“Cô nương cũng vậy sao”

Nhục Nhục cười nhẹ nhìn thẳng Như Mộng

“Cô nương hỏi thật buồn cười. Thứ nhất, ta đây không quen cô nương lấy lý do gì mà không thích gặp, Thứ hai, ta và cô nương thân lắm sao, sao cô nương lại hỏi ta. Thứ ba, cô nương là ai?”

Như Mộng đuối lý không nói được chỉ cười cười

“Ta là nhị tiểu thư Thượng Quan gia, con gái đại tướng quân Thượng Quan Như Mộng”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhục Nhục nghe Như Mộng nói chỉ vuốt nhẹ sợi tóc trên vai. Như Mộng thấy nàng không trả lời có chút mất tự nhiên liền tiếp tục lên tiếng

“Cô nương không biết phương danh”

Nhục Nhục lạnh lùng phun ra ba chữ

“Tần Nhục Tuyết”

Điều Cẩm Tú a một tiếng liền bước cạnh Như Mộng nhìn Nhục Nhục cung kính

“Tiểu nữ Cẩm Tú ra mắt cô nương, cô nương đã lâu không thấy”

Nhục Nhục ngần ngại cả người

“Ta quen biết người sao?”

Cẩm Tú nhẹ nhàng lên tiếng

“Cô nương quả là quý nhân mau quên, hơn một tháng trước ở ngoại thành phía nam, Điều gia thương hội bị người ta tập kích may sao được Tần cô nương cùng vài vị thuộc hạ giúp đỡ, ơn đức này Cẩm Tú khắc ghi trong lòng”

Nhục Nhục như vẫn chưa nhớ ra, Từ Nhiễm liền tiến lên một bước nói

“Tiểu thư chính là lần người tìm bách liên thảo”

Nhục Nhục mắt sáng lên cười nhẹ

“Thì ra là thế, Điều tiểu thư không cần để ý, nhắc tay chi lao thôi”

Như Mộng thì lại nghi ngờ

“Tần tiểu thư, đại tỷ ta cũng họ Tần chẳng lẽ hai người là biểu tỷ, biểu muội sao?”

Nhục Nhục điềm nhiên

“Đại tỷ của cô nương cũng họ Tần sao nhưng tiếc rằng ta lại không có biểu tỷ hay biểu muội nào cả”

Vũ Phàm lên tiếng đập tan cái tình thế kì lạ này

“Thiếu Khanh huynh đã gặp nhau ở đây rồi chi bằng tất cả cùng đi chọn đèn ngắm hoa đăng thôi, ý huynh ra sao”

Thiếu Khanh nhìn sang Nhục Nhục. Nhục Nhục rất thoải mái

“Không vấn đề gì”

Thiếu Khanh nghe vậy cũng lên tiếng

“Được thôi”

Vũ Phàm quay sang nhìn Nhựt Nhựt chấp tay giới thiệu

“Tại hạ Cổ Vũ Phàm, bên cạnh là tiểu muội Cổ Thanh Hi và Lạc gia tiểu thư Lạc Tuyết Mai, Trịnh gia Trịnh Minh Thạc”

Nhựt Nhựt cũng nhẹ nhàng lên tiếng

“Tần Nhựt Tuyết”

Thiếu Khanh nhìn Nhựt Nhựt mỉm cười

“Chúng ta đi thôi”

Thế là cả đoàn người đi chọn đèn, Thiếu Khanh vừa đi vừa nói chuyện với Nhựt Nhựt cười vui vẻ khiến cho Như Mộng khó chịu. Như Mộng không chịu thua liền cũng xen vào cuộc trò chuyện giữa hai người

“Tư đồ công tử có thể giúp tiểu nữ chọn một đèn hoa đăng được không?”

Thiếu Khanh chỉ lạnh nhạt đáp

“Ta đây vốn không có mắt chọn đèn, vẫn là không chọn thì hơn. Cô nương nhờ Minh Thạc huynh đi”

Đây là trắng trợn từ chối, Như Mộng không khỏi quay sang lườm Nhựt Nhựt, Nhựt Nhựt nhún vai. Nàng nhìn sang bên thấy một cái đèn hoa đăng cũng được liền bước gần xem, Thiếu Khanh thấy vậy cũng đi theo, Như Mộng lại càng không thể bỏ qua cơ hội tranh đoạt. Nhựt Nhựt cảm chiếc đèn lồng lên nhìn

“Thiếu Khanh, ta nhìn cái này cũng thật vừa mắt. Huynh thấy sao?”

Thiếu Khanh nhìn một chút cũng gật đầu

“Nhìn cũng rất tốt”

Như Mộng nghe thế liền giật lấy hoa đăng trên tay Nhựt Nhựt, Vũ Phàm cùng Thiếu Khanh thấy rất rõ, Như Mộng biết mình hơi thái quá trước mặt mọi người liền cười trừ với Nhựt Nhựt

“Tần cô nương thật không phải, ta nhìn thấy chiếc đèn hoa đăng này trên tay cô nương thật thích, Cô nương để lại cho ta được chứ”

Nhựt Nhựt nhếch môi

“Quân tử không cướp đồ người sở hữu. Nếu cô nương thích thì cứ lấy, dù sao ta cũng chỉ nhìn thuận mắt chiếc hoa đăng mà thôi”

Vũ Phàm đứng luôn quan sát xem Nhựt Nhựt là người thế nào cuối cùng kết luận ra bốn chữ chính là thấu tình đạt lý, cảm giác như nàng không hề để ý bất cứ thứ gì cả, nàng có thể lướt qua một ánh mắt cũng rõ họ là người thế nào trong lòng Vũ Phàm không khỏi khâm phục Thiếu Khanh có thể đi lại gần với một cô gái như vậy. Nhựt Nhựt không để ý tới chiếc đèn lồng đó nữa mà tiếp tục ngắm những đèn lồng khác. Đối với nàng mà nói chọn đèn giống như diễn trò vậy, nàng cũng chẳng có hứng thú gì mấy với nàng. Sau một hồi lâu lúc đang nghĩ không muốn chọn đèn nữa thì Vũ Phàm cầm theo hai cái đèn hoa đăng đi tới gần nàng

“Tần cô nương ta thấy hai cái hoa đăng này cũng rất khá, cô nương có thể lấy một chiếc”

Nhựt Nhựt không nghĩ nhiều thuận tay cầm một cái rồi cười nói

“Ta lấy cái này. Đa tạ huynh”

Vũ Phàm, Thiếu Khanh thấy vậy cũng vui vẻ. Như Mộng thì lại càng khó chịu. Mặt bên kia thì Minh Thạc đang ra sức ảnh hưởng hoa hoa công tử của mình trước mặt mọi người. Trời bắt đầu tối, mọi người lên thuyền mà Thiếu Khanh đã chuẩn bị sẵn. Nhựt Nhựt đứng trên thuyền nhìn trời về mặt bình thản

“Đã bao lâu rồi chưa đốt hoa đăng nhỉ?”

Vũ Phàm đi ra nhìn thấy nàng vậy cảm giác như có một chút ưu thương, một chút xa cách với nhân gian này không khỏi lên tiếng

“Tại sao không vào trong”

Nhựt Nhựt quay lại nhìn

“Cảm thấy ở ngoài đây tốt hơn”

Vũ Phàm bước gần nàng

“Ta có thể gọi cô nương là Nhục Tuyết”

Nhục Nhục vẫn là bình thản

“Tùy ý huynh”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thiếu Khanh vừa đi ra thấy hai người đang trò chuyện cũng lên tiếng

“Nhục Tuyết, Vũ Phàm sao không vào trong?”

. Hai người cùng quay đầu lại nhìn. Vũ Phàm từ chối cho ý kiến. Nhục Nhục nhẹ đáp

“Ta cảm thấy ở đây rất thoáng, phải rồi sao huynh cũng ra đây. Mấy người kia đang làm gì?”

Thiếu Khanh đi lên

“Minh Thạc huynh ấy đang ba hoa ở bên trong. Không thấy hai người lên ta ra coi sao”

Vũ Phàm lắc đầu

“Minh Thạc lúc nào cũng vậy”

Nhục Nhục thở ra một hơi

“Không nghĩ tới Trịnh công tử hán ngoài danh hoa hoa công tử vẫn là có tài nói quá”

Thiếu Khanh cười nhẹ

“Đề Nhục Tuyết chê cười rồi”

Nhục Nhục xua tay

“Có gì đâu mà chê cười. Thiếu Khanh bao lâu nữa mới bắt đầu hội hoa đăng”

Thiếu Khanh tính toán thời gian đáp

“Ước chừng khoảng một canh giờ nữa”

Nhục Nhục gật đầu

“Bắt đầu hội đèn hoa đăng rất đông người sẽ ra ngoài sao?”

Vũ Phàm cùng Thiếu Khanh nhìn Nhục Nhục một cách kì lạ. Vũ Phàm lên tiếng

“Nhục Tuyết, cô nương chưa bao giờ đi xem hội đèn hoa đăng sao?”

Nhục Nhục có chút thẹn thùng

“Thật ngượng ngùng, ta từ nhỏ rất ít tham gia vào mấy lễ hội như vậy cho nên...”

Thiếu Khanh nghe nàng nói lại nhớ tới hoàn cảnh của nàng khi đứng ở Thượng Quan gia mang tiếng là đại tiểu thư cuối cùng lại sống một đời hơn cả hạ nhân. Tuy nhiên tại sao nàng lại là tiểu thư của Uyển Nhục các điều này khiến hắn cũng tò mò nhưng lại không dám hỏi. Vũ Phàm thấy Thiếu Khanh đang ngẩn ngơ liền cười nói

“Thì ra là vậy. Thật ra hội đèn hoa đăng hàng năm đều có. Vào ngày này bất kể nam ,nữ, già, trẻ ,vương tôn, quý tộc đều thích đi ngắm đèn cầu nguyện”

Nhược Nhược à một tiếng tỏ ý đã hiểu. Như Mộng ngồi lâu không thấy Thiếu Khanh đi vào liền ra coi sao ai ngờ thấy Nhược Nhược đang vui vẻ nói chuyện với Thiếu Khanh và Vũ Phàm. Như Mộng khuôn mặt trắng bệch, tay nắm thật chặt chiếc khăn nhỏ như muốn vò nát nó ra vậy. Như Mộng nội tâm đang rất khó chịu

“Vì cái gì cơ chứ, một cô gái không rõ lai lịch lại tiếp cận Thiếu Khanh và Vũ Phàm. Cô ta là tiện nhân, là tiện nhân. Chỉ có ta, ta mới xứng với hai vị thiếu gia này”

Nhược Nhược cảm nhận được ánh mắt oán độc đang nhìn mình liền quay lại thì thấy Như Mộng khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt như muốn nuốt tươi Nhược Nhược. Nhược Nhược nhếch môi

“Ồ ngoài đây chắc rất thoáng ngay cả Như Mộng cô nương cũng đi ra”

Như Mộng khó chịu không thèm đáp trả Nhược Nhược mà tiếng bước đi gần Thiếu Khanh mỉm cười

“Tur Đồ công tử cùng Cổ công tử ở ngoài này phong lớn lên ra mời hai vị đi vào”

Nhược Nhược ho nhẹ vài tiếng cố nhịn cười, Thiếu Khanh thấy Nhược Nhược ho nhẹ liền quan tâm

“Nhược tuyết không khỏe sao”

Nhược Nhược chưa kịp trả lời Như Mộng đã lên mặt

“Tần cô nương đã yếu thì đừng ra gió, phiền hà mọi người”

Nhược Nhược nghe vậy cũng bình thường đáp

“Đa tạ cô nương quan tâm, ta nếu có bệnh tự mình sẽ trị sẽ không phiền hà ai cả”

Như Mộng giận không nói được gì. Vũ Phàm lên tiếng

“Thượng Quan cô nương sao có thể nói vậy. Nhược Tuyết cô nương là bằng hữu của Thiếu Khanh đối với ta cũng coi là bằng hữu sao có thể nói phiền hà”

Như Mộng cáu giận nói to khiến cho cả người ngồi trong khoang lẫn người hầu đều nghe thấy

“Cổ công tử hà cớ gì lại nói giúp cô ta, cô ta không rõ lai lịch lại tự nhiên đi cùng Tur Đồ công tử một cách ám muội vậy còn không biết có phải gái thanh lâu không. Cô ta hẳn đang cầu dẫn hai vị thiếu gia”

Vũ Phàm và Thiếu Khanh nghe những lời này thật giận đang định của mắng thì mấy người Minh Thạc cũng đi ra. Minh Thạc lên tiếng nói

“Uy, Thượng Quan tiểu thư hình như nói hơi quá, Thiếu Khanh là người thế nào ở đây ai ai đều biết rõ. hơn nữa nữ nhân theo huynh ấy hàng đàn, huynh ấy còn không để ý đừng nói là gái thanh lâu. Thượng Quan tiểu thư hẳn nghĩ sai rồi”

Như Mộng mặt vẫn ngẩng cao nói tiếp

“Ta biết nhân phẩm của Tur Đồ công tử nhưng ai biết được cô ta có bỏ thuốc gì khiến cho công tử mê đắm”

Thiếu Khanh khuôn mặt đen lại

“Ăn nói xằng bậy, Thượng Quan tiểu thư nếu ngại không tôn trọng Nhược Tuyết thì mời ngại xuống thuyền. Ta đây không thể chứa được tôn đại phạt như ngại”

Như Mộng khó chịu

“Tur Đồ công tử, tiểu nữ chỉ muốn tốt cho công tử mà thôi”

Nhược Nhược lúc này mới lên tiếng đánh gãy Như Mộng trong lời nói

“Thượng Quan Như Mộng cái danh này ai ai trong kinh thành cũng biết, ta vốn không muốn nói nhưng chính ngại đã vui vẻ chọc tức ta. Ngươi nói ta là gái thanh lâu thật lực cười. Ta đây mới không hạ tiện giống như ngại hạ xuân dược hại người kết quả chính mình biến thành tàn hoa bại liễu vẫn còn đổ thừa lỗi cho người khác. Ngươi nói ta cho Thiếu Khanh uống cái loại thuốc gì gì. xin lỗi nha, ta còn chưa bao giờ thấy ai chế tạo ra mấy loại thuốc vớ vẩn đó. Ngươi chó lấy bụng ta suy ra bụng người. Người thích Thiếu Khanh càng không muốn buông tha Vũ Phàm, ta liếc qua cũng là thấy nhưng chẳng liên quan tới ta, người ghen tị hai vị đối tốt với ta thì cũng không sao nhưng chó đẻ lòng ghen tị đó che mờ hai mắt. NỮ NHÂN NGU NGỐC”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Như Mộng nghe Nhực Nhực nói mình như vậy hai con mắt như muốn bay ra ngoài. Như Mộng chỉ tay vào Nhực Nhực

“Ngươi, ngươi, tiện nhân ngươi dám sỉ nhục ta. Ngươi, ngươi...”

Nhực Nhực cười nhẹ một tiếng

“Oa, lấp bắp rồi sao. Có tật giật mình nha. Ta con người chân thật chỉ nói đúng sự thật mà thôi. Ngươi không tin có thể nghe ngóng ở các quán trà, tửu lâu, khách điểm xem xem có nơi nào không biết đại danh鼎鼎 Thượng Quan Như Mộng đã chung giường với kẻ tồi tệ. ăy da, thật đáng tiếc nha, một đóa hoa đẹp cắm trên bãi phân trâu”

Những người khác chỉ cười nhỏ. Minh Thạc thì khác hẳn cười ha ha rất to

“Ha, ha, ha. Cười đau chết bụng ta. Thượng Quan cô nương ta không nghĩ cô nương quý danh lại cao tới vậy. Tần tiểu thư đa tạ đã cho ta biết điều này kẻo không Trịnh Minh Thạc ta mà lấy nữ nhân như vậy về không chỉ xỉ nhục gia môn mà phụ mẫu ta cũng sẽ tức chết quá”

Minh Thạc mặc dù có danh hoa hoa công tử nhưng hẳn thực chất không phải loại người không biết phân biệt tốt xấu. Hẳn từng điều tra về Như Mộng và cũng biết rõ Như Mộng là kẻ bề ngoài thì tỏ ra tao nhã nhưng thực chất là một kẻ tâm ngoa thủ nạt mà thôi cho nên hiếm mới có cơ hội đã kích hắn phải đã kích nhiệt tình. Như Mộng Nghe Nhực Nhực cùng Minh Thạc kẻ tung người hứng trong lòng ngọt ngọt tới phát điên rồi

“Tư đồ công tử, Cố công tử hai vị nghe xem những lời của cô ta nói thật khó nghe. Xin hai vị công tử làm chủ cho tiểu nữ”

Thiếu Khanh hờ hững coi như chẳng nghe, Vũ Phàm đậm mặt không một chút hơi ấm

“Thượng Quan tiểu thư là chính ngươi sỉ nhục Nhực Tuyệt trước sao giờ lại vòng ngược lại rồi. Hi vọng cô nương tự trọng”

Như Mộng thấy ba vị công tử không đứng về phía mình liền quay sang Thanh Hi cùng Lạc Mai

“Thành Hi, Lạc Mai hai người nói gì đi chứ”

Nhưng nhận lại chỉ là sự im lặng. Như Mộng chưa bao giờ cảm thấy mình bị khinh thường tới vậy. Như Mộng cắn hận rút ra cây trâm trên đầu hét to chày tới Nhực Nhực

“Ta phải giết ngươi”

Thiếu Khanh thấy vậy liền ra trước Nhực Nhực cản cây trâm tới nhưng Nhực Nhực lại một tay nhẹ kéo Thiếu Khanh sang bên, tay còn lại bắt lấy cổ tay Như Mộng

“Thượng Quan cô nương sao vậy thẹn quá hóa giận sao. Muốn giết ta ngươi không đủ tư cách. Mà có muốn chết thì chết một mình. Ta đây không thể phụng bồi”

Nhực Nhực nói xong liền nhẹ gấp cổ tay Như Mộng. Như Mộng hét lớn a một tiếng cây trâm liền rơi xuống đất. Nhực Nhực bỏ ra cổ tay Như Mộng. Như Mộng liền lấy tay còn lại giữ cổ tay mình khóc lớn

“Tư Đồ công tử, tay ta đau quá”

Nhực Nhực gạt đầu

“Đừng trách ta tâm ngoa thủ nạt, ai bảo ngươi muốn giết ta, Trừng phạt này còn nhẹ nếu có lần sau chỉ e là tính mạng của ngươi cũng khó bảo toàn”

Như Mộng hét lớn

“Ngươi không sợ Thượng Quan gia sẽ bắt ngươi. Cha ta là đại tướng quân, cha ta sẽ thay ta trừng phạt ngươi”

Nhực Nhực cười tươi

“Oa ta sợ quá đi mất. Làm sao bây giờ, ta nói ngươi nghe Thượng Quan tiểu thư, cha ngươi là đại tướng quân thì sao. Ngươi có tin ta sẽ đốt sạch sẽ phủ tướng quân mà không ai dám tìm tới ta không? Cho nên, đừng đe dọa ta. Ta không dễ bị dọa như ngươi nghĩ đâu. ă, còn nữa nếu ngươi không mau chóng trở về trị thương ở cổ tay thì ta nghĩ cổ tay xinh đẹp đó dễ bị phế lăm. Tới lúc đó không thể đứng trước mặt ai dọa được đâu”

Nghe Nhực Nhực nói cổ tay của mình sẽ bị tàn phế, Như Mộng liền đòi sống đòi chết mau chu cho thuyền dạt vào bờ. Sau khi Như Mộng đi mọi thứ

lại bình thường, Nhục Nhục ngại mở miệng

“Thật có lỗi, chỉ vì ta mà khiến mọi người mất hứng”

Thanh Hi liền nhanh tới chỗ Nhục Nhục cười nói

“Tần tỉ tỉ, tỉ đâu có lỗi gì đâu. Ta cũng khâm phục tỉ có thể nói ra những lời mà không ai dám nói”

Nhục Nhục nhẹ cười đáp

“Ta có tài giỏi gì đâu chẳng qua nữ nhân ngu ngốc đó chọc giận ta nếu không ta cũng không cần nói mấy lời khó nghe tới vậy. Đã để mọi người chê cười”

Thanh Hi vội xua tay

“Ai dám chê cười tỉ chứ. Như Mộng tỉ gọi là nữ nhân ngu ngốc. Đây là cách cách gọi kiểu gì vậy”

Nhục Nhục cười nhẹ

“Xem như ta gọi biệt danh cho nàng ta. Mà không đúng xem như ta thích gọi vậy. Chỉ là ta tức giận lên mới gọi vậy không cần để ý”

Thanh Hi gật gù xem như đã hiểu. Nhục Nhục về ngoài bình thân nhưng trong lòng thì lại đang nghĩ

“Như Mộng trò chơi mới là bắt đầu thôi mà người đã thăm vậy rồi vậy kế tiếp ta xem người còn như thế nào đấu với ta. Những gì Nhục Nhục ta trải qua, tư vị đó người cứ bình tĩnh mà thưởng thức”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sau hội đèn hoa đăng kết thúc, Thiếu Khanh một mực muốn đưa Nhục Nhục về Uyển Nhục các. Nhục Nhục cũng không để ý cho Thiếu Khanh tiễn mình về. Tới gần cổng Uyển Nhục các, Thiếu Khanh liền dừng lại

“Nhục Nhục chuyện hôm nay ta thật có lỗi. Vốn muốn đưa nàng ra ngoài để khuấy khỏa không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện tới vậy”

Nhục Nhục chỉ cười nhẹ đáp

“Cũng không phải lỗi của huynh. Như Mộng là nàng ta đã ghen tị quá mức thành ra không phân biệt tốt xấu. Mà nói đi cũng phải nói lại hôm nay ta phải đa tạ huynh mới đúng, ta đã được thưởng thức hội đèn hoa đăng và lại mừng được người ta muốn nể”

Con người nàng là vậy, nàng đi cùng Thiếu Khanh ra ngoài mục đích chính của nàng là muốn chọc tức Như Mộng để nàng ta bị bài xích giống như nàng trước kia. Cuộc gặp gỡ giữa nàng và Như Mộng nhìn bề ngoài là tự Nhiên nhưng thực chất lại không hề. Vì vậy lỗi lầm không phải ở Thiếu Khanh mà là nàng sắp đặt một cách linh hoạt mà thôi. Thiếu Khanh nghe lời nàng nói vậy khuôn mặt cũng bớt đi u ám

“Trời cũng muộn rồi, Nhục Nhục hãy vào đi. Ta cũng cáo từ”

“Thiếu Khanh về cẩn thận”

Nàng đáp lại một câu rồi thẳng lưng đi vào không hề nhìn lại, Lan nhi cùng Tử Nhiễm cũng bình tĩnh theo sau. Vừa vào phòng, Nhục Nhục liền cảm giác được hương vị quen thuộc trên người sư phụ. Nàng thả lỏng con người chậm rãi đốt đèn lên nói

“Sư phụ tới lúc nào sao không báo ai báo cho Nhục nhi một tiếng”

Lạc Thần khuôn mặt anh tuấn bỏ đi sự lạnh lùng mang theo chút ấm áp lại ôn nhu cười

“Cũng chỉ là ta thấy hôm nay hội đèn hoa đăng muốn đưa Nhục nhi ra ngoài nhưng mà ta biết tin Nhục nhi đi cùng đoàn người vài vị con của tứ đại gia tộc nên ta không nghĩ phá vỡ kế hoạch của Nhục nhi”

Nhục Nhục về mặt ngạc nhiên

“Sư phụ, người biết Nhục nhi kế hoạch sao. Nhục nhi nhớ rõ là không có kế cho người mà”

Lạc Thần bước gần nàng nắm lấy đôi tay nhỏ bé nói

“Cho dù Nhược nhi không nói thì ta cũng rất rõ. Chuyện trên thuyền hôm nay ta cũng biết. Nhược nhi muốn không lộ cho ta biết cũng không được”

Lạc Thần lúc nhìn thấy Nhược Nhược đi cùng Thiếu Khanh thực sự trong lòng rất khó chịu nhưng khi tất cả mọi chuyện liên quan đều là kế hoạch của nàng thì liền khá hơn rất nhiều. Bản thân Lạc Thần cũng không hiểu vì sao mình lại ghen tị như vậy nên cũng mau chóng xem như cảm giác thoáng qua. Nhược Nhược dịch dung lại mặt rồi cười làm nũng Lạc Thần

“Sư phụ thật thông minh a, Nhược nhi không thể dấu được người. Ai, ngày hôm nay thật sự mệt mỏi. Nhược nhi thiết lập cuộc gặp gỡ bất ngờ rồi từ từ gài Như Mộng vào cái lưới mà Nhược nhi đã đặt. Đây mới chỉ là bước đầu. Tạm thời cổ tay nàng ta bị Nhược nhi làm đau với lại hôm nay nàng ta bị si nhục như vậy chắc chắn nàng ta sẽ rất hận Nhược nhi tìm đủ mọi cách để hạ bệ Nhược nhi trước mặt mọi người. Nhược nhi sẽ lợi dụng ngọn lửa trong lòng nàng ta để cho nàng ta dần dần xuống dốc. Nghe nói tháng sau sẽ có hội thi đối câu đối. Nàng ta sẽ không bỏ qua ngày đấy để lấy lại thanh danh là tài nữ. Tối lúc đó Nhược nhi lại tặng nàng ta món quà lớn như hôm nay vậy. Vừa cảm thấy khó chịu lại vừa muốn nói điên”

Lạc Thần chỉ im lặng nghe nàng nói. Hắn biết Nhược nhi có chủ kiến của nàng. Nàng thực ra rất thiện lương chỉ tiếc rằng mối hận với Như Mộng quá sâu lại liên quan tới cả mẫu thân đã qua đời của nàng. Nỗi nhục nhã với cái danh tiện nhân đối với một người đã quy tiên như mẫu thân nàng khiến nàng không thể tan con giận. Có lẽ cách làm Như Mộng tức tới phát điên sống không bằng chết mới giúp nàng xóa đi tất cả.”

Nhược Nhược thấy Lạc Thần im lặng liền ngược mắt lên hỏi

“Sư phụ, người cảm thấy Nhược nhi có quá ngoan, quá ác độc không”

Nàng có thể không thêm đề ý người ngoài nghĩ nàng ra sao nhưng mà riêng sư phụ nàng lại khác. Nàng không muốn sư phụ ghét bỏ nàng, rời xa nàng. Nàng khó khăn lắm mới khiến sư phụ động tâm mà đề ý tới nàng, ở thế giới này nàng rất cô độc, trừ sư phụ ra nàng không thể tin tưởng ai tuyệt đối. Cho nên nàng chỉ có tâm nguyện nhỏ nhoi là được sự tin nhiệm, lo lắng của sư phụ mà thôi. Thấy Nhược Nhược khuôn mặt xinh đẹp vừa sợ hãi, vừa ưu tư, Lạc Thần liền mỉm cười vỗ vỗ nhẹ đầu Nhược Nhược

“Nhược nhi ngốc, ta cảm thấy Nhược nhi không hề ác độc. Mà cho dù Nhược nhi ác độc thì sao, ta cũng không đề ý. Nhược nhi nhớ rõ, cho dù cả thiên hạ quay lưng với Nhược nhi thì Nhược nhi vẫn có ta ở bên cạnh”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Nhược Nhược nghe Lạc Thần nói vậy, trong lòng một mảnh ấm áp. Nàng nhẹ tựa đầu vào vai Lạc Thần mỉm cười hạnh phúc. Hai người nói chuyện với nhau rất lâu tới khuya Lạc Thần mới rời đi. Sáng hôm sau mặt trời tỏa những tia nắng ban mai tươi sáng làm cho mọi thứ cũng trở lên xinh đẹp. Nhược Nhược vươn vai bước ra cửa lâm bẩm

“Thời gian một tháng này hẳn là rảnh đây. Không biết Như Mộng nàng ta ra sao rồi nhỉ”

Nhược Nhược thoải mái gọi Từ Nhiễm tới xem Mạc nhi ở phía Thượng quan gia có tin tức gì. Từ Nhiễm đi tới chỗ Nhược Nhược liền kể lại những gì Mạc nhi biết

“Tiểu thư hôm qua sau khi Như Mộng trở về liền mau chóng gọi thái y tới. Nghe nói cổ tay bị băng thành một bó lớn sau đó cô ta đập phá đồ đạc còn hét to rằng Tàn Nhược Tuyệt bỏ tiểu thư không bao giờ bỏ qua cho người. Khốn kiếp”

Nhược Nhược cười ha ha

“Từ Nhiễm người nói xem nàng ta vẫn còn sức để mắng ta chứng tỏ nàng ta vẫn chưa biết điều cho lắm”

Từ Nhiễm khuôn mặt lạnh lùng mang chút tức giận

“Tiểu thư có cần Từ Nhiễm đi dạy cho cô ta một bài học”

Nhược Nhược xua tay

“Không cần, nàng ta thích mắng bao nhiêu thì cứ mắng. Dù sao, ta cũng không nghe thấy được. Còn nữa, tháng sau hội thi câu đối của kinh thành bắt đầu, người đi hỏi Mạc Nhiên cụ thể thế nào. Được rồi, người đi làm việc của mình đi”

Từ Nhiễm phục mệnh liền cáo lui. Nhược Nhược ngày ngày luyện công, xử lý những việc cần thiết có đôi khi lại ra ngoài xem phong cảnh, một tháng cứ như vậy lại nhanh chóng qua đi. Hôm nay là hội thi đối câu, Nhược Nhược mặc trên người chiếc áo màu vàng nhạt, tóc nàng được búi gọn gàng nhờ một sợi dây nhỏ. Bước ra khỏi cửa, Nhược Nhược cười nhìn Mục Lam

“Mục Lam thấy ta thế nào”

Mục Lam ngẩn ngơ nhìn một lúc mới hoàn hồn đáp

“Tiểu Thư mặc dù dịch dung vẫn rất xinh đẹp”

Nhược Nhược thờ dài một tiếng

“Mục Lam à, ta hôm nay có lẽ một bước thành danh biến thành nhân vật khó gặp trong kinh thành này. Cuộc sống sẽ không được bình yên như trước. Sau hôm nay, ta phải tránh mặt một thời gian ngắn cho mọi chuyện lắng xuống”

Mục Lam cau mày

“Tiểu thư là đang e sợ rằng người khác sẽ phải người điều tra thân phận của tiểu thư sao?”

Nhược Nhược gật đầu

“Đúng vậy, những vị quý tôn, công tử, tiểu thư ngoài kia đều có thể tra ra thân phận của ta. Ta lộ thì không sao nhưng ta không muốn liên lụy tới Uyển Nhược các và Âm các do ta dựng lên. Ta là tiểu thư của các người cho nên ta không thể sống vì nỗi thù hận trong lòng ta mà ta còn phải vì các người vì những người thuộc sở hữu dưới tay ta. Họ có thể lấy ta uy hiếp các người phải vâng lệnh. Vì vậy, Mục Lam nghe kĩ lời ta nói, hội đối thơ vừa kết thúc ta sẽ biến mất một đoạn thời gian. Không cần tìm ta, Tất cả các người chỉ cần quản lý tốt âm các và Uyển Nhược các là được, ta sẽ trở lại. Ta đi, các người không cần theo ta. “

Nói xong, nàng phất tay áo đi ra cổng chỉ để lại Mục Lam nhìn theo bóng lưng. Nhược Nhược thở ra một hơi rồi ngồi trên xe ngựa. Xe ngựa chạy đều đều tới Thủy Trúc viên, Nhược Nhược tao nhã xuống xe ngựa liền thu hút mọi ánh nhìn. Thiếu Khanh đang nói chuyện cùng Dương Ngạn Chi con trai Dương thượng thư thấy Nhược Nhược liền tươi cười hơn hớn bước tới gần xe ngựa

“Nhược Tuyết cũng tới hội đối thơ sao”

Nhược Nhược cười khuyếch thành

“Đúng vậy, huynh quên ta là ai sao. Một cái thiệp mời sẽ không thành vấn đề”

Thiếu Khanh tự gỡ đầu mình rồi hớn hờ

“Nhìn xem trí nhớ của ta, Ta lại quên mất”

Hai người cười nói dẫn tới rất nhiều ánh mắt nhìn. Ai cũng biết Tư Đồ Thiếu Khanh rất khó nói chuyện với nữ nhân nhưng hôm nay lại nhiệt tình nói chuyện với một cô gái, thật sự khiến người ta cảm thấy kì lạ. Nhược Nhược cùng Thiếu Khanh đứng nói chuyện được một lúc thì một chiếc xe ngựa lớn tới. Vũ Phàm, Thanh Hi, Minh Thạc, Từ Nhược Hân xuống xe. Vừa nhìn thấy Nhược Nhược, Thanh Hi liền hớn hờ chạy tới ôm chầm lấy

“Nhược Tuyết tí ti biệt lai vô dạng, Thanh Hi thật nhớ tỷ nha”

Nhược Nhược cười tươi

“Không sợ mọi người chê cười sao, nhìn xem nhị tiểu thư Cố gia đang làm nũng với ta kia”

Thanh Hi làm mặt xấu

“Muội mới không quan tâm”

Vũ Phàm bước tới mỉm cười

“Nhược Tuyết đã lâu không gặp vẫn tốt chứ”

Nhược Nhược tao nhã

“Đa tạ Vũ Phàm huynh quan tâm, mọi sự đều tốt”

Minh Thạc phe phẩy quạt đi tới

“Nhược Tuyết tiểu thư, ta không có nhìn lầm thì lần này tiểu thư lại đẹp hơn lần trước rồi”

Nhược Nhược khiêm tốn

“Vậy sao, Minh Thạc công tử tài ăn nói lại được nâng cao”

Thanh Hi cười ha ha

“Nhược Tuyết tỷ tỷ nói thật hay “

Vũ Phàm lên tiếng

“Thanh Hi”

Rồi kéo Từ Nhược Hàn tới trước mặt Nhược Nhược

“Nhược Hàn đây là Tần Nhược Tuyết, nàng là bằng hữu của ta. Nhược Tuyết, huynh ấy tên là Từ Nhược Hàn đại tướng quân trẻ tuổi “

Nhược Tuyết khom người chào hỏi

“Nghe đại danh tướng quân đã lâu hôm nay được gặp mặt thật là vinh hạnh cho tiểu nữ”

Nhược Hàn lên tiếng

“ Cô nương quá lời. cô nương không cần đa lễ”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nhược Nhược cười nhẹ không nói gì thêm. Một lúc sau lại có chiếc xe ngựa nữa đi đến. Bước xuống xe không ai khác ngoài Như Mộng. Nhược Nhược quay lại nhìn hôm nay Như Mộng mặc một bộ y phục màu đỏ, trên cổ có thêu hoa văn tinh xảo, khuôn mặt đã được trang điểm tinh xảo mỹ lệ, mái tóc được chỉnh theo kiểu cánh bướm kèm theo một chút trang sức khiến cho cả con người cao sang quý phái. Thanh Hi bĩu môi

“Cô ta có cần trang điểm lông lấy vậy không. Nhược Tuyết tỷ tỉ không cần quá phô trương còn xinh đẹp hơn nàng ta gấp vạn lần”

Nhược Nhược từ chối cho ý kiến. Như Mộng bước từng bước lại gần chỗ Thiếu Khanh rồi đoan trang hành lễ

“Gặp qua Tư Đồ công tử, Cố công tử, Trịnh công tử, Từ tướng quân “

Minh Thạc lại phe phẩy quạt cười mỉa mai

“Ta nào có phúc phần nhận được cái lễ của Thượng Quan tiểu thư. Tiểu thư muốn chiết sát ta sao?”

Nhược Nhược xich cười một tiếng vẫn là giữ im lặng. Như Mộng mãi không thấy ai đáp lại chính mình đáp lâu cũng ngại liền ngẩng mặt lên không ngờ lại nhìn thấy Nhược Nhược đang đứng cùng chỗ Thiếu Khanh. Sự oán độc biểu hiện luôn ra mặt không hề che giấu. Như Mộng nói từng chữ nghiến răng nghiến lợi

“ Tần tiểu thư cũng tới nơi này sao. Hai ta thật có duyên”

Nhược Nhược hồ hững đáp lại một câu

“Duyên này không có cũng được. Thượng Quan tiểu thư hẳn là tay cũng đã khô đi, cử động tốt rồi đúng không?”

Như Mộng nhìn Nhược Nhược muốn đỏ con mắt

“Đa tạ quan tâm. Mèo khóc chuột”

Thanh Hi lên tiếng

“Nhược Tuyết tỷ, chúng ta qua bên kia ngắm mai, đợi mọi người tới đông đủ hẳn là đối thơ bắt đầu”

Nhược Nhược hạo một tiếng liền cùng Thanh Hi lánh sang bên. Mấy người Thiếu Khanh cũng tự động bước tới chỗ các công tử khác. Dương Ngạn Chi thấy Thiếu Khanh quay lại bèn nói chuyện

“Thiếu Khanh huynh thật là có phúc, Trước giờ không thấy qua lại với nữ nhân thì ra luôn có tuyệt sắc giai nhân ở bên cạnh”

Thiếu Khanh vội vàng

“Ngạn Chi huynh, nàng là bằng hữu với ta, Không nên hiểu lầm sẽ tổn hại thanh danh của nàng”

Ngạn Chi cười Ha ha

“Được rồi, được rồi ta chỉ đùa vậy thôi”

Khi mọi người tới đông đủ hội đối thơ bắt đầu. Qua ba vòng cuối cùng Như Mộng trở thành tài nữ. Dưới khán đài người vỗ tay, người khó chịu. Đang lúc mọi người tưởng kết thú thì Như Mộng lên tiếng

“Các vị công tử tiểu thư, hôm nay Như Mộng đạt danh tài nữ thật đa tạ các vị rất nhiều. Ngoài tiểu nữ còn muốn thách đấu một vị cô nương mà từ đầu tới giờ chưa hề tham gia đối thơ Tần Nhưộc Tuyết cô nương”

Thanh Hi găm giữ

“Chết tiệt, nàng ta là muốn làm khó Nhưộc Tuyết tỷ tỷ sao?”

Nhưộc Nhưộc trấn an Thanh Hi cười dịu dàng

“Như Mộng tiểu thư có phải đã hơi quá. Ta tới đây cốt nghe người ta làm thơ đối câu. Ta không tranh dành với tiểu thư hà tất làm khó ta”

Như Mộng nhếch môi cười

“Ngươi sợ sao. Sợ thì quỳ xuống xin bốn tiểu thư bỏ qua cho chuyện đã hạ nhục bốn tiểu thư”

Dương Ngạn Chi lên tiếng

“Như Mộng tiểu thư đây là muốn báo thù tư sao. Vĩ Tần cô nương đã nói không muốn tranh giành hà có gì ép người quá đáng”

Từ Nhưộc Hàn vẫn đứng ở bên cạnh Nhưộc Nhưộc không nói lời nào lạnh lùng mắt nhìn Như Mộng. Nhưộc Nhưộc cảm thấy sát khí nổi lên liền quay sang nhìn Từ Nhưộc Hàn rồi quay lại. Như Mộng mặt bạch một trận khí trừng mắt nhìn Dương Ngạn Chi

“Chuyện của ta ta khỏi luân được đến ngươi xen vào?”

Dương Nhưộc Chi không chút nào yếu thế

“Tại hạ vốn cũng không định nói nhiều nhưng lại thấy cô nương ép người quá đáng cho nên không thể không thôi”

“Đương công tử không cần hơn nữa. Chuyện này làm cho ta tới chính mình giải quyết đi. đa tạ công tử”

Nàng làm một cái liếc tạ tự nhiên. Nhưộc Nhưộc thu liễm tức giận, lạnh như băng trừng hướng Như Mộng

“Hảo, hôm nay ta khiến ngươi tâm phục khẩu phục. Nếu ta thắng ngươi phải ở đây quỳ xuống lạy ta ba lạy nói ta Như Mộng xin lỗi Tần tiểu thư. nếu ta thua ta sẽ làm ngược lại. Ta đã muốn nhấc ngươi thật lâu. Kết thúc đi”

Nàng lúc đó thân hình đứng thẳng ở Thiên Địa, cả người bao phủ hàn sương mang theo thần thánh ma làm cho người ta không thể xâm phạm. Thượng Quan Như Mộng quỳ rũ ánh mắt lý tưởng qua thật sâu ám mang, mãnh liệt hận ý chột lóc mà qua

“Được, lấy tuyết làm chủ đề. Ai trước đáp không được thì thua, như thế nào”

Nhưộc Nhưộc đi động đông lạnh tươi cười, khoe môi hơi gợi lên, dùng một loại trào phúng ngữ khí nói, sáng ngời trong mắt đều là khinh thường, nàng trong mắt tin tức chọc giận Thượng Quan Như Mộng

“Ngươi bắt đầu trước đi, bằng không nát thua lại ồn ào không công bằng”

Thượng Quan Như Mộng trong lòng tức giận dâng một chút liềm phi đi lên, trong lồng ngực truyền nhồi sâu ghen tị hòa cừ hận, hé ra khuôn mặt diễm lệ cũng là lạnh như băng, khinh thường không chút nghĩ ngợi, duyên dáng câu thơ thốt ra

“Thiên Sơn Điều Phi Tuyết, Vạn Kính Nhân Trung Diệt. Cô thuyền thoa lạp ông, độc câu Hàn Giang Tuyết”

Ai kia khoái thơ mới tuệ linh hỉn không được trầm trồ khen

“Hảo, cảnh vật rất sống động, đem vào đông xơ xác tiêu điều viết sống thật hảo thi”

Thượng Quan Như Mộng đắc ý gờ lên cằm, khinh miệt quét qua Nhưộc Nhưộc

“Tôi thêm ngươi cho một nén nhang thời gian, nếu một nén nhang đáp không được ngươi thua”

Nhưộc Nhưộc tao nhã

“Ta đáp: Góc tường sổ Chi Mai, Lãng Hàn một mình khai. Điều biết không phải tuyết, vì có hoa mai đến”

Nhược Nhược không nghĩ ngợi đồng dạng xuất khẩu thành thơ trào phúng nhìn Như Mộng

“Thượng Quan tiểu thư không cần một nén nhang, hiện tại ta đáp ra đến”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Trong lòng Nhược Nhược cười lạnh nói, còn định đem nàng làm một chút phế vật để mọi người cười nhạo sao, không có cửa đâu. Dù sao nàng cũng là 21 thế kỉ linh hồn, một đồng sách thơ văn câu đối, vịnh tuyết vịnh thi, tùy tiện theo lịch đại thi nhân nơi đó một trào chính là một bó to

“Hảo thi, thật sự là hảo thi” có người khen.

Thanh Hi hô lớn

“Nhược Tuyết tỷ tỷ thật tuyệt vời”

Thiếu Khanh bắt ngờ nhìn Nhược Nhược không nghĩ tới lời đồn trước đây so với cô gái đứng trước mặt mình là một trời một vực ai lại liên kết với nhau. Như Mộng sắc mặt trở lên khó coi, trừng mắt Nhược Nhược, trong mắt hiện lên một tia không tin nổi

“Không thể nào, tuyết đối không phải người làm đi ra. Người tác tệ”

Nhược Nhược ánh mắt lạnh như băng, khóe môi châm chọc

“Mọi người đều còn tại, người trọn mắt nói dối, người mặt không đỏ sao. Thượng Quan tiểu thư, người là nhìn thất thanh nhị sở, đề mục là người mượn xuất. Dựa vào cái gì người đáp được chính là theo lý thường tình làm cho nhiên, ta làm ra câu thơ lại thành tác tệ, làm người cũng không như vậy điều ngoa không giảng đạo lý”

Như Mộng sắp điên rồi, cắn chặt răng

“Không cần nhất chỉch thủ, chỉ cần tuyết câu thơ, hiện tại bắt đầu”

Nhược Nhược mĩa mai

“Muốn làm liền làm chính thủ”

Như Mộng cho dù muốn tức đến cả người phát run nhưng không muốn nhận thua liền ngoan cố

“Ta chỉ nói qua làm về tuyết câu thơ, cũng không có nói muốn làm chính thủ vẫn là hai câu, đề mục ta xuất, điều kiện ta đoạt”

Vũ Phàm khuôn mặt tuần tú giờ khắc này đã đóng băng

“Thật phi lý, ép người quá đáng”

Nhược Nhược cười nhẹ

“Tiếp tục”

“Yến thượng bông tuyết đại như tịch, đều thôi Lạc Hiên Viên đài”

“Bách Phong cuốn Bạch Thảo triết, Hồ Thiên thảng tám Thảng tức tuyết bay. Hốt như một đêm xuân phong đến, thiên thụ vạn thụ Lê Hoa khai”

Nhược Nhược ngửa đầu, ở Như Mộng vừa dứt lời liền tiếp đi lên

“Bách Phong sắc hàn, bông tuyết đại vào tay”

Như Mộng khuôn mặt xanh mét, cắn răng

“Son đường về chuyển không thấy quân, tuyết trên không Lưu Mã đi hỏi chỗ”

Nhược Nhược khuôn mặt không đổi ngênh đón khiêu chiến. Người bên cạnh hết nhìn người này lại nhìn người kia, không khí khẩn trương, đồng tử gắt gao tới lui

“Mai tu tổn tuyệt ba phần Bạch, tuyệt lại thua mai một đoạn hương”

“Đại tuyệt đều hòa sở hữu, Minh Nguyệt cùng ta hà gặp lại”

Đều mấy trăm câu sao Như Mộng lại từ cùng vắt óc nghĩ mãi không ra từ ngữ đến. Nhược Nhược nhìn nàng

“Còn có sao, Thượng Quan tiểu thư”

Như Mộng oán hận nhìn chằm chằm nàng một câu cũng không niệm ra được. Nhược Nhược môi đỏ khẽ mở ôn nhu chậm rãi thì thầm

“Vân hoành Tần Lịch gia ở đâu, tuyết ủng Lam Quan Mã không tiền. Thượng Quan tiểu thư nhưng là tâm phục khẩu phục đi”

Như Mộng khuôn mặt đỏ bừng thật muốn một cước đá chết Nhược Nhược cắn ra hai chữ

“Ta thua”

Nhược Nhược vỗ tay

“Tốt, rất tốt. Thực hiện lời hứa đi”

Như Mộng tròn mắt Nhược Nhược

“Ta quý quân vương, quý phụ mẫu, quý thiên địa chứ không bao giờ quý trước mặt ngươi”

Nhược Nhược lạnh lùng cười

“Xem ra ngươi không chỉ là nữ nhân ngu ngốc còn là một kẻ hay nuốt lời a. Hôm nay ta đã biết, nhị tiểu thư Thượng Quan gia chỉ là một kẻ ăn nói ngông cuồng không thủ ước hẹn mà thôi”

Như Mộng tức tới khó thở

“Ngươi lại hạ nhục ta, ngươi lấy tư cách gì mà hạ nhục ta. Một kẻ thấp kém dân đen. Tiện nhân”

Nhược Nhược lắc đầu

“Chắc chắn. Ta còn chưa bao giờ nói thân phận của ta ra sao ngươi biết ta là dân đen. Tiện nhân, ta đây từng nói hai chữ đó không hợp với ta. Ta đây cũng không vậy. Hai chữ này ta tặng lại ngươi đây, ngươi mới xứng đáng với hai chữ tiện nhân, lý do chắc là ta không cần nói ra thì ai ở đây cũng biết”

Như Mộng con mắt đỏ ngầu chỉ vào mặt Nhược Nhược

“Cha ta là đại tướng quân sẽ bắt ngươi”

Nhược Nhược cười như hoa đào nở rộ

“Thật là, ngươi không biết ngượng hay mặt ngươi quá dày lần nào cũng vị cha ngươi đại tướng quân ra áp ta vậy. Ngươi không nhớ ra ở đây còn một vị tướng quân trẻ sao. Ta nói này Thượng Quan Như Mộng, ta cứ tưởng ngươi ngu có giới hạn không nghĩ tới ngu không có thuốc chữa lại còn hống hách, kiêu ngạo nữa chứ. Ta nói thật ta mà là ngươi ta sẽ không sống trên đời này đâu. Ta chỉ muốn biết ngươi quý hay không quý”

Như Mộng tức tưởi

“Không quý”

Nhược Nhược tươi cười như hoa đến gần đột nhiên khuôn mặt lạnh tanh vòng ra sau đá vào khuỷu chân Như Mộng. Như Mộng không kịp phòng bị liền quỵ xuống. Nhược Nhược ngồi xổm xuống

“Cảm giác quý một người như ta ngươi cảm thấy sao. Ta đã từng nói với ngươi đừng bao giờ chọc giận ta, ngươi lại không nghe cứ quấy nhiễu ta. Cái giá ngươi phải trả lần này là không thể bỏ rồi. Giờ có định xin lỗi không Như Mộng tiểu thư”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Như Mộng như phát điên nở nụ cười lớn

“Ha, ha, ha , ta không bao giờ xin lỗi ngươi. Ngươi nghĩ ngươi là ai. Ta bảo rồi ngươi chỉ là loại không rõ thân phận xuất hiện ở kinh thành này, đối với ta ngươi không là gì cả”

Thiếu Khanh lúc này mặt như muốn bốc hỏa

“Thượng Quan Như Mộng, ta nhìn ngươi đủ lâu, năm lần bảy lượt ngươi đứng trước mặt ta xi nhục Nhục Tuyết ta không nói. Ngươi lại càng được nước lấn tới. Hôm nay, ngươi đưa ra thách đấu cũng là bản thân thua sạch sẽ vậy mà còn giả mồm át lễ phái.Thượng Quan Như Mộng, ngươi ngay cả một cọng tóc của Nhục Tuyết cũng không bằng”

Thanh Hi khoanh tay trước ngực cười mỉa mai

“Chắc, chắc trước đây ta cứ nghĩ Thượng Quan Ngư Mộng ngươi trong sáng, lương thiện, hiền lành, am hiểu đạo lý. Tới bây giờ, Cổ Thanh Hi ta mới biết được tất cả là giả mà thôi. Ngươi là tài nữ thật đấy nhưng ngươi lại không nó đức, không biết kiềm chế bản thân. Ta coi khinh ngươi”

Nhục Nhục lạnh lùng nhìn Như Mộng dù sao nàng ta hôm nay cũng mất hết mặt mũi rồi không cần so đo quá. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng

“Ngươi không xin lỗi ta, ta cũng không cần. Ta không có thời gian đứng đây cả ngày để nghe ngươi nói. Dù sao, trò chơi cũng kết thúc, ngươi cũng biết rõ ngoài người có người cho nên bản thân không bao giờ là nhất mãi được”

Như Mộng ánh mắt bị phản, nghiêng răng nghiêng lợi

“Tần Nhục Tuyết, Ngươi cho là xong nhưng ta chưa xong. Ta đã biết hôm nay thảo nào Tư Đồ công tử cũng đưa ngươi tới cho nên hôm nay cũng là tử kỳ của ngươi. Ta cho ngươi biết động vào ta sẽ có kết cục gì. Ngươi đâu”

Sau khi Như Mộng gọi một tiếng thì hai mươi tên áo đen xuất hiện vây quanh Nhục Nhục. Các Quý tôn công tử, tiểu thư đều thấy bất bình nhưng không lên tiếng sợ rằng bản thân sẽ chết dưới tay mấy người áo đen. Nhục Hàn, Ngạn Chi, Vực Phàm, Minh Thạc, Thanh Hi, Cẩm Tú với một số người biết võ không hạn mà định tiến lên định giải vây giúp Nhục Nhục. Nhục Nhục không muốn liên quan tới người vô tội liền nói

“Đa tạ các vị đã ra tay tương trợ nhưng việc này là việc riêng của Nhục Tuyết và Như Mộng tiểu thư. Tiểu nữ không muốn vì vậy mà khiến bất kì người nào ở đây bị thương tích. Xin các vị tránh xa vòng vây một đoạn ngắn đao kiếm vô tình”

Vũ Phàm hô

“Nhục Tuyết nàng...”

nhưng lại không nói ra được gì. Nhục Hàn tay đã trở thành nắm đấm khuôn mặt lạnh lẽo như mùa đông. Hắn tuy lần đầu tiên gặp nàng thế nhưng lại có cảm tình, nàng không như các tiểu thư khác sẽ cố ý vây quanh lấy lòng, người nàng phát ra ý chí mạnh mẽ thu hút hắn. Giờ hắn còn cảm thấy sự thiện lương của nàng. Nàng không muốn chuyện của bản thân mà khiến mọi người liên lụy. Tình cảnh bị bao vây như vậy có cô gái nào có thể trấn tĩnh làm ra quyết định được như nàng cơ chứ. Hắn tính trước nếu nàng không đánh lại đoàn người áo đen thì hắn sẽ ra tay tương trợ. Nhục Nhục mỉm cười như hoa

“Ra tay đi”

Đám người áo đen bắt đầu xông lên, Nhục Nhục tung thân mình lên cao xuất ra một dải lụa trắng đánh vào từng kẻ áo đen. Võ công của nàng không cao cho lắm. Nếu đánh thời gian lâu rất dễ kiệt sức. Đoàn người áo đen lại là những cao thủ, nàng chỉ có thể làm thương nhẹ bọn chúng. Đang lúc mọi người e sợ Nhục Nhục gặp nguy hiểm đột nhiên lại có một đám người mặc áo trắng, trên mặt đeo khăn khiến người khác nhìn không rõ xông tới giết đoàn người áo đen không còn một người sống. Giết hết tất cả người áo đen xong, những người áo trắng liền quỳ xuống trước mặt Nhục Nhục

“Đã khiến tiểu thư bị kinh hách, là chúng thuộc hạ thất trách. Xin tiểu thư phạt”

Nhục Nhục vuốt lại mái tóc nhìn đám người xa lạ này hỏi

“Các ngươi là ai phái tới”

Người cầm đầu cung kính

“Hồi tiểu thư lời nói, Thuộc hạ là do công tử phái tới. Công tử nói sợ tiểu thư bị mai phục bất cứ lúc nào lên cho chúng thuộc hạ âm thầm bảo vệ”

Nhục Nhục lăm lăm

“Chẳng lẽ là sư phụ”

Nàng lại nhìn những người trước mặt

“Đứng lên đi. Công tử đang ở đâu”

Đoàn người áo trắng đứng lên liền cung kính đáp

“Nhiên viên”

Nhược Nhược nghe vậy gật đầu

“Lui đi”

Câu nói vừa xong những người áo trắng biến mất vô tung. Nhược Nhược bước gần Như Mộng, khuôn mặt lạnh lẽo. Như Mộng lùi dần về phía sau khuôn mặt tuyệt đối hoảng sợ. Nhược Nhược đưa tay bóp cằm Như Mộng

“Ngươi vừa nói ta vào được không ra được. Tiếc quá, ta làm ngươi thất vọng rồi. Ngươi sợ hãi vậy sao. Yên tâm, ta không giết ngươi đâu. Phải bình tĩnh chứ. Lòng nhân từ của ta có hạn, ngươi nên biết động vào ta không dễ đâu”

Nói xong nàng nhẹ dùng chưởng đánh vào cánh tay Như Mộng. Như Mộng kêu gào. Nhược Nhược xuôi tay

“Cánh tay của ngươi là sự đáp trả cho việc ngươi làm. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ khiến Thượng quan gia đứng ngồi không yên. Năm mơ cũng phải sợ hãi. Ngươi phải cố trụ, đừng phát điên nha”

Nhược Nhược quay lại nhìn đám người Thiếu Khanh

“Ta có việc cáo từ”

Nàng dùng khinh công đi nhanh về hướng Nhiên viên

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nhược Nhược sau khi đi không hề biết cả Thúc Trúc viên như muốn nổ tung. Các vị tiểu thư, công tử hỏi Thiếu Khanh về lai lịch của Nhược Nhược. Thiếu Khanh không biết làm sao đành phải nói rằng nàng từng cứu hắn một mạng về lai lịch là bí mật không thể nói. Lại có người hỏi Thiếu Khanh về nơi ở của Nhược Nhược đáp lại mọi người chỉ có ba chữ ta không biết rồi Thiếu Khanh nhanh chóng bỏ chạy lấy người sợ rằng nếu ở lâu thêm chút nữa thì hắn sẽ bị hỏi nhiều hơn. Nhược Nhược rời khỏi Thúc Trúc viên liền nhanh chóng trở về Nhiên viên. Nàng bước vào cửa đã thấy Lạc Thần đang đứng nhìn cây đào. Nhược Nhược vui vẻ lên tiếng

“Sư phụ”

Lạc Thần quay lại đi tới cạnh nàng vuốt nhẹ mái tóc

“Nhược nhi có bị thương chỗ nào không?”

Nhược Nhược lắc đầu

“Nhược nhi hoàn hảo sư phụ an tâm”

Lạc Thần đem nàng ôm vào lòng thở dài một tiếng

“Nhược nhi có biết hôm nay nguy hiểm lắm không? Vô công của Nhược nhi không cao lại đi một mình như vậy thật không tốt. Ta vẫn luôn để một số ân vệ bên người Nhược nhi nếu có vấn đề gì thì Nhược nhi cứ ra lệnh là được rồi. không được hành động như hôm nay rất nguy hiểm”

Nhược Nhược ôm chặt lấy Lạc thần hà hít mùi hương thảo được trên người chàng

“Sư phụ an tâm, Nhược nhi sẽ không hành động lỗ mãng nữa. Có muốn đánh cũng phải đánh trong tối để cho họ không kịp phòng bị”

Lạc Thần kéo dẫn khoảng cách hai người dặt tay nàng vào hoa viên ngồi

“Nhược nhi tiếp theo định thế nào. Nhược nhi hiện giờ không thể ra ngoài được sẽ có rất nhiều người chú ý”

Nhược Nhược đưa tay ngắt một bông hoa

“Sư phụ yên tâm trong ba tháng tới Nhục nhi sẽ không ra ngoài. Nhục nhi muốn ở lại đây luyện thật tốt võ công. Còn Thượng Quan Như Mộng mỗi ngày Nhục nhi sẽ khiến cho cô ta không chịu nổi”

Nàng ngồi nói hết kế hoạch của mình cho Lạc Thần biết. Bắt đầu từ ngày hôm sau, Thượng Quan gia không ngày nào được yên ổn. Có hôm thì bị người hạ thuốc xổ, hôm thì cháy nhà bếp, hôm lại cháy phòng ở, ngày thì lại bị cướp khiến cho Thượng Quan Bản phải sai rất nhiều người đi điều tra nhưng không tra ra manh mối gì. Ba tháng qua đi, Nhục Nhi an nhàn vui vẻ. Nàng sáng luyện công, chiều nghiên cứu y thuật tối đọc sách. Bên cạnh nàng luôn có Lạc Thần, Khi tới sáng khi tới chiều. Nàng cảm thấy cuộc sống thật thoải mái. Tối một ngày, nàng vốn định sau ba tháng ra ngoài coi sao thì thấy Lạc Thần trở về khuôn mặt trắng bệch không còn huyết sắc. trên người có một vết thương lớn do kiếm đâm cháy rất nhiều máu. Nàng vội vã chạy ra đỡ Lạc Thần vào phòng gọi ám vệ chuẩn bị nước ấm, băng vải sạch sẽ tới. Tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ. Nàng cho tất cả lui xuống. Nàng cau mày nhìn Lạc Thần trong lòng ề âm đau không nói lên lời. Tuần mĩ yêu nghiệt nam tử này là người đã cứu nàng, dạy nàng võ công. Khi nàng có gây ra chuyện gì hẳn luôn ở đằng sau giải quyết hộ nàng. Chính nàng giờ phút này mới biết được hẳn có bao nhiêu trọng yếu trong tim nàng, tình cảm nàng dành cho hẳn cũng đã vượt qua tình thân giữa sư phụ và đồ đệ mà tới tình yêu từ lâu rồi. Không có thời gian nghĩ nhiều nàng bắt tay vào chữa thương cho Lạc Thần. vết thương bị kiếm đâm nàng khử trùng sạch sẽ rồi lấy kim sang được bôi vào băng bó cẩn thận chỉ sợ Lạc Thần đau. Làm xong tất cả nàng vuốt mồ hôi trên đầu nhìn Lạc Thần nhẹ thì thảo

“Sư phụ, Nhục nhi thật sự đã phải lòng người rồi. Nhục nhi biết làm sao nếu tình cảm đó của Nhục nhi khi nói ra sư phụ cũng không để ý đây”

nàng thờ dài rồi gọi ám vệ thu dọn mọi thứ. Nàng xuống bếp làm chút được thiện rồi bê lên. Khi lên thấy Lạc Thần vẫn còn đang nằm hôn mê, mắt nhắm chặt, khuôn mặt nhợt nhạt, trên trán có chút mồ hôi ứa ra. Nàng cầm khăn tay nhẹ lau cho hẳn. Chờ một lúc lâu, nàng cũng ngủ quên mất. Đột nhiên có động tĩnh, nàng giật mình tỉnh thấy Lạc Thần đang nhìn mình. Nàng cười yếu ớt

“Sư phụ hẳn đã đói bụng đi. Nhục nhi đi làm nóng lại được thiện cho người”

Nàng đứng dậy nhanh chóng bê được thiện đi hâm nóng rồi trở lại. Nàng bê bát được thiện từng muỗng từng muỗng dứt cho Lạc Thần. Vừa dứt nàng vừa nói

“Sư phụ tạm thời người ở đây dưỡng thương. Tuy rằng trên người Nhục nhi đã băng bó cẩn thận nhưng vết thương ở cánh tay chưa thể hoạt động nhiều được”

Lạc Thần không nói gì xem như đáp ứng nàng. Qua vài ngày vết thương của Lạc Thần cũng tốt lên còn nàng thì tâm trí rối loạn thường nghĩ nói cho sư phụ biết tình cảm của mình hay im lặng đây. Nàng bình tĩnh trong chốc lát rồi cuộc ra quyết định rằng đợi khi vết thương của sư phụ khỏi hẳn nàng sẽ thẳng thắn nói ra tình cảm của mình. Nếu sư phụ cũng đồng ý và cũng có tình cảm với mình thì mình sẽ ở cạnh người còn nếu không nàng sẽ rời đi nơi khác. Dù sao sự trả giá của Thượng Quan gia trong ba tháng qua cũng đã xóa tan hết tất cả nỗi oán hận trong lòng nàng rồi. Nàng cũng không có gì phải nghĩ nhiều nữa

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

gần một tháng qua đi, vết thương trên người Lạc Thần cũng đã sắp khỏi hẳn. Nhục Nhi cũng quyết định nói ra nỗi lòng của mình để tránh tâm trạng lúc nào cũng rối bời. Nàng tới phòng Lạc Thần đẩy cửa ra rồi vào ngồi đối diện Lạc Thần. Khuôn mặt nàng nghiêm túc lại biểu hiện ra một chút ngại ngùng cùng khó xử

“Sư phụ, Nhục nhi có chuyện muốn nói với người”

Lạc Thần mỉm cười ấm áp

“Nhục nhi có việc gì cứ nói”

Nhục Nhi khuôn mặt đã nhiễm một tầng đỏ ửng lấp bắp

“Nhục nhi, Nhục nhi”

Lạc Thần nhìn nàng đỏ bừng lấp bắp vậy liền tiếp lời

“Sao thế? Nhục nhi mọi ngày ăn nói thẳng thắn làm việc dứt khoát đâu rồi sao hôm nay lại lấp bắp như vậy?”

Nhục Nhi hít một hơi thật mạnh rồi nhắm chặt mắt đáp

“Sư phụ, Nhục nhi yêu người. Người có chấp nhận tình cảm của Nhục nhi hay không?”

Vừa nghe Nhực Nhực nói vậy, Lạc Thần cảm thấy trái tim mình đập thật rộn ràng. Hắn sợ mình thất thố nên chạy vội ra ngoài tới rừng trúc. Hắn chưa bao giờ nghĩ ra mình luôn quan tâm, lo lắng cho Nhực Nhi là vì điều gì. Hắn khi cứu nàng khỏi cái chết ngay từ lần đầu gặp mặt nhận nàng làm đồ đệ lấy cái danh sư phụ để ở bên nàng là vì cái gì. Hắn chưa từng bài xích nàng tới gần mà lại có sự thích thú muốn gần gũi nàng hơn là vì cái gì. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới tại sao mình lại làm những việc như vậy trong khi hắn chưa từng để ý tới bất kì ai phụ hoàng, nhị hoàng đệ, tam hoàng đệ hay tiểu công chúa hay mẫu hậu hắn chưa từng chỉ duy đối với nàng. Giống như bảo hộ nàng chu toàn chính là ăn vào tiềm thức của hắn. Tối hôm nay hắn nghe Nhực Nhi nói yêu hắn, hắn rung động, hắn quá vui mừng tới mức sợ thất thố mà bỏ chạy ra ngoài như vậy. Thì ra hắn cũng đã yêu Nhực Nhi thậm chí có cảm tình đối với nàng từ lần đầu cứu nàng. Nhực Nhực mở mắt thấy Lạc Thần chạy vội ra ngoài liền nghĩ rằng hắn không chấp nhận tình cảm của mình là đi. Tim bất giác đau đớn tới nghẹt thở, bị thương lan tràn quanh phòng. Nàng nhắm thật chặt đôi mắt cố không cho lệ tuôn rơi nhưng sao nước mắt vẫn cứ chảy. Nàng khóc một hồi liền lấy giấy bút để viết một phong thư rồi để trên bàn, hắn đọc được thì tốt, không đọc được coi như số phận an bài đi. Nàng rời khỏi bí mật ám vệ không hề hay biết. Lạc Thần ở rừng trúc rất lâu tới chiều khi tìm không còn đập gia tốc nữa mới trở về. Hắn trở lại với nụ cười hạnh phúc trên môi. Tuy nhiên, hắn đi tìm Nhực Nhực quanh Nhiên viên lại không thấy đâu, trong lòng bồn chồn, lo lắng lòng yên. Tối khi vào phòng vốn là định đáp chén trà cho đỡ khát lại thấy một phong thư trên bàn mở ra là chữ của nhực Nhực Nhực

“Sư phụ xin lỗi vì Nhực Nhi đã đi mà không báo trước. Nhực Nhi không biết người có đọc được bức thư này hay không nữa. Khi mà sư phụ vừa nghe câu Nhực Nhi yêu người đã vội chạy ra khỏi phòng là Nhực Nhi đã hiểu tình cảm đó của Nhực Nhi không nên tồn tại. Sư phụ đừng để ý trong lòng. Nhực Nhi không sao đâu. Nhực Nhi biết phải làm gì mà. Cho dù có chút đau lòng nhưng rồi hắn một thời gian nữa sẽ tốt thôi. Nhực Nhi không dám tìm sư phụ cũng không dám ở bên sư phụ chỉ vì Nhực Nhi sợ tình cảm của Nhực Nhi sẽ lớn hơn mà không kiềm chế được, càng không muốn vì chuyện đó mà sư phụ ghét Nhực Nhi. Nhực Nhi đi rồi, sư phụ nhớ bảo trọng sức khỏe, vết thương chưa khỏi hoàn toàn người không nên vận động nhiều. Còn nữa, sư phụ không ăn được đồ cay thì cũng nên bảo với kẻ dưới đừng cho vị cay vào mắt công người lại bỏ bữa. Người cũng đừng trách ám vệ, Nhực Nhi giờ võ công giỏi rồi cho nên ám vệ cũng không theo chân Nhực Nhi được. Nhực Nhi đừng bút đây nhưng Nhực Nhi vẫn muốn nói một câu cuối cùng rằng Nhực Nhi yêu người”

Lạc Thần đọc xong bức thư liền nắm chặt trên tay trên mặt xuất hiện đầy vẻ phẫn nộ. Hắn ra khỏi phòng khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng

“Ám vệ”

Ám vệ xuất hiện. Lạc Thần quét mắt một lượt, giọng nói hạ thấp như mùa đông giá rét kgoong mang một tia ám áp

“Tiểu thư mất tích mà các người vẫn còn ở đây”

Ám vệ cung kính

“Là chúng thuộc hạ thất trách”

Lạc Thần lạnh lùng

“Đù, bản cung không thích nghe mấy lời xáo rỗng. Bản cung để các người bên cạnh nàng là để bảo vệ nàng quên hết rồi sao. Vậy mà giờ người đi lúc nào cũng không biết. Bản cung không muốn nói nguyền. Nhanh chóng đi Uyển Nhực các, Ám các, tất cả mọi nơi dò hỏi tin tức tiểu thư. Tìm không ra người thì đừng có trở lại Đông Cung gặp Bản cung, ở luôn lại ám các có tin mới thôi”

Nghe vậy, ám vệ lập tức đi tìm. Lạc Thần đứng dưới gốc cây đào một mình khuôn mặt tuấn mĩ có chút bi thương miệng lẩm bẩm

“Nhực Nhi nếu biết trước nàng hiểu nhầm khi ta ra ngoài như vậy thì ta đã không...Ta nhất định tìm được nàng, giữ chặt nàng ở bên không bao giờ rời xa. Nếu không tâm hồn ta, trái tim ta không được cạnh nàng nó sẽ phát điên mất”

Nhực Nhực sau khi rời khi thành liền tới vùng Giang Nam xinh đẹp. Nàng ở đó nhanh một tháng qua. Ở trong một phòng của Vọng Nguyệt lâu nàng viết lấy phong thư sai người chuyển tới ám các. Nàng đứng dậy nhìn ra ngoài cửa xô ngắm quang cảnh miêng thâm thi

“Lạc Thần một tháng qua rồi chàng đang làm gì?Ta rất nhớ chàng. Ta không nghĩ tình cảm quãng ngày xa chàng còn nhiều hơn khi ta ở bên chàng. Ta thật sự yêu chàng hết thuốc chữa rồi. Ta phải làm sao đây”

Nàng thở dài tự diễu

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Thư nhanh chóng được đưa tới ám các. Từ Nhiễm đọc xong bức thư liền viết lại một bức hồi báo. Ám vệ luôn luôn theo dõi chặt chẽ tại Uyển Nhực các và Ám các vừa có người tới chuyển thư là lập tức báo cho Lạc Thần. Lạc Thần thấy vậy liền cấp tốc tới ám các. Lạc Thần không để ý gì hình tượng bình tĩnh mọi hôm vừa nhìn thấy Từ Nhiễm liền xông tới giữ chặt cổ áo Từ Nhiễm hỏi

“Có phải Nhực Nhi báo tin không?Nói”

Từ Nhiễm khó chịu ở cổ khụ khụ hai tiếng rồi hô

“Thái tử điện hạ, ngài phải bỏ ra thuộc hạ kéo không thuộc hạ sắp ngạt thở rồi”

Lạc Thần tự nhủ chán tĩnh, chán tĩnh liền buông ra Từ Nhiễm

“Là bản cung nóng vội, nói đi là Nhược nhi đúng không? Nàng ở đâu? Tên đưa thư đó đâu?”

Từ Nhiễm mặt gằn như khổ tâm cực điểm

“Thái tử điện hạ thật là tiểu thư nhưng tiểu thư chỉ nói cuộc sống rất tốt, nhắc nhở bọn thuộc hạ phải quản lý cho tốt Uyển Nhược các và Âm các thôi. Thực sự thuộc hạ cũng không biết tiểu thư nơi nào. Thuộc hạ đang viết lại một bức thư tên đưa thư đó ở ngoài kia, ngài có thể hỏi hần”

Lạc Thần như con gió lướt qua Từ Nhiễm tới chỗ tên đưa thư

“Ngươi nói cho bản cung, nàng đang ở đâu”

Người đưa thư khuôn mặt chút sợ hãi

“Tiểu thư chỉ nói chuyển thư tới và không cho bọn nô tài nói ra người đang ở đâu”

Lạc Thần lạnh nhạt cười

“Vậy sao? Ngươi không nói ta cũng có cách. Ảnh Từ”

Một người áo đen xuất hiện

“Chủ nhân”

Lạc Thần gật đầu

“Làm cho hần nói ra tiểu thư ở nơi nào đi”

Ảnh Từ vâng lệnh liền đi tới thôi miên tên đưa thư rồi hỏi

“Tiểu thư của ngươi đang ở đâu”

Người nọ như khúc gỗ lên tiếng

“Giang Nam”

Ảnh Từ lại hỏi

“Cụ thể chỗ nào Giang Nam”

Tên kia ngần người đáp

“Vọng Nguyệt lâu, lầu ba phòng chữ thiên”

Ảnh Từ kể thúc truy vấn. Lạc Thần nói

“Để cho hần ngủ. Bản cung đi Giang Nam một chuyện. Ở đây có động tĩnh gì thì phát ra thông báo”

Ảnh Từ lĩnh mệnh biến mất. Lạc Thần phi ngựa như điên tới Giang Nam, hai ngày không ăn không uống gì cả. Hần chỉ tâm linh trong đầu phải nhìn thấy Nhược Nhược, phải tìm thấy nàng. Tới Giang Nam hần hỏi Vọng Nguyệt lâu. Đi tới Vọng Nguyệt lâu hần không nói không rằng một mạch lên lầu ba tìm phòng chữ thiên đang định xông vào phòng chợt có một đám người xuất hiện trước cửa

“Công tử có thể xâm nhập bất cứ phòng nào chỉ duy phòng này không thể”

Lạc Thần nóng lòng không muốn hao phí thời gian”Cút”

Liền ra tay đánh. Nhược Nhược thấy ồn ào có tiếng kiếm liền nói

“Dừng tay. Có chuyện gì”

Mọi người đồng loạt dừng tay. Một người bấm báo

“Tiểu thư có kẻ muốn xông vào phòng người”

Lạc Thần tức giận

“Tránh hết ra cho ta”

Nhược Nhược nghe giọng là sư phụ liền hô lớn

“Không được động thủ. Để sư phụ ta vào đi”

Tất cả ngờ ngạc nam tử tuổi trẻ tuổi này là sư phụ của tiểu thư. Lấy lại tinh thần tất cả đều thoát lui. Lạc Thần Mở cửa phòng đi vào rồi đóng lại. Nhược Nhược đang định nói gì đó đã bị Lạc Thần lao tới ôm thật chặt. Nàng cũng không có ý tưởng đẩy ra vì chính nàng cũng luôn tưởng niệm cái ôm áp này của sư phụ. Ôm một lúc không nói gì Lạc Thần mới lên tiếng

“Nhược nhi, nàng thật là nữ nhân nhẫn tâm. Nàng có biết ta tìm nàng khổ sở tới mức nào không. Ta gần như phát điên rồi. Nàng vừa nói yêu ta xong liền không một lời chào chỉ để lại phong thư sau đó biến mất mà không thèm nghe nghe ta nói ra câu trả lời”

Nàng mở miệng

“Sư phụ”

Lạc Thần cất lời nàng

“Gọi ta là Thần”

Nghe Lạc Thần nói vậy nàng tâm động

“Đây là thế nào”

Lạc Thần nói nhỏ vào tai nàng

“Nhược nhi thông minh như vậy vẫn không hiểu. Không sao ta có thể chứng minh câu trả lời của ta một cách rõ ràng nhất”

Dứt lời, Lạc Thần đối mặt với Nhược Nhược. Bốn mắt nhìn nhau, Nhược Nhược có thể cảm nhận được hơi thở của Lạc Thần, nhìn rõ khuôn mặt tuấn nữ của chàng có thể mê mẩn mà gây đi. Lạc Thần nhìn nàng khẽ nhếch môi cười rồi áp sát Nhược Nhược nhắm chuẩn mỗi anh đào hôn một cách dịu dàng. Nhược Nhược sống qua hai kiếp còn chưa từng trải qua sự tình đứng ngây ngẩn mờ to mắt nhìn Lạc Thần. lạc Thần rồi đối môi nói nhẹ nhàng

“Nhắm mắt”

Nhược Nhược cứ thế nghe lời nhắm mắt lại, Lạc Thần vừa ý lại tiếp tục hôn nàng. Nhược Nhược dần dần đáp lại tuy có chút trức trặc một chút. Lạc Thần càng lúc ôm càng chặt hôn nàng càng lúc càng mạnh hơn như thể muốn bày rõ hết nỗi lòng của mình cho nàng xem. Tới khi cả hai đều không thở nổi mới thôi. Nhược Nhược mặt mày đỏ bừng. Lạc Thần mỉm cười ấm áp xoa lên má nàng

“Nhược nhi ở đây là đang ngượng ngùng với ta”

Nhược Nhược ngại ngùng càng không dám nói. Lạc Thần tiếp tục nói

“Ta ôm cũng ôm qua, hôn cũng hôn qua chỉ thiếu một cái hôn lễ, một cái động phòng đưa Nhược nhi làm thái tử phi thôi cho nên ngượng ngùng làm gì.”

Hắn thở dài ôm nàng vào lòng

“Nhược nhi đừng bao giờ rời xa ta nữa, ta sẽ rất lo lắng. Nàng mất tích ruột gan ta rối bời không lúc nào yên cả. Ta thực sự cũng là rất yêu nàng”

Nhược Nhược nhẹ cười hạnh phúc nghĩ

“Đây là đang tỏ tình sao”

Lạc Thần thấy nàng im lặng liền tiếp

“Sao lại không nói gì? Nàng có biết rằng ta để đi tới Giang Nam mà chạy suốt ngày suốt đêm không ăn uống nghỉ ngơi chỉ vì nàng không. Nàng lại nhẫn tâm không nói gì với ta”

Nhược Nhược Nghe vậy liền đẩy ra Lạc Thần nói

“Cái gì, chàng chưa nghỉ ngơi cũng không ăn uống thế sao được. Để ta đi làm vài món điểm tâm cho chàng”

Nhược Nhược đang định đi thì Lạc thần kéo lại

“Không cần, nàng đi một chuyến lại biến mất ta sẽ không an tâm”

Nhược Nhược nghe vậy đành nhẹ nhàng

“Vậy ta gọi người đem đồ ăn và y phục sạch tới thấp nhất chàng cũng phải ăn uống thay y phục nghỉ ngơi cho khỏe chứ. Ta không đi nữa, chàng yên tâm”

Suy nghĩ một hồi Lạc Thần đáp

“Hào”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Nhược Nhược liền gọi người đưa đến nước tắm. Nàng thừa lúc Lạc Thần đang tắm liền ra ngoài mua một bộ y phục mau chóng trở lại. Lặng lẽ bước vào phòng, Nhược Nhược nhẹ đặt y phục ở tấm bình phong rồi ra ngoài sai người làm vài món ăn đem tới. Lạc Thần thay xong y phục liền gọi

“Nhược nhi còn định đứng ở cửa bao lâu nữa. Vào đi”

Nhược Nhược nghe vậy mang theo món ăn vào phòng rồi đóng cửa. Nhưng nàng vừa quay lại nhìn thì thấy Lạc Thần khác hẳn với trước đây. Mái tóc ẩm ướt thả trên vai chứ không búi gọn gàng như mọi hôm, khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt lại thêm cách ăn mặc tùy ý. Hắn chỉ mặc một chiếc áo đơn lại không chỉnh tề, những giọt nước chưa khô vẫn còn lăn trên làn da trắng mang vẻ mỹ hoặc chúng sinh. Nhược Nhược lắc đầu thăm nghĩ

“Khốn kiếp, ta làm sao vậy lại có thể nhìn sư phụ như vậy”

Lạc Thần mỉm cười thoải mái bước cạnh kéo tay nàng tới bàn. Hắn ngồi trên ghế rồi cho nàng ngồi lên đùi mình, cầm tựa vào bờ vai nàng

“Nhược nhi”

Nàng ân một tiếng. Hắn lại hỏi

“Nhược nhi”

Nàng lại ân thêm tiếng. Lạc Thần vòng tay quanh mảnh khảnh eo nhỏ nắm lấy tay nàng

“Ta là đang ở hiện thực đúng không?”

Nhược Nhược ngơ ngơ

“Đúng vậy”

Rồi lấy lại tinh thần nói

“Sư...Thần, chàng thả ta ra, chàng ăn gì đó đi”

Lạc Thần quyết không buông

“Nàng dứt cho ta ăn, ta cũng không tưởng tách rời nàng”

Nhược Nhược trợn trắng mắt trong thâm tâm kêu gào

“Sư phụ lạnh lùng của nàng đâu rồi, sao giờ lại giống như một người khác vậy”

Nghĩ thì thế nhưng Nhược Nhược tay cũng gấp món ăn đưa lên miệng Lạc Thần. Kết thúc bữa ăn đầy không khí ngưng ngưng. Nhược Nhược nhìn nàng Lạc Thần nói

“Đêm nay chàng ngủ phòng này đi, ta sang phòng đối diện”

Nhược Nhược chưa kịp đi đã bị Lạc Thần kéo vào trong ngực bế đặt lên giường

“Đêm nay chúng ta đồng giường cộng chăn. Nàng yên tâm ta không làm gì nàng đâu”

Nhược Nhược mặt đỏ bừng lên tiếng

“Nhưng mà...”

Lạc Thần chặn lời

“Không cần nhưng nhị. Nàng không tin ta”

NHược Nhược lắc đầu

“Không có. Ta tin chàng”

Lạc Thần mỉm cười hạnh phúc, vuốt tóc mái nàng

“Vậy được rồi, nhắm mắt vào ngủ đi”

Hắn khẽ ôm nàng vào trong lòng rồi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Có thể do mấy ngày đi đường quá mệt nên sáng hôm sau Nhược Nhược dậy lúc nào hẳn không hề biết. Nàng xuống bếp làm ít món ăn đem lên, chuẩn bị nước xúc miệng, khăn rửa mặt, khăn lau tay đầy đủ. Ngồi trên bàn nhìn Lạc Thần ngủ không có dấu hiệu tỉnh nàng vẫn không đánh thức mà chỉ mỉm cười. Đưa tay khẽ vuốt lên má Lạc Thần rồi mau chóng thu tay lại. Tối gần trưa Lạc Thần mới tỉnh. Nàng thấy vậy liền mỉm cười

“Chàng tỉnh rồi”

Lạc thần ngồi dậy đi dầy vào

“Có lẽ vì đi hai ngày đường quá mệt lên ngủ hơi chìm”

Nhược Nhược lắc đầu

“Ta đã chuẩn bị nước rửa mặt và nước xúc miệng rồi, chàng nên đi rửa mặt đi”

Lạc Thần thần thái sáng khoái

“Tốt”

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Lạc Thần đi ra lấy lược đang định chải đầu đã thấy Nhược Nhược đi ra đoạt lấy

“Để ta”

Nàng tập trung chải đầu cho Lạc Thần rất tự nhiên. Chải xong hai người ngồi ăn. Lạc Thần nói

“Đáng lẽ nàng nên ăn trước mới phải” Nhược Nhược nhu thuận

“Không có sao, Chàng ăn đi”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Nhược Nhược kể cho Lạc Thần nghe nàng thế nào xây dựng Vọng Nguyệt lâu và một tháng qua nàng làm những gì. Lạc Thần chú ý lắng nghe, đôi khi mới nói vài câu. Ăn xong hai người cải trang ra ngoài dạo phố. Lạc Thần hỏi nàng

“Nhược nhi, nàng sắp xếp đi mai hoặc ngày kia chúng ta cùng hồi kinh”

Nhược Nhược mở to mắt

“Nhanh vậy sao”

Lạc Thần gật đầu

“Ồ kinh mấy ngày gần đây cũng không được yên bình cho lắm, cảm đầu bọn phản loạn đã bắt đầu rục rịch. Có thể trong nay mai bọn chúng sẽ ra tay”

Nhược Nhược chau mày

“Chàng biết đó là ai sao”

Lạc Thần thờ dãi gật đầu

“Thẩm đô úy”

Nhược Nhược gật đầu

“Là hần, không ngờ một tên đô úy lại có dã tâm lớn tới vậy”

Lạc Thần mỉm cười nắm tay nàng

“Hần đã bài bố nhiều năm như vậy. Bày mưu tính kế để ta và Trục vương đầu đá, đưa quân của Từ Nhục Hần về tay hần một cách bí mật lại sai người bí mật vào cung hạ độc phụ hoàng. Chỉ tiếc hần ngàn tính vạn tính cũng không thể tính được ta và Trục vương đầu đá là giả, phụ hoàng bệnh cũng không đúng sự thật. Nhục Hần luôn cho người theo dõi nhất cử nhất động của hần. Bên người hần lại có ám vệ của ta. Lần này mưa rền sóng giữ, những kẻ hợp tác cùng hần một kẻ cũng đừng mong thoát. Quan chức ẩn hồi lộ, ta sẽ phóng lưới tóm gọn”

Lạc Thần đôi mắt sắc bén, con người cũng tràn đầy sát khí. Nhục Nhục nhẹ nhàng

“Hào. Ta sẽ sắp xếp mọi thứ rồi đi cùng chàng”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Hai người nhìn nhau cười trong mắt dâng lên sự hạnh phúc khó tả nổi. Nhục Nhục cùng Lạc Thần sau khi đi ngắm quanh tất cả liễn vôi vàng trở lại Vọng Nguyệt lâu. Nàng phải giao phó tất cả lại một cách nhanh nhất dù sao vừa rồi nghe Lạc Thần nói nàng cũng nhận ra được ắt hẳn Lạc Thần không xác định được rõ bọn chúng lúc nào sẽ ra tay mà cho nên mới vôi vàng như vậy. Ngày hôm sau, mọi sự đã hoàn tất, nàng cùng Lạc Thần mỗi người cười một con ngựa tức tốc về kinh. Mặc dù cũng có chút mệt nhọc nhưng Nhục Nhục không hề kêu ca mà vẫn cứ đi. Lạc Thần nhiều lúc lo lắng nàng vôi vã như vậy vì hần lại cảm lòng không được khuyên nàng nghỉ ngơi tuy nhiên Nhục Nhục lắc đầu nói không sao. Tới kinh thành nhanh nhất đã là hai ngày sau. Cả người và ngựa cũng đã mệt mỏi. Lạc Thần cùng nàng tới Uyển Nhục các. Nàng đeo khăn che mặt, Lạc Thần khuôn mặt tuấn mĩ vẫn không hề che đậy. Uyển Nhục các hôm nay rất náo nhiệt. Vừa đi vào đã thấy đám Thiếu Khanh, Vũ Phàm, Thanh Hi, Minh Thạc, Nhục Hần, Ngạn Chi, Cẩm Tú, Như Mộng và còn rất nhiều công tử tiểu thư đang đứng ở đó. Nhục Nhục chau mày không biết hôm nay làm sao lại trùng hợp vậy, không muốn gặp cũng gặp, cần gặp cũng gặp. Như Mộng vừa nhìn thấy người che mặt liền hô lên

“Thượng Quan Nhục Nhục tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Nhục Nhục khuôn mặt lạnh lùng

“Ngươi đã nhận lầm”

Như Mộng cắn hận

“Ta không có nhận lầm. Người xấu xí lúc nào cũng phải che mặt”

Lạc Thần đứng cạnh Nhục Nhục khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt sâu thẳm, trên người tỏa ra đầy sát khí, giọng nói như u minh địa ngục

“Câm miệng, nàng nói không phải là không phải. Ngươi nói thêm câu nữa, bản cung sẽ khiến cho ngươi cả đời này đều câm”

Như Mộng nhìn Lạc Thần. Nàng chưa từng gặp qua thái tử điện hạ đương nhiên không biết Lạc Thần chính là thái tử. Phút chốc như mê mẩn trước Lạc Thần, Như Mộng nhẹ giọng

“Công tử bớt giận, tiểu nữ đây là không nhận sai người. Công tử đừng để nàng ta lừa bịp”

Nhục Nhục sau tấm khăn nhếch môi

“Ngươi đúng là người quái dị nha. Ta đã nói ta không phải lại còn cố gắng áp đặt là sao. Ta nhìn ánh mắt ngươi chứ không phải vừa gặp đã mê Thần chứ”

Như Mộng chỉ tay vào mặt Nhục Nhục

“Ngươi”

Lạc Thần vẫn là lạnh lùng

“Thượng Quan Như Mộng bản cung lặp lại lần nữa đừng thử sự kiên nhẫn của bản cung. Cần thận lời cũng không còn”

Nhục Hần nhìn thấy Lạc Thần tao nhã đi ra cung kính

“Thần tham kiến thái tử điện hạ”

Lúc này tất cả tiểu thư công tử đều là giật mình quỳ gối. Họ rất nhiều lần vào cung nhưng mặt của của thái tử điện hạ chưa bao giờ được diện kiến do lần nào thái tử cũng lấy cớ vắng mặt. Lần này được nhìn thấy quả thực tin đồn không sai thái tử điện hạ là đệ nhất mỹ nam Phụng quốc không nói tới dung mạo ngay cả khí chất cũng không ai sánh nổi. Mạc Nhiên cũng là vừa đi ra kéo theo thuộc hạ quỳ xuống

“Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến tiểu thư”

Ai cũng tròn mắt, đây chính là tiểu thư bí ẩn của Uyển Nhược các không chỉ cầm kì thi họa đều tinh thông mà làm người luôn là biết trước biết sau có lễ nghĩa. Thật không ngờ thái tử điện hạ và vị tiểu thư này lại cùng chung một chỗ đứng là trời sinh một đôi. Có một vài tiểu thư ghen tị với Nhược Nhược nhưng không dám nói sợ Thái tử điện hạ nổi giận. Lạc Thần lạnh nhạt

“Bình thân đi”

Tất cả mọi người cùng nhau đứng lên. Mạc Nhiên lên tiếng

“Tiểu thư đã mấy tháng xuất môn khiến cho bọn thuộc hạ thật sự rối loạn”

Nhược Nhược mỉm cười

“Không phải ta đã về rồi sao”

Mạc Nhiên cười như hoa đào

“Thái tử điện hạ cái này phải đa tạ ngài, Ngài nhớ giữ chắc tiểu thư. Tiểu thư mà chạy ra ngoài lần nữa thật sự khó tìm nha”

Lạc Thần liếc xéo Mạc Nhiên

“Mạc Nhiên ta phát hiện ra người đạo gần đây khá nhiều lời, ta có lên báo Nhược nhi cho người bề môn tư quá vài tháng không”

Mạc Nhiên nghe vậy liền hô

“Thái tử điện hạ, thuộc hạ không nói nữa là được. Ngài nề tình ta luôn phải tận tâm với Uyển Nhược các mà tha cho ta đi”

Nhược Nhược cười rồi quay sang mọi người

“Mọi người đã lâu không gặp”

Ai lấy đầu ngăn người nàng nói ý này là sao, chỉ có Thiếu Khanh không cảm thấy gì lạ có chăng thì nhìn thấy nàng cùng thái tử nắm tay thật sự hệt hăng? Thiếu Khanh giờ phút này lên tiếng

“Nàng là Nhược Tuyết”

Vũ Phạm từng gặp qua một lần tiểu thư của Uyển Nhược các nhớ rõ người đó tên Nhược Nhược, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, giống như tiên hạ phàm không một cô gái nào có thể bì nổi nhưng Thiếu Khanh lại nói đây là Nhược Tuyết nàng cũng là tiểu thư của Uyển Nhược các. Vậy là sao chẳng lẽ nàng dịch dung. Như phát hiện ra vấn đề lớn, Vũ Phạm nhìn chăm chăm không nói một lời. Thanh Hi vừa nghe là Nhược Tuyết đang định chạy tới hôn hờ nói cười một phen. Chưa kịp đi tới gần thì Lạc Thần đã lên tiếng

“Cách ba bước không được lại gần”

Thanh Hi ngây ngốc. Nhược Hàn lên tiếng

“Thanh Hi người không nghe đồn rằng thái tử điện hạ không cho bất cứ ai tới gần. Ai cũng phải cách ba bước chân”

Thanh Hi ách một tiếng hỏi

“Vậy Nhược Tuyết tỷ tỷ như vậy quá giới hạn có nguy hiểm không?”

Lạc Thần lạnh lùng

“Nàng là tương lai thái tử phi”

Oành một tiếng như quả bom lớn đánh lên. Ai ai cũng sửng sốt. Thái tử điện hạ không gần người lần này sắc phong thái tử phi

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Các công tử, tiểu thư ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta không thể khiến cho Nhục Nhục buồn cười hơn được nữa. Như Mộng sau khi ngơ ngác rất lâu mới hết to

“Không thể nào”

Nhục Nhục điềm nhiên hỏi

“Cái gì là không thể nào”

Như Mộng ánh mắt như dao chỉ muốn đâm Nhục Nhục xuống đáy sâu

“Ngươi không phải Tần Nhục Tuyết, ngươi chắc chắn là Thượng Quan Nhục Nhục, giọng nói của hai người khác nhau”

Nhục Nhục mỉm cười như hoa

“Ta chính là Tần Nhục Tuyết, ta không phải Thượng Quan Nhục Nhục bởi vì sao vì ta họ Tần, tên thật của ta là Tần Nhục Nhục. Cái danh phé vật đại tiểu thư xấu xí mà ngươi đồn khắp thiên hạ tặng ta đấy”

Như Mộng mắt như muốn nổ ra

“Ngươi, chính ngươi, ngươi luôn che dấu thân phận của ngươi. Tiện nhân. vì sao ngươi?”

Nhục Nhục nhả một tiếng cười lớn

“Lạ lắm sao, ngươi nghĩ ta vẫn là cái kia đại tiểu thư đích nữ Thượng Quan gia không chịu sủng hay sao? Ngươi sai rồi, ta đã đi vài lần từ môn quan nhờ phúc của ngươi ban tặng rồi quay trở về đấy. Ngươi biết vì sao ta lại không còn sọc xấu xí mà tay ngươi đã rạch lên mặt ta khi nương ta mới mất không rất đơn giản vì ta cũng có người giúp ta, thay ta trị liệu. À ta quên nữa nha, ngươi gọi ta là tiện nhân, thật xin lỗi ta nghe lời này thật nhảm nha, ta có tiện cũng chẳng tiện bằng ngươi nhiều lần bị nhục nhã vậy mà vẫn có thể mặt dày ra ngoài. Ngươi không sợ mặt đại tướng quân Thượng Quan Bân cha ngươi sao?”

Như Mộng khuôn mặt vặn vẹo

“Thượng... Tần Nhục Nhục vì sao ngươi lại không chết đi, ngươi sống với cái danh phé vật suốt mười mấy năm qua ngươi không nhục hơn ta sao. Ngươi cũng là con gái của cha. Nói ta làm mất mặt Thượng Quan gia thì ngươi mới là kẻ làm mất mặt trước, không phải do ngươi thì ta cũng đâu tới mức bị nhục nhã”

Nhục Nhục vuốt nhẹ tóc

“Nực cười. Ta việc gì phải nhục nhã. Lời đồn mà thôi, ta không làm chuyện phi lý thì việc gì phải tìm đường chết. Ta cũng cắt đứt mọi quan hệ với Thượng Quan gia, cho nên,ta không phải con gái của Thượng Quan Bân. Riêng ngươi, gian phu tại phòng. Ách, ta may quá không như vậy kéo phải thất cô quá. “

Như Mộng nghiêng răng

“Ngươi chắc chắn chỉ là dịch dung, mặt ngươi chắc chắn vẫn chưa khỏi nếu không việc gì phải đeo khăn”

Nhục Nhục ắt sáng như sao

“A, đôi mắt tài nhanh nha. Ngươi không tin. Ta sẽ dùng khuôn mặt thật của ta cho ngươi nhìn. Ngươi nhớ vững vàng đừng có ngất nha”

Nói xong tay nàng đưa lên tháo khăn che mặt xuống lộ ra một khuôn mặt đẹp như tiên, đôi mắt tròn to, đôi môi đỏ mọng, làn da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo. Nàng giống như tiên hạ phàm mà người ngoài không dám lại gần. Ai ai cũng phải hít một ngụm khí lạnh. Ngạn Chi đi ra nói

“Ta không phải mơ chứ, kẻ nào đã từng nói đại tiểu thư Thượng Quan gia là phé vật, xấu nữ, ta thật muốn giết kẻ đó”

Thanh Hi chớp chớp rồi lại dụi dụi mắt

“Thật sự giống như tiên trên trời vậy, đẹp quá.”

Minh Thạc quay sang Vũ Phàm

“Ngươi nhéo ta một cái để biết ta chưa lên trời gặp tiên”

Vũ Phàm cau mày nhéo một cái thật mạnh trên người Minh Thạc, Minh Thạc cảm thấy đau mới lấy lại tinh thần, ai cũng trợn mắt há hốc mồm ra. Nhược Nhược lên tiếng

“Như Mộng cô nương giờ ngươi cảm thấy đã kích lắm đúng không? Nhiều năm như vậy, ta nỗ lực tỷ muội không đoạt cái danh tài nữ của ngươi, không so đo tính toán với ngươi nhưng ngươi hết lần này tới lần khác thách thức sự kiên nhẫn của ta. Hậu quả, ngươi cảm nhận được rồi sao. Bốn chữ thôi THÂN BẠI DANH LIỆT hiểu rồi chứ”

Như Mộng mắt như dại da không thể nói thêm câu gì. Đang lúc toàn trường im ắng bỗng có tiếng bước chân dồn dập tới. Lạc Thần cùng Nhược nhược vừa quay lại nhìn thì thấy Nhất Tường đi tới mang theo vài người áo đen. Một số thiếu nữ nói nhỏ

“Là Tùy Ý lâu công tử Nhất Tường, thật soái chỉ kém thái tử một bậc”

Một cô gái khác lại nói

“Muốn gặp Tùy Ý lâu chủ nhân Nhất Tường công tử rất khó, hôm nay là ngày gì các soái công tử đều ở đây vậy”

Nhất Tường đứng trước Nhược Nhược và Lạc Thần nói

“Thái tử điện hạ, tiểu thư”

Nhược Nhược cười cười

“Kì lạ ta mới trở về thôi sao các ngươi đều biết đường tìm tới vậy”

Nhất Tường hoa đào mắt nhìn hết một vòng nói

“Ây da, tiểu thư ngươi cũng thật vô tâm nha, Nhất Tường ta suốt ngày làm việc vất vả kiếm tiền cho ngươi vậy mà ngươi lại một trốn hai chạy bà mắt tích khiến cho Uyển Nhược các, Ám các kẻ cả Tùy Ý lâu cũng không được yên ổn. Mặc Nhiên là hấn phát tín hiệu báo ngươi đã bình an trở về nên ta tới coi sao. Không biết náo nhiệt vậy, đáng lẽ phải tới sớm hơn”

Lạc Thần lạnh lùng

“Ngươi nói ít vài câu Nhược nhi cũng không cho là ngươi bị cảm đâu”

Nhất Tường bĩu môi

“Thái tử điện hạ, ngài đúng là băng đá nha. Ngài ôn nhu với tiểu thư vậy cũng nên ôn nhu với thuộc hạ như chúng ta một phần chứ”

Lạc Thần liếc mắt

“Nếu ngươi muốn sống nửa tháng tại hạm băng, ta có thể suy nghĩ”

Nhất Tường nghe vậy cười cười

“Cảm ơn, cảm ơn, ngài từ bi không lên như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nhược nhược cười nhẹ nói với Lạc Thần

“Chàng đừng dọa Nhất Tường nữa, hấn làm chủ nhân của Tùy Ý lâu rất tốt nếu hấn bị chàng nhốt lại thì ta lại mất công đi bồi dưỡng ra một tên Nhất Tường thứ hai. Lúc đó ta sẽ rất mệt đó”

Lạc Thần vuốt tóc nàng ầm ập

“Nhất Tường xem như ngươi được Nhược nhi bảo hộ”

Nhất Tường hớn hờ

“Vẫn là tiểu thư tốt với ta”

Từ Nhiễm từ đầu dùng khinh công bay đến bên cạnh Nhất Tường đánh nhẹ cái vào đầu

“Cái tên này, tới lúc nào ngươi mới bỏ đi được điệu cả phát cả phơ của ngươi, tiểu thư vừa trở về còn chưa được nghỉ ngơi tốt. Ngươi xem nên đưa Thượng Quan Như Mộng đuổi về phủ Thượng Quan gia đi mất công để ả ta ở đây không chỉ tiểu thư thấy không khỏe mà thái tử gia cũng sẽ bần mắt”

Nhất tường quay ra phản bác

“Sao ngươi sai ta, ta cũng chứng mất năng chứ cho nên tự ngươi nên tống cổ nàng ta đi”

Nhược Nhược đau đầu, hai người này lần nào gặp nhau cũng sẽ cãi tới khi mệt mỏi thôi. Nàng đành ra mặt vậy

“Hai ngươi có thể thôi ồn ào một điểm. Nhất Tường sai Nhất Thanh đuổi Như Mộng về phủ, còn ngươi về Tùy Ý lâu trước đi, ta sẽ tới Tùy Ý lâu sau. Từ Nhiễm về Âm các gọi Mục Lam tới đây. Đi đi”

Nghe mệnh lệnh của Nhược Nhược hai người liền chấp hành. Như Mộng một mực không chịu đi lại hét lớn

“Ta không đi, không đi, Nhược Nhược ngươi lấy tư cách gì mà đuổi ta đi. Hôm nay là ngày tụ hội các danh tài tử tài nữ, ta có thiệp mời cho nên ta ở lại”

Nhược Nhược sắc bén nhìn

“Vậy sao, ai chủ trì”

Mạc Nhiên lên tiền

“Tiểu thư, mỗi tháng sẽ có ngày hội này một lần tại Uyển Nhược các chúng ta. Chủ trì là Sở công tử con trai của tể tướng đại nhân”

Nhược Nhược mỉm cười nhẹ

“Thần cái này chàng lên ra mặt nha”

Lạc Thần gật đầu

“Nhất Thanh đuổi Thượng Quan Như Mộng về phủ, ả còn nói một câu liền cắt lưỡi, cố ý không đi liền cắt chân. Hiếu”

Nhất Thanh liền cung kính

“Rõ”

Như Mộng sợ hãi bị cắt lưỡi cắt chân nào dám mở miệng nữa. Nhất Tường cứ thế đưa nàng ta đi. Lạc Thần tiếp tục lên tiếng

“Nhược Hàn cùng ta đi có việc. Còn các ngươi làm gì thì tiếp tục đi”

Nhược Nhược ôm giọng

“Thần, chàng đi trước, lát ta sẽ vào. Mạc Nhiên đưa công tử tới nhà trúc”

Lạc Thần xoa xoa mặt nàng

“Được rồi”

Thấy Lạc Thần cùng Nhược Hàn đi rồi Thanh Hi mới dám lên tiếng

“Nhược Tuyết tỷ tỷ, không phải Nhược Nhược tỷ tỷ”

Nhược Nhược dịu nhẹ vuốt tóc Thanh Hi

“Nha đầu, muốn gọi Nhược Tuyết cũng được, muốn gọi Nhược Nhược cũng được chỉ là cái tên thôi”

Thanh Hi cười tươi rồi

“Nhược Tuyết tỷ tỷ, tỷ mất tích lâu vậy khiến người ta thật lo lắng. Tỷ đã đi đâu thế. Tỷ thật sự là Thượng ... Tàn Nhược Nhược”

Nhược Nhược gật đầu

“Ta đi Giang Nam. Ta chính là Tàn Nhược Nhược”

Thanh Hi lại hỏi

“là sự thật. Tại sao tỷ lại luôn không nói ra mà chịu đựng để cho người ta gọi là phế vật là xấu nữ chứ. Muội không hiểu”

Nhược Nhược thân nhiên cười có chút bi thương

“Ai là người muốn người đời phi nhĩ với hai chữ phế vật chứ, ai muốn làm xấu nữ đâu. Nhưng mà có đôi khi cuộc sống không có như ta mong. Mẫu thân ta năm đó bị mẫu tử Như Mộng cùng lão thái quân bày mưu tính kế tặng cho tội thông dâm. Phụ thân ta tức giận không để ý, ta cầu xin dưới mưa mấy ngày mấy đêm chỉ hi vọng phụ thân ta có thể nể tình kết tóc se tơ mà có thể giúp mẫu thân tiếc rằng cha ta không hề ngó ngàng tới. Mẫu thân ta chịu tủi nhục mà qua đời tới lúc mất không được nhắm mắt, lễ tang chỉ có một người con gái là ta, một mình ta không hề có ai khác. Sau khi mẫu thân qua đời, cha ta cũng bỏ mặc ta. Để ta sống ở một chỗ không ngó ngàng tới ngược lại dốc lòng bồi dưỡng Như Mộng nắm tay viết chữ. Ta đây chỉ có đứng xa xa để nhìn mà không dám bước tới. Ta bị bệnh nặng chỉ có Mạc nhi ở cạnh chăm lo cho ta, Mạc nhi năm ấy còn nhỏ chỉ là một cô bé yếu đuối mắt nhìn thấy ta bị Thượng Quan Như Mộng hủy dung chỉ có thể ngồi khóc không dám nói. Ta trở thành kẻ không có tri thức, không tương mạo. Như Mộng cũng bay nhanh lời đồn một thành mười, mười thành trăm, trăm thành nghìn. Cuối cùng không ai không biết, không ai không hiểu Thượng Quan Nhược Nhược chỉ là một kẻ phế vật, xấu nữ nhân ai gặp cũng muốn tránh xa”

Nàng như đắm chìm trong bi thương của riêng mình nói tiếp

“Mấy năm lớn lên ta không ngừng đối diện với sự truy sát của đệ nhất lâu, sát thủ đều được Như Mộng mua chuộc để giết ta. Nhiều lần vậy tưởng chết đi rồi lại trở về. Chính là trong một lần bị người ta đưa tới quý môn quan rồi thái tử lại cứu ta trở về, dạy ta võ công. Ta dần dần cũng thay đổi, Người muốn giết ta phải có bản lĩnh nhất định nếu không kết cục chỉ có thể là chết. Ta thành lập Uyển Nhược các rồi Âm các và cả Tùy Ý lâu phần lớn vì cứu những người giống ta, những người bị phụ mẫu bỏ rơi không có nhà cửa. Xem như là kiếm bát cơm cho họ. Nhưng cũng là lợi ích của ta thu thập tình báo. Ta chưa bao giờ nghĩ mình phải bước đi trên con đường máu tanh càng không nghĩ tới người ngoài sẽ nói ta ra sao. Trong mắt ta, người duy nhất để ta tin tưởng, lương tựa, nói thật lòng mình chỉ có Thần. Cho nên, ta chưa bao giờ để ai biết rõ thân phận của ta. Lần đó nếu không phải Thiệu Khanh cùng Vũ Phàm đi làm vào cấm địa của Uyển Nhược các thì hẳn cho tới bây giờ cũng không ai rõ ràng đầu mối là ta. Ta đã giữ mọi hận đối với cha ta, với Như Mộng, với lão thái quân và cả mẫu thân của Như Mộng. Cuối cùng, trong lòng ta hận thù cũng không đáng giá bởi vì họ không còn quan trọng với ta như trước nữa. Những kẻ đó chỉ là người xa lạ mà thôi”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Một tiểu thư nghe Nhược Nhược nói vậy liền không chịu lên tiếng

“Tuy rằng họ có lỗi với Tần cô nương nhưng đại tướng quân vẫn là cha cô nương, bên họ Thượng Quan vẫn là có tình máu mủ với cô nương”

Nhược Nhược cười nhạt

“Thật vớ vẩn, mười mấy năm qua là người coi ta là Thượng Quan đại tiểu thư. Bên ngoài lời đồn rằng Thượng Quan tiểu thư chỉ là phế vật. Bắt đầu từ lúc mẫu thân ta qua đời, phụ thân bỏ rơi ta, trong nhà ai ai đều coi ta là cái gai trong mắt chỉ hận ta không nhanh chết sớm thì ta đã không còn tình cảm gì với Thượng Quan gia. Máu mủ sao, ta đây đã nhiều lần chết đi sống lại không có máu mủ gì”

Thanh Hi mím môi

“Nhược Tuyệt tỷ tỷ, ta xin lỗi. Trước kia, ta hay cùng Thượng Quan Như Mộng qua lại chế diễu tỷ. Ta, ta thật sự không biết nói sao với những gì tỷ đã trải qua”

Nhược Nhược lắc đầu

“Người không biết không có tội. Ta cũng sẽ không để ý. Ta còn có việc đi trước”

Thanh Hi nói vội

“Nhược Tuyệt tỷ tỷ nếu không chê thì mấy hôm nữa tới nhà muội làm khách”

Nhược Nhược đáp một tiếng hảo xem như đồng ý rồi đi tới chỗ Lạc Thần. Nàng đi tới đầu nhà trúc thì nghe Nhược hàn nói

“Thái tử điện hạ, thần biết ngài lo lắng sẽ có sơ xuất nhưng mà thế lực của Thẩm đô úy không thể dễ lâu được nữa”

Lạc Thần cau mày

“Bồn cung là e ngại những kẻ gián điệp nơi phụ hoàng. Nơi đó nếu để người nào đó đột nhiên xuất hiện ở bên sẽ gây nên sự chú ý. Hơn nữa, bồn cung

mới điều tra ra Thảm đô úy là liên kết cùng Liên quý phi. Bọn họ định trong ứng ngoại hợp”

Nhược Hàn gõ bàn trúc

“Người có thể để ám vệ bên cạnh hoàng thượng như vậy thần không biết quý không hay âm thầm loại nội gián bên cạnh hoàng thượng. Còn về Liên phi có thể để cho Tề vương đối phó”

Lạc Thần suy nghĩ một chút đáp

“Để Tề vương đối phó cũng tốt. Bọn cung sẽ tìm một người biết dụng độc đến để trợ giúp đệ ấy. Dù sao Liên phi là một con hồ ly nhiều đuôi. Ắ vừa có võ vừa biết dụng độc, không biết ả còn cái gì mà chúng ta chưa biết hay không. Kế hoạch lần này phải giăng lưới bắt hết tất cả. Bọn cung quyết không cho một tên thoát”

Nhược Nhược bước nhẹ vào

“Thần, ta sẽ tới chỗ Tề vương giúp đỡ đối phó với Liên phi. Chàng cùng Từ tướng quân ở ngoài vây Thảm đô úy. Trong ứng ngoại hợp hần sẽ không có vấn đề”

Lạc Thần ngưng mi

“Nhược nhi, Liên phi tâm kế rất sâu, an toàn của nàng ta không thể sơ sẩy”

Nhược Nhược cười nhẹ ngồi bên cạnh Lạc Thần

“Chàng yên tâm, một con hồ ly còn không sợ bị ta dồn bắt thành. Cứ quyết vậy đi”

Ba người ngồi bàn bạc rất lâu. Tối hai ngày sau, Thảm đô úy mưu phản. Tề vương Lạc Trần ở trong cung đánh nhau với Liên phi. Liên phi chiếm thế thượng phong cười ha ha

“Tề vương điện hạ , bọn cung dù sao cũng là danh nghĩa phi tần của hoàng thượng bấy lâu, người xem quan hệ giữa chúng ta rất gần. Ngài sao lại lờ ra tay với bọn cung cơ chứ. Người xem chờ Thảm đô úy ngoài kia giết thái tử điện hạ cùng Trữ vương rồi. Lúc ấy, người có thể giết thảm đô úy lên ngôi vua, bản cung cũng thuộc về người”

Nhược Nhược ngồi ở nóc nhà, miệng không khỏi nhếch lên độ cong lâm bẩm

“Đúng là con hồ ly. ầy , ta phải coi Tề vương điện hạ chọn thế nào, nếu hần mà phản bội Thần , Ta đây cũng không ngại một kiếm một đôi người. còn không thì cứu thôi”

Lạc Trần khuôn mặt tuần tú tức giận tới đỏ cả mặt

“Liên phi, người nghĩ người là ai. Người lấy ngai vàng ra để thu hút ta, ta tiếc phải nói với người rằng ngai vàng, bốn vương không có hứng thú. Người một ả tiện nhân bốn vương cũng không có hứng thú. Cho nên, một là người giết ta, hai là ngược lại”

Liên phi cười lạnh

“Tốt, rất tốt, người muốn chết không dễ vậy, bọn cung ít nhất cũng phải thưởng thức mùi vị nam nhân của tề vương điện hạ chứ. Bọn cung khiến cho người sống không bằng chết dám si nhục bọn cung”

Liên phi ra tay muốn điểm huyết đạo của Lạc Trần thì bỗng nhiên một dải lụa trắng ngăn cách Liên phi cùng Lạc Trần, Nhược Nhược nhanh chóng vung dải lụa kéo Lạc Trần về phía nàng. Lâm hoàn nữ Nhược Nhược mới lên tiếng

“Uy, Liên phi, ta nhìn thấy người thật muốn nôn, một bó tuổi lớn rồi còn muốn vấy bẩn tề vương điện hạ. Thật là...”

Liên phi trợn mắt nghiêng răng

“Người là ai, dám xen vào chuyện bọn cung”

Nhược Nhược cười tươi

“Ầy, Liên phi đừng nghiêng răng vậy chứ. ta biết người xấu rồi, nghiêng răng sẽ xấu thêm. Đừng dọa ta một tiểu cô nương dễ ngắt lăm đấy”

Liên phi phát hỏa

“Bọn cung giết người”

Nhược Nhược cười nhẹ, thân thủ nhanh chóng hướng phía Liên phi giao tiếp một trường. Hai người song song ngã ra. Nhược Nhược phun ra một ngụm máu vẫn cười

“Không nghĩ rằng kẻ quái gở như ngươi võ công cao thấy sợ”

Liên phi đặc chí

“Hậu quả dám xen vào chuyện của ta”

Nhược Nhược vẫn không chút nào sợ về mặt điềm nhiên

“Liên phi, ngươi nghĩ rằng ta ngu ngốc chắc. Võ công của ta không bằng ngươi và Tề vương tuy nhiên ta lại cao hơn ngươi hay bất cứ ai ở ám toán”

Liên phi trợn mắt cảm thấy nội lực của bản thân dần tiêu tan, cả người nhuyền ra đứng không vững

“Ngươi đối với bốn cung làm gì”

Nhược Nhược sờ sờ cằm

“Ta làm gì đâu chỉ là lúc giao phong ta dùng nội lực đẩy một cây trâm nhỏ xuyên qua lòng bàn tay vào trong cơ thể ngươi thôi. Ngươi nghĩ ra võ công ta cao tới mức có thể đánh cho ngươi ngã xuống chắc. Trong châm của ta có gì nhỉ, nhuyền cân tán và hạc đỉnh hồng. Đối, hai thứ đó đủ để ngươi khỏi chạy rồi”

Liên phi giữ chặt cổ áo trên mặt dần trắng bệch

“Ngươi, ta và ngươi không oán thù tại sao ngươi muốn giết ta, cứu tề vương”

Nhược Nhược lắc đầu

“Thật ngại quá, ta và thái tử điện hạ là một đôi. Ngươi chống đối chàng cho nên kết cục định sẵn ngươi phải chết không thể nghi ngờ”

Nhược Nhược nói xong, Liên phi cũng vừa lúc độc phát tác học máu mà chết

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Nhìn thấy Liên phi ngã xuống, Nhược Nhược mới thở phào nhẹ nhõm

“Đúng là con hồ ly mà, may mắn ta đã liệu được trước”

Nàng vốn định đứng lên nhưng trong người đau đớn khiến nàng nhàu nhó. Đột nhiên Từ Nhiễm từ đâu xuất hiện trước mặt Nhược Nhược

“Tiểu thư, người bị thương rồi”

Nhược Nhược xua tay không có vấn đề gì, ngươi đưa Tề vương tới chỗ Thần đi”

Từ Nhiễm lưỡng lự

“Vết thương của người”

Nhược Nhược đánh gãy lời của Từ Nhiễm

“Ta không sao, ngươi đưa Tề vương đi trước, ta hồi phục chân khí sẽ tới Đông Cung chờ”

Từ Nhiễm lĩnh mệnh đi trước. Nhược Nhược sau đỡ nhiều dùng kinh công đi tới Đông cung một cách thần không biết quỷ không hay ngồi sẵn ở thư phòng của Lạc Thần. Nàng dù sao cũng đang bị thương chẳng còn cách khác là ngồi chờ Lạc Thần về. Lạc Thần cùng Nhược Hàn nhận được tin báo của Từ Nhiễm, Lạc Thần cau mày

“Từ Nhiễm, tiểu thư trọng thương nặng lắm sao”

Từ Nhiễm gật đầu

“Hắn là nặng vì lúc ấy tiểu thư rất khó đứng dậy hơn nữa còn học máu”

Lạc Thần lạnh lùng

“Từ Nhiệm quay về hoàng cung truyền lệnh của bản cung cắt đầu Liên phi treo trên cổng thành”

Từ Nhiệm nghe vậy liền nhận mệnh đi luôn. Lạc Thần lúc này nóng lòng lo cho vết thương của Nhược Nhược không muốn kéo lâu la với Thẩm đô úy liền ra lệnh tốc chiến tốc thắng. Một trận chiến thắng vang dội qua đi. Lạc Thần báo cho hoàng thượng kết quả trọng thưởng cho quân sĩ rồi mỗi một về Đông Cung. Nhược Nhược ngồi trong thư phòng của Lạc Thần nghe thấy tiếng các cung nữ, nô tài hô thái tử vạn phúc liền nhồm dậy. Lạc Thần không biết Nhược Nhược đang ở nơi nào của Đông Cung liền đi vòng vòng rồi mới tới thư phòng. Vừa mở cửa thư phòng thấy Nhược Nhược đứng đó liền mất đi sự lạnh nhạt thêm vào đó vài phần ôn nhu mỉm cười, nhanh chân bước tới ôm nàng thật chặt vào lòng, thì thầm bên tai nàng

“Nhược nhi, ta thật lo lắng cho nàng. Cảm ơn trời đất, Cảm ơn nàng không sao”

Giọng nói Lạc Thần run run khiến nàng biết rõ tâm trạng Lạc Thần ra sao. Nhược Nhược ôn nhu vỗ lưng Lạc Thần

“Thần, ta đã hứa với chàng ta sẽ không sao mà. Chàng yên tâm”

Lạc Thần vẫn ôm chặt Nhược Nhược

“Nhược nhi, ta biết nàng có chủ kiến nhưng nàng cũng biết rõ lòng ta đối với nàng như thế nào. Nàng mà có chút thương thôi ta cũng thấy khó chịu. Ta không cần nàng vì ta mà làm gì cả, ta chỉ muốn bảo hộ nàng, sủng ái nàng, không để cho nàng chịu bất kì tổn thương nào”

Nhược Nhược nghe Lạc Thần nói, nội tâm nàng cảm thấy ấm áp, dù cho hôm nay nàng bị thương như vậy cũng cảm thấy đáng

“Thần, ta biết chứ. Ta cũng vậy rất yêu chàng, ta không muốn để người ta yêu lo lắng cho ta. Ta làm những điều này vì chàng do ta cảm thấy có việc thì cả hai cùng gánh vác, có phúc thì cả hai cùng hưởng. Ta không phải người có thể trở mặt nhìn người mình yêu lao vào đồng lửa mà không làm gì”

Lạc Thần thờ dãi hiểu hết những gì Nhược Nhược nói. Lạc Thần buông ra Nhược Nhược nhìn thấy trên y phục nàng dính máu liền cầm tay nàng bước ra khỏi thư phòng đi tới phòng ngủ. Chúng nô tài nhìn thấy thái tử dẫn theo một cô gái dù thối nát cũng không dám nói. Đưa Nhược Nhược tới phòng ngủ, Lạc Thần lấy trong ngăn tủ một bộ y phục màu trắng, trên áo có thêu một đóa hoa mai xinh đẹp. Đưa cho Nhược Nhược, Lạc Thần nói

“Đây là bộ y phục ta sai người làm cho nàng cách đây mấy tháng nhưng mà vẫn chưa có dịp đưa, vừa may hôm nay y phục nàng cũng ô uế hãy lấy bộ y phục này mặc đi. ở sau bình phong có một hồ nhỏ để tắm. Nàng vào đó thay y phục, ta ngồi đây chờ”

Nhược Nhược vượt bộ y phục mỉm cười đáp hảo rồi đi vào trong. Sau khi tắm rửa sạch sẽ thấy thoải mái liền ra ngoài trước mặt Lạc Thần. Lạc Thần buông cuốn sách đang đọc xuống nhìn nàng cười

“Thật hợp với nàng”

Nhược Nhược mỉm cười

“Có chuyện gì kìa nói, chàng cũng thay y phục đi nhìn xem, bẩn hết rồi”

Lạc Thần mỉm cười đứng dậy đi vào trong. Nhược Nhược cả buổi không chớp mắt chờ Lạc Thần về. Giờ tới cực hạn quá buồn ngủ liền nằm xuống bàn ngủ thiếp đi không biết. Lạc Thần đi ra chỉ mặc một chiếc áo đơn thấy Nhược Nhược ngủ như vậy liền cười lắc đầu bế nàng lên giường. Ngồi đầu giường nhìn nàng ngủ yên bình vẫn mang theo chút tươi cười, liền thơm lên môi nàng một cái

“Tiểu yêu tinh, ta may sao định lực cao, sau nàng đòi nàng cả gốc lẫn lá”

Rồi thoắt đèn nằm bên cạnh Nhược Nhược ôm nàng vào lòng ngủ. Hôm sau, Nhược Nhược tỉnh giấc thấy mình đang nằm trong một cái ôm, mặt còn đang vui trong lồng ngực rắn chắc của người nào đó. Ngẩng đầu thấy khuôn mặt yêu nghiệt đập ngay vào mắt. Nàng không nhớ rõ nàng ngủ lúc nào hẳn là do quá mệt. Bàn tay nàng vẫn còn đang ôm eo Lạc Thần. Khuôn mặt nàng đỏ bừng. Vốn định nhẹ nhàng dậy ai ngờ lại bị Lạc Thần đè lại

“Nằm thêm chút nữa”

Nhược Nhược mở to mắt

“Chàng tỉnh”

Lạc Thần mở mắt ra nhìn nàng trong bộ dáng không khỏi bật cười

“Ừm, ta tỉnh lúc nàng tỉnh”

Nhược Nhược hết nói rồi, giả vờ giả vịt ngủ

“Mặt trời cũng lên cao, chàng còn không định dậy”

Lạc Thần cười cười

“Thơm ta một cái, ta liền dậy”

Nhược Nhược ngẩn người, sự phụ lạnh lùng của nàng dâu rồi, sao hôm nay lại giống như đứa trẻ làm nũng vậy

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lạc Thần nhìn nàng ngẩn người buồn cười

“Được rồi, Nhược nhi không đùa với nàng nữa”

Lạc Thần đơn giản đứng dậy gọi người mang nước vào rửa mặt chải đầu, sau đó ăn sáng. Nhược Nhược nói

“Thảm đồ úy đã bị chàng bắt. Vậy quan viên liên quan thì thế nào”

Lạc Thần mỉm cười

“Có 13 quan viên lớn nhỏ các cấp tham gia. Những kẻ đó ta đã giao cho phụ hoàng xem như chuyện này cũng kết thúc. Ngoài ra, ta cũng đã xin phụ hoàng ban chỉ tứ hôn. Phụ hoàng cũng đã hạ chỉ cho chúng ta thành thân bất cứ lúc nào”

Nhược Nhược ngơ ngác rồi lại mỉm cười

“Chàng lúc nào cũng lo lắng chu toàn hết mọi chuyện trước”

Lạc Thần thờ dài

“Ta không làm vậy chỉ sợ nàng lại rời khỏi ta lúc nào không biết. Nhược nhi có chuyện này không biết ta có nên nói cho nàng không”

Nhược Nhược thấy Lạc Thần đột nhiên thờ dài vậy hẳn tâm trạng đang không ổn

“Có chuyện gì, chàng nói ra. Chàng biết ta mà, không thích ai giấu mình điều gì”

Lạc Thần nghiêm túc

“Là về thân thế của nàng, ta cho thám tử dò cạnh Thượng Quan tướng quân biết được. Mẫu thân nàng tên thật là Tần Lan Tâm không phải Tần Thu Nhi, vì muốn lấy phụ thân nàng mà phải đi xa gia tộc. Gia tộc từ đó cũng đoạn tuyệt quan hệ với mẫu thân nàng nhưng đó là do di nương nàng nói còn thực hư thế nào thì không biết”

Nhược Nhược chau mày

“Chàng biết gia tộc của ta ở đâu sao”

Lạc Thần mỉm môi

“Trước đây, ta có nghe phụ hoàng nói có một số gia tộc lãnh đời trong đó có Tần gia. Tần gia nằm ở phía đông núi Thanh Uyên. Tuy là lãnh đời gia tộc nhưng Tần gia vẫn luôn thu nhận đệ tử dạy võ công”

Nhược Nhược chống tay

“Tần gia đó không biết có phải gia tộc hay không ta cũng muốn tới xem một lần, nếu đúng ta muốn hỏi họ vì sao nhẫn tâm với mẫu thân. Cho dù là mẫu thân sai vì yêu nhưng tới khi mẫu thân đi rồi họ vẫn không hề tới viếng lấy một nén hương. Thân, ta muốn làm rõ chuyện này, ta nghĩ mẫu thân cũng mong ta có thể nhìn qua một lần bên ngoại tộc”

Lạc Thần thờ dài

“Được, nàng nếu muốn đi ta sẽ thu xếp đi cùng nàng”

Nhược Nhược lắc đầu

“Không, chàng tạm thời cứ ở lại kinh thành, phần loạn mới dẹp, lòng người chưa yên, chàng là thái tử không thể bỏ rơi việc nước được. Chàng yên tâm, ta lần này đi sẽ mang theo Từ Nhiễm, Mục Lam, Ngân theo đảm bảo sẽ không có vấn đề gì”

Lạc Thần chau mày

“Ta lo lắng”

Nhược Nhược nắm tay Lạc Thần cười dịu dàng

“Ta còn muốn thành thân với chàng đâu cho nên chàng hãy tin ta. Ta nói không việc gì, ta sẽ không việc gì”

Lạc Thần viết khuyên nàng vô ích đành gật đầu đồng ý nhưng vẫn sai một đám ám vệ bí mật theo sau bảo vệ an toàn cho nàng. Nhược Nhược lên đường, qua hai dãy núi là tới núi Thanh Uyên. Đi cũng lâu, ngựa cũng đã mệt, nàng xuống ngựa ngồi xuống một gốc cây. Mục Lam cầm một túi nước đưa cho nàng

“Tiểu thư hẳn là khát, người uống nước đi”

Nhược Nhược cầm túi nước mỉm cười

“Lam nhi, cảm ơn”

Ngân đi tới khuôn mặt lạnh tanh

“Tiểu thư, chúng ta còn vài trăm dặm nữa mới tới được núi Thanh Uyên, đêm nay hẳn là phải ở nơi này rồi”

Từ Nhiễm vui vẻ

“Ngân, ta nói ngươi cả ngày giữ cái khuôn mặt lạnh tanh đó thực làm ta cảm thấy rét. Ngươi có thể nào cười lên một cái như ta này”

Ngân vẫn như cũ

“Ngươi lại muốn ăn đòn”

Từ Nhiễm gật gù

“Được rồi, được rồi coi như ta chưa nói gì”

Nhược Nhược mỉm cười

“Từ Nhiễm, ta thấy thế nào ngươi trong ngoài không đồng nhất, khi thì quá nóng khi thì quá lạnh”

Từ Nhiễm giờ cao khuôn mặt tươi cười

“Tiểu thư đây là lạnh với địch thù nóng với người mình mà”

Nhược Nhược lắc đầu coi như không biết gì hết. Khi tất cả đang rơi vào yên lặng đột nhiên có tiếng đánh nhau ở đằng xa. Nhược Nhược cau mày

“Ngân theo ta, Từ Nhiễm, Lam nhi ở lại. Hai người dùng khi công tới nhanh chỗ phát ra tiếng đánh nhau. Nhược Nhược cùng Ngân lấp trên một cái cây, che đầu hơi thở nhìn xuống dưới

“Tần Thanh, bọn công tử đã khuyên nàng lên đi theo ta. Nàng không nghe. Nàng thấy không chạy tới đây rồi, sức cũng hết rồi xem còn ai cứu được nàng”

Tần Thanh một tay ôm ngực một tay chống đất đỡ thân mình

“Ta nhỏ vào, Nhạc Túc kẻ ti bỉ tiểu nhân như ngươi ta nhỏ vào. Ta Tần Thanh dù cho hôm nay có chết cũng không bao giờ theo ngươi”

Nhạc Túc vỗ tay

“Tốt, rất tốt, đã thế ta sẽ chơi ngươi chán rồi giết ngươi. Ha ha ta xem, ngươi làm sao mà chết thanh thản được”

Nhược Nhược nghe họ Tần liền nhìn Ngân. Ngân hiểu ý liền bay xuống dưới che trước Tần Thanh

“Muốn làm gì nàng ta bước qua ta đã”

Nhạc Túc nhìn Ngân nói

“Ngươi là ai”

Ngân đứng thẳng ôm kiếm

“Ta là ai người không cần biết”

Nhạc Túc cười ha ha

“Tiểu tử dám xem vào việc của bốn công tử vậy người chết đi”

Nhạc Túc vừa định ra chuông đã bị Ngân lướt qua một đao cắt ngang cổ chết không nhắm mắt

“Không biết lượng sức”

Tần Thanh đứng dậy

“Đa tạ công tử cứu mạng”

Ngân vẫn lạnh lùng

“Người không cần cảm ơn ta, là tiểu thư bảo ta cứu người”

Ngân vừa nói xong thì Tần Thanh liền nhìn thấy một cô nương từ trên cây nhảy xuống, trên mặt đeo khăn che mặt, mặc bộ y phục màu trắng. Tần Thanh nhẹ nói

“Vị này hẳn là tiểu thư mà công tử nói tới, Tần Thanh đa tạ”

Nhược Nhược chấp tay

“Không cần đa tạ, tại ta ngựa mất tên kia thôi”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tần Thanh mỉm cười

“Nhưng dù sao cũng đa tạ cô nương, ta gọi Tần Thanh không biết quý danh của cô nương là gì”

Nhược Nhược một bộ lạnh nhạt

“Nhược Tuyết. Không còn sớm, Ngân đi thôi”

Tần Thanh liền gọi

“Nhược Tuyết cô nương

Nhược Nhược ngoái đầu

“Có việc”

Tần Thanh bắn khoăn

“Ta, ta có thể tạm thời tới chỗ cô nương tá túc nhờ một đêm được không, cô nương nhìn xem”

Nhược Nhược điềm điềm

“Ta không có nhà ở đây chỉ hi là tạm nghỉ chân. Nếu muốn cứ tới”

Tần Thanh vui vẻ

“Đa tạ”

Quay trở lại chỗ Tử Nhiễm, Mục Lam, Nhược Nhược lại ngồi dưới gốc cây

“Tứ Nhiễm hạ trại đêm nay ở đây, sáng mai chạy sớm tới núi Thanh Uyên”

Tứ Nhiễm lĩnh mệnh đi làm. Tần Thanh mở to mắt

“Cô nương cũng đi núi Thanh Uyên”

Nhược Nhược chỉ gật đầu. Tần Thanh nói tiếp

“Thứ cho ta mạo muội không biết cô nương lên đây làm gì”

Nhược Nhược lén mắt biết cô gái này e sợ mình làm chuyện xấu nào đó với người trên đó

“Không có gì. Muốn đi lên đó ngắm phong cảnh. Nghe đồn ở đó có một ẩn tộc lớn đang sống nên coi thôi”

Tần Thanh định nói rồi thôi, nàng chuyển chủ đề

“Nhược Tuyết cô nương nếu cô nương đi lên núi Thanh Uyên nhất định phải cẩn thận. Nhạc Túc là thiếu gia của Nhạc gia, ta sợ liên lụy cô nương”

Nhược Nhược vuốt tóc

“Ta giết hán thân không biết quý không hay sợ cái gì. Và lại tới bao nhiêu ta giết bấy nhiêu nếu Nhạc gia không sợ toàn gia bị diệt thì ta cũng không ngại đưa bọn chúng cùng nhau tới nơi cực lạc”

Tần Thanh không ngờ Nhược Nhược nói thẳng tới vậy liền e ngại không nói gì thêm. Sáng hôm sau Nhược Nhược chuẩn bị xuất phát liền quay lại hỏi Tần Thanh

“Cô nương đi đâu”

Tần Thanh cúi mặt

“Ta cũng đi núi Thanh Uyên”

Nhược Nhược gật

“Vậy cùng đi đi”

Thế là một đoàn năm người lên đường. Tới núi Thanh Uyên, Nhược Nhược cảm thán không ngờ lại đẹp tới vậy. Nàng nhìn Tần Thanh,

“Cô nương nhà ở chỗ nào, ta đưa về”

Nàng chủ yếu lấy cái có tới Tần gia mà thôi. Tần Thanh mỉm cười

“Nhược Tuyết cô nương, đi thêm một đoạn nữa là tới. Cô nương cũng đã tới đây lại là ân nhân của ta. Chi bằng cùng vào để ta có thể tạ ơn” Nhược Nhược buồn cười trong lòng Tần Thanh này quá đơn thuần. Nhược Nhược gật đầu xem như đáp ứng. Tới nơi, Nhược Nhược thấy ghi Tần Nhạc Sơn Trang, không để ý nhiều nàng bước theo Tần Thanh. Chậm rãi nhìn quang cảnh. Tần Thanh vừa vào cổng đã có hai người canh gác hỏi

“Bọn họ là ai”

Tần Thanh có lẽ

“Sư huynh, đây là ân nhân cứu mạng ta”

Người gác cổng nhìn hết một lượt chắc chắn không có vấn đề mới nói

“Qua đi”

Đi theo đường lớn tới khu luyện võ, rất nhiều người đang luyện tập thấy Tần Thanh liền chạy tới bao quanh

“Thanh sư muội, muội đã trở về, có bị thương không, có gặp rắc rối gì không”

Từng tiếng hỏi dồn dập. Tần Thanh có lẽ cười nói

“Các vị sư huynh, sư tỷ, sư muội không sao nhờ có vài vị đây cứu”

Mọi người lúc này mới để ý tới Nhược Nhược đám người. Một người nam nhân cao khoảng mét tám, khuôn mặt tuấn tú bước lên có lẽ với Nhược Nhược

“Tại hạ là đại sư huynh Tần Thiên, đa tạ vài vị đã cứu tiểu sư muội”

Nhược Nhược đậm bạc

“Nhắc tay chi lao mà thôi”

Một người trong đám người nhỏ giọng cầu nhau

"Tự nhiên sao lại dẫn mấy kẻ này về, còn không biết tốt thực hay giả vờ tốt, khăn trên mặt cũng không dám lấy ra”

Nhược Nhược liếc mắt

“Nói lớn lên cho mọi người cùng nghe. Ta không rảnh tai nghe một mình”

Cô gái vừa lăm bắm tái mặt nói lớn

“Ngươi, ngươi nghe thấy ta nói gì”

Nhược Nhược nhếch môi

“Ta đâu có điếc dĩ nhiên là nghe thấy”

Tần Thiên liền đứng ra nói đỡ

“Cô nương xin lượng thứ, thất sư muội có chút lỡ mồm”

Nhược Nhược xem như không nói gì nữa. Tần Thanh lên tiếng

“Nhược Tuyết cô nương, đây là các sư huynh, sư tỷ ta. Một số sư đệ, sư muội còn đang xuống núi làm nhiệm vụ chưa kịp trở lại”

Nhược Nhược gật đầu

"Các ngươi đều người nhà họ Tần”

Tần Thanh lắc đầu

“Không phải, chúng ta theo học nghệ ở Tần Nhạc sơn trang lên tất cả đều lấy họ là Tần. Thực tế khi học nghệ xong xuống núi chúng ta lại trở về với họ thật của mình”

Nhược Nhược còn tưởng rằng họ Tần nhiều tới vậy

"Vậy tên Nhạc Túc đó từng học nghệ ở đây sao”

Tần Thanh gật đầu

“Trước hán gọi Tần Túc nhưng vì năm lần bảy lượt làm trái môn quy nên bị truồng môn đuổi ra khỏi đây”

Nhược Nhược à một tiếng không hỏi nữa. Tần Thiên nói

"Mời các vị theo ta tới gặp trưởng môn”

Theo chân Tần Thiên đám người Nhược Nhược tới một tòa nhà sau bên trong. Tần Thiên đi tới đầu cửa

“Trưởng môn sư phụ, Tần Thiên có việc”

Bên trong phát ra âm thanh từ ái

“Vào đi”

Mấy người đi vào thấy một người trung niên tuấn mĩ ngồi phía trên trong tay đang cầm một bức tranh. Tần Thiên cúi người

"Sư phụ vâng vâng đã cứu Tần Thanh sư muội”

Nhược Nhược tháo khăn che mặt xuống. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy trong mắt vị trưởng môn kia đầy sự vui mừng, miệng đang lấp bắp nói to

“Tâm nhi”

Nhược Nhược cau mày

"Người là ai, sao biết tục danh mẫu thân ta?"

Vị trưởng môn ngân ngân

"Không phải Tâm nhi, là Nhược nhi, Nhược nhi, chất nữ của ta, con đã lớn vậy sao. Lại đây để bá bá nhìn"

Nhược Nhiễm không hề động đậy

"Nực cười, ta làm sao tin được người có thật là bá bá không. Ta nhớ không lầm gia tộc đã đuổi mẫu thân ta"

Người trung niên đứng lên tới gần Nhược Nhiễm nhưng vẫn giữ khoảng cách

"Năm đó ngoại công người nổi giận đuổi mẫu thân người đi nhưng sau hồi hận đã viết một bức thư cho mẫu thân người nói tha thứ. Mấy năm nay hai nhà vẫn qua lại sao người lại có thể nói chuyện với bá của người như thế hả Nhược nhi. tâm nhi đâu không đến cùng người"

Nhược Nhiễm cười lớn

"Đừng có nhắc tới mẫu thân ta. Mẫu thân ta đã qua đời từ lâu rồi"

Tin như sét đánh khiến vị trung niên không tin nổi. một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống

"Tâm nhi, Tâm nhi đã qua đời, đã qua đời. Tại sao, tại sao mấy năm nay vẫn luôn là mẫu tử bình an. Tại sao lại vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Nhược Nhiễm nhìn vị trung niên kia đau lòng cũng không hề giả nhưng nàng oán hận trong thâm tâm là không thể thay đổi. Lạnh nhạt con người nàng nói

"Mẫu thân ta qua đời khi ta còn rất nhỏ. Ta hồi đó còn chẳng thể làm gì được chỉ có nhìn mẫu thân chết đi trước mặt ta. Ngày tang lễ không một bóng người. Một mình ta bên cạnh mẫu thân. Khi đó các người ở đâu. Lúc mẫu thân ta bị gán tội thông dâm các người chỗ nào. Người biết không, ta khi có phải chính tay hỏa thiêu mẫu thân chỉ vì người không có một nơi an nghỉ. Người chết rồi tưởng là hết ai biết được chết rồi vẫn bị bêu xấu thanh danh không nơi dung nạp. Các người thì bình an hạnh phúc còn mẫu thân, mẫu thân ta thì "

Nhược Nhiễm rơi lệ không muốn nói tiếp. Vị trung niên đau triệt nột tâm quỳ xuống đất, một tay ôm ngực rất thống khổ trước mặt Nhược Nhiễm

"Là ngoại công, bá bá, thúc thúc có lỗi với mẫu tử người. Nhược nhi, chúng ta không hề hai biết gì cả. Nhiều năm vậy hai nhà chỉ đưa thư qua lại. Chúng ta nghĩ mẫu tử người không tới vì gia tộc có việc không thể đi. Nếu biết, chúng ta cũng không dễ dàng mà bỏ qua cho tên khốn Thượng Quan Bân kia. Nhược nhi, tha thứ cho chúng ta"

Tần Thiên ngân ngân nhìn sự phụ lại nhìn sang Nhược Nhiễm không nghĩ tới Nhược Nhiễm là nữ nhi của sư thúc. Nhược nhi nhắm chặt mắt lại rồi mở mắt ra bình tĩnh

"Vị này tiền bối, người không cần xin ta tha thứ. Dù sao chúng ta chưa một lần có quan hệ"

Trung niên nam tử lắc đầu

"Không, không. Nhược nhi, người luôn là người nhà họ Tần sao lại không có quan hệ. Bá bá biết người phần nộ, oán hận trong thâm tâm nhưng thực lòng mọi người không hề biết chuyện gì xảy ra. Đáng lẽ ta nên nghĩ ra sớm tại sao luôn luôn là chữ của di nương người gửi mà không phải mẫu thân người. Đáng lẽ chúng ta nên đi tìm hiểu tại sao mẫu tử người lại không hề tới"

Nhược Nhiễm mở to mắt

"Cái gì, lại là di nương?"

Trung niên nam tử gật đầu

"Đúng vậy. Di nương người luôn gửi thư tới một tháng một lần nói rằng mẫu tử người sống hạnh phúc. Di nương người chăm sóc cho mẫu tử người rất to. Chẳng lẽ từ đầu tới cuối là giả"

Nhược Nhiễm nắm chặt tay trong lòng đầy sự phẫn nộ. Không kiềm chế được nàng đánh ra một chưởng vào cánh cửa liền hỏng

“Di nương, Thượng Quan Như Mộng lại là mẫu tử hai người, đáng chết”

Trung niên nam tử ngậy người nhìn Nhục Nhục lấy lại tinh thần

“Nhục nhi người nói bá bá nghe rõ cuộc là chuyện gì. Người tại sao lại phẫn nộ vậy”

Nhục Nhục cười lớn trong tiếng cười đầy sự chua xót, phẫn nộ, đau lòng

“Di nương, Ha ha. Năm ta được năm tuổi chính là nội tổ mẫu liên kết với di nương hãm hại mẫu thân đem tiếng thông dâm cho người. Chính là năm đó ta nhìn mẫu thân bị đánh chết trước mặt ta. Ta quý xin cha ta dưới trời mưa tha mạng cho mẫu thân nhưng bị làm ngơ. Chính từ năm đó ta bị mang một cái danh phế vật, xấu xí đại tiểu thư con của kẻ thông dâm. Chính là từ năm đó ta không ai chăm sóc, không ai nương tựa sống những năm tháng người không ra người, quý không ra quý ngay cả nô bộc cũng không bằng. Mỗi năm nhà người ta đoàn viên đón tết, đón trung thu cùng nhau thật vui vẻ chỉ có ta một mình ở xó bếp khóc một mình nhớ thương mẫu thân. Mỗi năm ta bị cái gọi là di nương, muội muội xi nhục, đánh đập sống không bằng chết. Mỗi năm ta đều phải tránh đi ám sát, kiên cường sống tiếp để cho mẫu thân dưới cửu tuyền không phải lo lắng”

Trung niên nghe từng câu từng chữ của Nhục Nhục như đâm vào trái tim của hắn. Cháu gái hắn bao năm qua chịu khổ, chịu nhục, chịu đau vậy mà người làm bá bá như hắn lại không hay biết gì. Hắn nhớ tới muội muội Tâm nhi của hắn mà lâm bầm

“Tâm nhi, đại ca xin lỗi người. Đại ca không hề biết người không còn ở thế gian, là đại ca lỗi không chăm sóc Nhục nhi”

Trung niên nam tử ngẩng đầu nên đôi mắt với Nhục Nhục

“Nhục nhi, ta sẽ đi báo thù cho mẫu thân người. Có gan động tới muội muội của Tần Tranh ta thì phải chịu hậu quả gấp ngàn lần”

Nhục Nhục điều chỉnh lại tâm trạng

“Không cần. Ta lúc đầu chỉ nghĩ bà ta hại chết mẫu thân ta lại không nghĩ bà ta còn dám khiến cho mẫu thân ta người nhà không thể nhận mặt. Vốn ta đã định buông tha cho mẫu tử Thượng Quan Như Mộng nhưng hôm nay đã vậy ta tuyệt đối không để cho mẫu tử bọn họ sống yên. Ta muốn là họ sống không bằng chết, sống day dứt cho những chuyện bọn họ đã làm cho người đời phi nhũ”

Tần Tranh gật đầu lấy lại tinh thần

“Hảo, Nhục nhi ta sẽ nói cho ngoại công biết tất cả. Hi vọng con cũng có thể thứ lỗi cho bá bá vì nhiều năm qua khiến cho người chịu khổ. Tạm thời Nhục nhi, người có thể ở lại tần nhạc son trang thêm vài ngày được không”

Tần Tranh không dám gượng ép Nhục Nhục. Hắn biết nỗi khổ mà Nhục Nhục phải chịu không thể một hai câu mà gỡ bỏ khúc mắc ở trong lòng ngay được. Nhục Nhục gật đầu

“Được. Tạm thời ta ở lại”

Tần Tranh nghe vậy mừng rỡ

“Được, được ta sẽ đi sắp xếp phòng cho Nhục nhi”

Nhục nhi lắc đầu

“Không cần quá phiền toái ta nghĩ Tần Thiên huynh là đại đồ đệ của người hắn có thể tự sắp xếp. Ta hy vọng các đệ tử của người trừ Tần Thiên ra thì bất cứ ai cũng không nên biết ta thân phận”

Tần Tranh gật đầu

“Được, Thiên nhi, người đưa Nhục nhi đi chọn phòng”

Tần Thiên chấp tay

“Vâng, sư phụ”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Nhục Nhục đi theo Tần Thiên chọn một căn phòng trang nhã. Trước khi rời khỏi Tần Thiên cũng không quên dặn dò Nhục Nhục những điều cần

biết. Tần Tranh sau khi gặp Nhục Nhục liền vội vàng gửi thư cho Tần Uy nói hết tất cả mọi chuyện mà hôm nay đã nghe. Tần Uy nhận thư đọc xong không khỏi giận sôi máu

“Thượng Quan Bân, ta muốn ngươi đền mạng cho con gái ta. Hồn đàn, hồn đàn”

Sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói

“Người đâu, tìm mấy tên ranh con kia về cho ta. Nói với bọn chúng là bảo bối cháu gái của ta đang ở chỗ Tần Tranh nhanh nhanh chuẩn bị, ta muốn đi gặp ngoại tôn nữ, bảo bối cháu gái không bảo bối cháu gái chạy mất ta sẽ cho mỗi tên một trận”

Người hầu nghe vậy liền vội chạy đi báo tin. Ai chẳng biết họ Tần nữ nhi rất ít. Trong mắt trường bối họ Tần, nữ nhi sinh ra trong nhà họ không khác gì bảo bối. Nhục Nhục ở qua hai ngày trong Tần Nhạc sơn trang tuy rằng rất ít tiếp xúc với mọi người nhưng nắm rõ tính tình từng người. Tần Thanh đôi khi luyên võ xong lại tới tìm nàng trò chuyện. Hôm nay cũng không khác gì. Khi mà hai người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên có người tới báo Nhạc gia dùng quan binh vây Tần Nhạc sơn trang. Nhục Nhục nghe vậy cũng chỉ nhếch môi cười ra coi. Vừa bước ra sau chúng đệ tử Tần gia đã nghe thấy Nhạc gia chủ nói lớn

“Tần Tranh lão thất phu, ngươi mau giao nộp hung thủ giết con trai ta ra đây nếu không ta huyết tẩy Tần gia và cả đệ tử của ngươi”

Tần Tranh cười như không cười

“Nhạc gia chủ nói thật buồn cười, ngươi làm sao mà biết người giết con trai ngươi nằm ở trong Tần sơn trang ta. Hơn nữa, ta nghĩ ngươi đoán mò là đi, nếu biết ai trong số đệ tử của ta giết cũng phải chỉ được danh tính”

Nhạc gia chủ trợn mắt

“Thị vệ theo con trai ta nói con trai ta bị Tần Thanh câu dẫn mà đi theo Tần Thanh. Hẳn là Tần Thanh sát hại”

Tần Tranh cười cười

“Nhạc gia chủ nói vậy là sai rồi, ai chẳng biết Nhạc thiếu gia có tính háo sắc, trẻ nhỏ không tha. Tần Thanh đồ đệ ta lại là cô nương tốt làm sao mà câu dẫn loại háo sắc vậy”

Nghe Tần Tranh nói vậy mọi người không khỏi mỉm cười. Nhạc gia chủ khuôn mặt lúc trắng lúc xanh giận hét lớn

“Ngươi dám sỉ nhục con trai ta. Ta huyết tẩy cả Tần gia trang. Người đâu, Lâm huyện lệnh bắt bọn phản loạn này lại”

Nhục Nhục lúc này mới lên tiếng

“Dừng tay”

Lời nói lạnh lùng không một chút cảm xúc làm quan binh đang định tiến lên liền dừng lại. Nhục Nhục xuyên qua đệ tử Tần gia lên trước nhẹ nhàng nói

“Tên háo sắc ngu dốt đó là ta giết, sao nào”

Tần Tranh lên tiếng

“Nhục nhi”

Nhục Nhục lắc đầu

“Yên tâm, hấn muốn giết ta còn phải xem bản lĩnh của hấn”

Nhạc gia chủ tức giận

“Thì ra ngươi giết con trai ta, ta muốn ngươi nợ máu trả bằng máu”

Nhục Nhục vẫn lãnh lùng nhưng lần này nàng cười nhẹ

“Nợ máu trả máu sao. Ta nói Nhạc gia lão thất phu ngươi dựa vào một tên huyện lệnh quèn, một cái gia nghiệp buôn bán vải vóc mà đòi giết ta. Ngươi đang nằm mơ nói mộng sao hay đầu ngươi vào nước. À, ngươi già rồi cũng phải nghỉ ngơi đi chứ. Tới đây giữu võ dương oai còn không sợ mất mặt nha”

Nhạc gia chủ chỉ Nhục Nhục

“Người, ngươi, ngươi”

Nhục Nhục mắt tỏa sáng

“Ui, Nhạc gia chủ không chỉ già, thích dương oai còn kết ba nữa nha. Thảo nào dạy con cũng không nên hôn tới mức con chết rồi ngày giỗ cũng không

biết”

Người nào người lấy nghe Nhực Nhực nói không khỏi cùng chung ý nghĩ”Phúc hắc, quá phúc hắc”

Nhạc gia chủ tức tới khí huyết không thông phun ra một búng máu. Nhực Nhực tiếp tục đàm

“Ay da, xem xem mới vậy đã nôn ra máu rồi. Nhạc gia chủ không coi đại phu cẩn thận chết bất đắc kì tử cũng nên”

Có người không nhìn được mà cười ha ha. Lâm đại nhân lên tiếng nói

“Điều dân thật to gan dám xỉ nhục Nhạc gia chủ cùng bản quan”

Nhực Nhực vuốt tóc

“Bỏ tiểu thư gan to từ bé. Không cần Lâm đại nhân nhắc đâu. Nhưng ta nhắc Lâm đại nhân. Quan thương cầu kết làm việc sai trái không có kết cục tốt đâu”

Lâm đại nhân đỏ mặt

“Người đâu, bắt tên điều dân lại cho ta”

Nhực Nhực vẫn bình tĩnh

“Từ thiếu tướng ngồi ở trên đó cười nhiều rồi. Nếu ngài muốn thái tử điện hạ phạt ngày gì đó thì mau xuống đi”

Nhực Hàn trên cây phi thân xuống

“Nhực Tuyết tiểu thư, tại hạ có lễ”

Nhực Hàn đột nhiên xuất hiện làm ai nấy cũng ngẩn ngơ. Nhực Nhực đàm

“Từ thiếu tướng nói đi, ta chạy tới đây là có việc sao ngày cũng chạy theo ta tới”

Nhực Hàn sờ sờ mũi mình đáp

“Nhực Tuyết tiểu thư thông minh hẳn biết, thái tử điện hạ phân phó ám vệ theo tiểu thư. Mấy hôm sau vẫn không yên tâm nên sai ta đi theo. Ta đây cũng đâu có cách nào, ta không đi theo tiểu thư, thái tử hội tức giận ta cũng khó gánh”

Nhực Hàn nói nửa thật nửa giả. Quả thật là hắn được thái tử phân phó bảo vệ nàng nhưng giả là tâm tư của hắn từ ngày đầu gặp hội thơ đó luôn muốn hiểu thêm nàng một chút

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nhực Hàn quay ra nhìn Lâm đại nhân

“Lâm đại nhân, người quản lý nơi vùng núi này thật vui vẻ nha”

Lâm đại nhân héch mặt

“Người là ai”

Nhực Hàn lấy trong tay áo lệnh bài ra trưng đưa trước mặt Lâm đại nhân

“Ta là ai? Vừa rồi Nhực Tuyết tiểu thư gọi rõ vậy người bị điếc hay tai nghễnh ngãng không nghe rõ. Lệnh bài này nhìn cho rõ vào”

Lâm đại nhân vừa thấy lệnh bài, hai chân bủn rủn, mặt toát mồ hôi quỳ xuống

“Hạ quan bái kiến Từ tướng quân. Không biết tướng quân đại giá quang lâm mong đại tướng quân tha tội”

Nhực Nhực bữu môi

“Từ thiếu tướng không ngờ cái lệnh bài của ngài cũng có tác dụng quá. Vừa đưa ra cái người ta đã quỳ xuống rồi kìa”

Lâm đại nhân tức giận

“Điều dân, cầm miệng”

Nhược Hàn chau mày

“Lâm đại nhân, người cũng thật là giỏi. Bốn tướng quân còn đứng đây mà người lại dám quát lớn. Còn nữa, Nhược Tuyết tiểu thư là đường đường thái tử phi tương lai đã có thánh chỉ do hoàng thượng phong ấn. Người lấy tư cách gì mà gọi Nhược Tuyết tiểu thư là điều dân”

Lâm đại nhân áp úng

“Cô ta, cô ta là thái tử phi tương lai”

Nhược Nhược nhìn bản thân rồi nhìn Lâm đại nhân

“Lâm đại nhân cũng bị kết ba sao, thời buổi nay lắm người bị kết ba quá hay ngạc nhiên không nói được thành lời”

Lâm đại nhân lấp bắp

“Hạ quan, hạ quan”

Nhược Nhược chặt đứt câu

“Đù, không cần lấp bắp mãi vậy. Lâm đại nhân giờ bốn tiểu thư nói và người phải nghe rõ ràng”

Lâm đại nhân đập đầu

“Mời, mời tiểu thư phân phó”

Nhược Nhược chấp tay đằng sau đăm

“Thứ nhất liên kết với Nhạc gia có ý định tàn sát dân thường người mất đạo làm quan. Thứ hai không điều tra rõ mọi việc chỉ đòi đánh đánh giết giết người thiếu sự công chính. Bốn tiểu thư nói cho người biết đại thiếu gia Nhạc gia là do ta sai người giết. Biết vì sao không? Chính là ban ngày ban mặt nói những lời ô uế trước mặt bản tiểu thư còn muốn lấy đi sự trong sạch của bản tiểu thư cùng Tần Thanh cô nương có đáng chết không”

Tần Thanh im lặng, nàng biết Nhược Nhược nói một số phần là giả nhưng nàng bao che bởi nàng biết Nhược Nhược làm vậy là đưa Nhạc gia vào cảnh vạn kiếp bất phục không thể ngẩng đầu. Dù sao Nhạc gia luôn luôn hống hách dựa vào quan phủ không coi ai ra gì, chết là xứng đáng. Từ tướng quân nhìn Nhược Nhược lại chút tươi cười

“Lâm đại nhân, ta nghĩ người tuổi già sức yếu có thể nghỉ ngơi rồi. Người an tâm, ta về kinh sẽ bẩm rõ ràng cho hoàng thượng cùng thái tử điện hạ việc tốt mà người đã làm”

Lâm đại nhân run rẩy

“Đại tướng quân xin người đừng làm vậy”

Nhược Hàn chặn lại

“Ta tha chết cho người là may rồi chuẩn bị mà từ chức. Còn Nhạc gia”

Nhạc gia chủ vừa suy yếu vì hộc máu giờ lại nghe Nhược Hàn nhắc tên không khỏi co rúm

“Tướng quân xin khai ân”

Nhược Hàn tươi cười

“Lúc đôi giết Nhược Tuyết tiểu thư rất vui mà giờ lại cầu xin vậy”

Nhược Hàn còn định nói nữa bỗng nhiên một thanh âm lãnh liệt lạnh lùng vang lên

“Nhạc gia sát toàn bộ”

Đồng thời, nam nhân dùng khinh công bay tới chỗ Nhược Nhược không ai khác ngoài thái tử Phượng Lạc Thần. Mọi người nhìn Lạc Thần tuấn mỹ yêu nghiệt khuôn mặt hít vào một hơi sâu. Tần gia đệ tử nữ không khỏi mặt đỏ tim đập nhanh. Ngân, Từ Nhiễm, Mục Lam, Nhược Hàn thấp người

“Tham kiểm thái tử điện hạ”

Mọi người thấy vậy cũng quỳ hành lễ trừ Nhục Nhục. Lạc Thần mặt lạnh lùng

“Đứng lên đi”

Nghe vậy mọi người đều đứng. Nhục Nhục mỉm cười

“Sao chàng tới đây, còn việc ở kinh thành”

Lạc Thần vuốt tóc Nhục Nhục ôn nhu đáp

“Yên tâm, mọi thứ đều ổn. Phụ hoàng cho phép ta rời khỏi kinh”

Rời quay ra nhìn Lâm đại nhân cùng Nhạc gia mặt đầy sát khí

“Nhục Hàn cất chức Lâm đại nhân đưa về kinh thành cho phụ hoàng xử lý. Người có thể quay lại kinh thành ở đây đã có ta. Toàn bộ ám vệ nghe lệnh sát Nhạc gia một cái cũng không tha”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Lời vừa rơi xuống một đoàn áo đen xuất hiện đưa Nhạc gia chủ cùng một số người Nhạc gia đi sát hết. Tần Tranh đứng ngây ra nhìn hết ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Tần Tranh cảm thấy bản thân làm bá bá cũng thật thất bại một chút về cháu gái bảo bối cũng không biết. Lạc Thần nhìn Nhục Nhục xoa má nàng

“Có một mớ”

Nhục Nhục lắc đầu

“Không có. Chỉ là đứng lâu mỏi chân”

Lạc Thần béo mũi nàng

“Vậy còn đứng, ở đây mà không có ai ta sẽ bế nàng vào trong cho đỡ mệt. Giờ thì đành dắt vào vậy”

Hai người thân mật khiến cho người xung quanh nhìn đỏ mắt. Tần Tranh lên tiếng

“Ồ ngoài đã lâu, thái tử điện hạ mời vào nhà”

Lạc Thần gật đầu liền nắm tay Nhục Nhục đi vào. Nhục Hàn phục mệnh đưa Lâm đại nhân tới kinh thành. Vào nhà, Tần Tranh ngồi ghé chủ tọa, Nhục Nhục cùng Lạc Thần ngồi dưới. Tần Tranh lên tiếng

“Vậy thái tử điện hạ là vị hôn phu của Nhục nhĩ”

Lạc Thần lãnh bạc

“Đúng”

Tần Tranh chớp mắt định nói gì gì đó lại thôi. Nhục Nhục lên tiếng

“Thần là người ta đã chọn để giao phó cuộc đời này. Ta hi vọng người không cần có khúc mắc với chàng”

Nhục Nhục nói xong liền kéo Lạc Thần về phòng. Trong phòng chỉ còn hai người, Lạc Thần ôm nàng vào lòng

“Mấy ngày nàng rời đi khiến ta tâm thần thấp thỏm không yên. Tuy rằng, ta đã sai Nhục Hàn cùng ám vệ đi theo mà vẫn không yên”

Nhục Nhục mỉm cười tựa đầu vào ngực Lạc Thần

“Cho nên chàng thu xếp mọi việc nhanh nhất có thể rồi chạy tới đây phải không. Đồ ngốc”

Lạc Thần ôn nhu

“Ta chỉ ngốc với nàng thôi”

Nhược Nhược cười cười vui vẻ. Ôm một lúc hai người mới tách nhau ra nói chuyện. Nhược Nhược kể cho Lạc Thần nghe những tin tức đã được Tần Tranh nói ra. Lạc Thần nghe xong gật đầu

“Thì ra là vậy. Nhược nhi dự tính sao?”

Nhược Nhược uống chén trà đàm

“Ta muốn gặp ngoại công. Chắc không lâu nữa nhà nhân gia đó cũng tới rồi tính tiếp. Ta vẫn chưa thể hoàn toàn bỏ khúc mắc với họ dù sao nhiều năm như vậy nỗi oán hận trong lòng ta vẫn không thể nhẹ nhàng mà tan biến. Còn về di nương cùng nhị muội, trở lại kinh thành ta sẽ thanh toán với bọn chúng”

Lạc Thần nho nhã cười

“Chỉ cần nàng vừa lòng là được”

Nhược Nhược nắm tay Lạc Thần

“Chàng không sợ ta độc ác quá sao. Cũng không lo dân chúng sẽ kéo lời dèm pha”

Lạc Thần cười ha ha

“Cho dù nàng ác thì sao Phượng Lạc Thần ta sẽ cùng ác theo nàng. Dân chúng lời dèm pha thì thế nào ta không quan tâm. Trong mắt ta, trong đầu ta, trong lòng ta, Nhược nhi là người con gái ta yêu, dùng sinh mệnh để bảo hộ. Ta luyện tiếu nàng, nâng niu nàng, sủng nàng đó là ta duy nhất nguyện vọng. Bất cứ ai nói xấu nàng ta sẽ cho hắn không thể nói, bất cứ kẻ nào muốn chia cắt chúng ta tất sát không cần nghĩ. Cuộc đời này, Phượng Lạc Thần ta chỉ có một thể là Nhược Nhược cho nên không ai, không việc gì có thể khiến ta lo lắng thay thế nàng được”

Nhược Nhược bĩu môi

“Ta chỉ nói đùa vậy thôi, sao chàng nói nhiều thế. Toàn lời ngon tiếng ngọt”

Lạc Thần kéo nàng ngồi lên đùi mình

“Ta nói toàn bộ là sự thật, Nhược nhi là tối trân quý với ta. Ta phải bảo vệ và giữ lấy chứ”

Nhược Nhược nhẹ cười dựa vào Lạc Thần

“Hảo, nghe chàng”

Ngồi lúc lâu. Lạc Thần nói

“Nàng ở đây vài ngày hẳn nhìn qua biết Tần Nhạc sơn trang này như thế nào, dẫn ta đi xem đi”

Nhược Nhược gật đầu

“Đi thôi”

Hai người đi những nơi Nhược Nhược đã biết. Vừa đi, Nhược Nhược vừa giải thích tỉ mỉ nơi đó cho Lạc Thần nghe. Lạc Thần nghe xong lại gật đầu coi xung quanh chút rồi đi tiếp. Các đồ đệ nữ Tần gia hâm mộ, ghen tị cho hình ảnh hài hòa giữa hai người. Tối tối vẫn như mọi hôm tất cả đệ tử cùng Nhược Nhược đều ngồi chung ăn cơm. Lạc Thần ngồi xuống cùng Nhược Nhược nhưng lạnh nhạt lên tiếng

“Người ngoài cách xa ba thước”

Nhược Nhược lắc đầu nghĩ

“Bản tính sạch sẽ của Thần lại bắt đầu. Ai có gan lớn bước tới hẳn là sẽ khổ sở. Chỉ hi vọng ở đây không có nữ sĩ”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Vừa nghe Lạc Thần nói vậy một số cô gái kiếng dè không dám tới gần, một số thì xì xào to nhỏ. Tần Thanh nói nhỏ với Nhục Nhục

“Nhục Tuyết cô nương, thái tử điện hạ có tính sạch sẽ sao”

Nhục Nhục che miệng cười

“Không phải sạch sẽ mà là cực kì sạch sẽ trước giờ rất ít người có thể lại gần chàng”

Đây cũng là điều Nhục Nhục cảm thấy thú vị nhất ở Lạc Thần. Tần Thanh nghe vậy hai mắt tỏa sáng

“Vậy nếu người nào đó tự nhiên tới gần thì sao”

Biết Tần Thanh tò mò Nhục Nhục cũng không giấu

“Nhẹ thì bị thương nặng thì chết”

Tần Thanh rụt cổ

“Kính khủng vậy”

Nhục Nhục không để ý gấp một món vào bát Lạc Thần

“Chàng ăn đi”

Lạc Thần gật đầu ăn. Tất cả thấy vậy không bàn tán nữa mà tập chung ăn. Lại một ngày nữa qua đi bước sang ngày thứ tư Nhục Nhục ở đây. Vừa sáng sớm đã có người tới gõ cửa phòng Nhục Nhục làm nàng tỉnh ngủ. Nhục Nhục mở cửa thấy Tần Thiên đang đứng ở ngoài liền hỏi

“Có chuyện”

Tần Thiên ôn hòa

“Là ngoại công cùng một số cậu, mợ của tiểu thư tới đang ngồi ở chính sảnh”

Nhục Nhục gật đầu

“Cảm ơn huynh nhắc nhở, ta thu xếp một lát sẽ tới”

Tần Thiên gật

“Vậy ta đi trước”

Thu xếp trong phòng xong, Nhục Nhục liền đi tới chính sảnh, Nhục Nhục đã nhìn thấy hai vị trung niên nam tử lạ, hai vị nữ nhân cũng trung tuổi. Nhục Nhục đoán đây là hai tiểu cậu cùng tiểu mợ. Ngoài ra còn có 5 vị nam tử tuy không yêu nghiệt như Lạc Thần nhưng mỗi người một phong thái không kém gì tứ đại gia tộc cả. Ở trên một người ria bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhìn ra cũng phải 60-70 rồi. Nhục Nhục đoán không sai đây là ngoại công. Trong khi Nhục Nhục đánh giá mọi người thì tất cả cũng đang đánh giá Nhục Nhục. Tần Tranh lên tiếng

“Nhục nhi đã tới rồi sao”

Nhục Nhục kiêu lời

“Mời nói chủ đề chính”

Tần Tranh ghen hờn chỉ từng người giới thiệu. Nhục Nhục biết được cậu thứ nhất tên Tần Minh, cậu thứ hai tên Tần Thạch. Năm vị nam tử trẻ tuổi có hai vị biểu ca tên lần lượt là Tần Thịnh, Tần Dẫn. Ba vị biểu đệ là Tần Sơn, Tần Nam, Tần Húc. Mợ thứ nhất tên Kính Liên, mợ thứ hai tên Thanh Mai. Nghe giới thiệu một loạt xong Nhục Nhục không khỏi đau đầu vì nhiều tên, nàng muốn nhớ cũng mệt. Ngoại công nàng Tần Uy đôi mắt đỏ ngầu giọng nói run run

“Bảo bối cháu gái của ta, cháu đã lớn vậy rồi. Ngoại công thật có lỗi, bao năm qua để một mình cháu ở bên ngoài chịu khổ. Nào nào lại đây ngoại công xem”

Tần Tranh bắt đầu đi

“Phụ thân, Nhục nhi không thích lạ lẫm tới gần”

Nghe vậy Tần Uy uy hiếp Tần Tranh

“Tiểu tử, ta đang nói chuyện với bảo bối cháu gái, ngươi đừng có xen vào. Ngươi ngựa đòn hả”

Nghe vậy Tần Tranh liền im lặng tránh việc mất mặt trước bảo bối cháu gái. Nhược Nhược lúc này lên tiếng

“Ta quả thật không thích người lạ tới gần. Vẫn là giữ khoảng cách an toàn thì hơn”

Nghe vậy Tần Uy không khỏi đau lòng: cháu gái bảo bối của hắn tới mức người nhà cũng phòng bị. Càng nghĩ Tần Uy càng tức giận Thượng Quan Bản khiến cho Nhược nhược trở lên lạnh lùng vậy. Tần Uy khuôn mặt tươi cười

“Không sao, không sao, bảo bối cháu gái mau ngồi đi”

Nhược Nhược ngồi xuống đàm

“Cũng có đầy đủ mọi người ở đây ta xin nói thẳng. Ta thật sự lúc đầu chỉ biết mẫu thân họ tần sau mới biết tên thật của người. Những năm vừa qua, ta không hề biết có dòng họ Tần chỉ tới những ngày gần đây nhờ có thái tử điện hạ mà ta biết được họ Tần là lãnh đời gia tộc. Ta chỉ là tới để xác nhận có đúng đây là gia tộc mẫu thân ta đã sinh ra hay không còn những việc khác hẳn Tần Tranh đại bá đã kể cho các vị ở đây”

Mọi người nghe xong, Tần Uy nói

“Nhược nhi, ngoại công đã biết hết chuyện. Cho dù lần này cháu chỉ tới xác nhận có đúng là tộc của Tâm nhi hay không thì đối với ngoại công đều là tốt. Bao năm qua mỗi lần thư tới đều báo mẫu tử bình an nhưng ngoại công lại không biết Tâm nhi đã qua đời, cuộc sống của cháu cũng trở nên đen tối. Nếu ta biết, ta đã sớm đưa cháu cùng mẫu thân cháu ở lại không cần chịu uất ức lớn vậy. Là ngoại công sai”

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Nhược Nhược im lặng không nói, Tần Uy tiếp tục đàm

“Ta không hi vọng cháu sẽ tha thứ ngay lập tức cho chúng ta nhưng ta vẫn hi vọng cháu có thể dần tiếp nhận chúng ta. Gia tộc này. Nhược nhi trong người cháu có một nửa huyết mạch là nhà họ Tần là Tâm nhi cốt nhục”

Nhược Nhược nhẹ nói

“Đủ. Ngươi không cần nói nữa. Ta tự có tính toán của mình”

Khi mọi người đang bàn dở chuyện, Ngân đột nhiên ở đâu xuất hiện đi tới gần Nhược Nhược

“Tiểu thư, Mạc nhi báo tin mẫu tử Thượng Quan Như Mộng lấy ngày sinh tháng đẻ của người để dùng bùa thuật hại người”

Tần Húc hét hoảng khi nghe

“Bùa chú bị cấm đoán rất nặng ở Phụng triều. Người dùng bùa chú hại người được coi là tà thuật sẽ bị người đời phi nhổ. Không ngờ mẫu tử Thượng Quan Như Mộng lại có thể làm việc vô liêm sỉ tới vậy”

Tần Uy nghe Tần húc giải thích không khỏi nóng ruột

“Làm sao bây giờ, muốn tìm một vị phá giải bùa chú là việc rất khó. Không được, ta phải tìm mọi cách phá hủy kế hoạch của hai tên điên đó kéo không cháu gái bảo bối của ta sẽ bị nguy hiểm”

Nhược Nhược vẫn nhàm nhạt nở nụ cười

“Mọi người cứ bình tĩnh. Ngân, là di nương hay Như Mộng hoặc người khác thực hiện lấy bùa chú hại ta”

Ngân lạnh lùng

“Là di nương”

Nhược Nhược gật đầu coi như biết. Tần Tranh cùng hai vị thúc, mấy vị biểu ca, biểu đệ, thẩm thẩm, ông ngoại nhìn Nhược Nhược bình tĩnh không khỏi nóng ruột. Tần Tranh lên tiếng

“Nhược nhi, cháu không lo lắng sao”

Nhược Nhược nhướn mày

“Có gì đáng lo lắng. Bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn. Dù gì sống chết đối với ta mà nói là bình thường. Trải qua nhiều vậy ta còn sợ bọn họ hay sao”

Tần Tranh không biết phải khóc hay cười với cô cháu này nữa. Người ta sắp rút linh hồn tới nơi rồi vẫn còn bình tĩnh được

“Nhưng mà việc này rất quan trọng. Bùa chú mạnh mẽ như vậy. Người khỏe mạnh cũng sẽ một lá bùa mà chết nữa là người”

Nhược Nhược cười nhẹ nhàng

“Không có vấn đề gì. Muốn mạng ta chắc nằng tới kiếp sau hoặc sau nữa hoặc là không bao giờ. Ta không phải quả hồng mềm, người ta bóp cái là nát được đâu”

Tần Uy vênh râu

“Cháu gái, có ông ngoại ở đây. Bọn họ muốn làm hại cháu ta sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết. Bọn họ làm tổn thương cháu gái ta, ta sẽ giết cả nhà bọn họ. Ta Tần Uy một lần sai đã mất đi con gái không thể để lần thứ hai sai mà mất đi cháu gái bảo bối được”

Nhược Nhược nhĩ thâm

“Mẫu thân, người thấy không, ông ngoại cùng các thúc bá rất quan tâm ta. Cho dù là ta không thể lập tức tha thứ cho họ nhưng ta thực cảm động tình thương yêu họ dành cho. Người có thể không cần lo lắng cho ta nữa”

Nhược Nhược lấy lại tâm trạng

“Người yên tâm. Bọn họ tình thông bùa chú chẳng lẽ ta lại không có cách phá giải. Họ thích lấy tính mạng ta thế ta cũng cho bọn họ ném mùi vậy. Thích kiểu nào hại ta, ta cũng cho nhận lại, gây ông đập lưng ông”

Tần Sơn há miệng

“Chẳng lẽ...”

Nhược Nhược gạt đầu

“Không sai. Ta cũng sẽ bùa. Ta hay giải bùa chứ chưa bao giờ hạ bùa. Lần này có lẽ phải lấy hai người đó ra thí nghiệm xem hạ bùa chú của mình bậc mấy”

Mấy vị há hốc mồm. Không nghĩ tới Nhược Nhược bản lĩnh cao tới vậy có thể dùng bùa chú. Họ không biết nói gì hơn. Ngân nhìn tất cả thu vào trong mắt lạnh nhạt nói

“Có gì lạ lắm sao, tiểu thư họ mấy thứ hỗn tạp đó chỉ để bảo vệ bản thân. Nếu không làm sao có thể xót mạng tới ngày hôm nay mà nhìn mấy người”

Ngân rất ít khi nói nhiều chỉ có quan tới Nhược Nhược hần mới chịu nói. Hôm nay có lẽ là câu dài nhất hần nói

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Nghe Ngân nói vậy, Tần gia từ trên xuống dưới đều hồ thẹn. Họ tự vấn lòng, bản thân họ không biết một chút gì về Nhược Nhược, những cái họ biết về Nhược Nhược chỉ là nghe kể mà thôi thì lấy tư cách gì đón nàng về Tần gia. Nhược Nhược thấy mặt mọi người không thích hợp và cũng rõ ràng họ đang nghĩ điều gì. Nàng nói tuy giọng vẫn lạnh nhạt nhưng ai ai cũng cảm nhận được có vài phần tình cảm

“Ngân mọi chuyện đã qua. Không nên nhắc. Họ không biết”

Ngân nghe chỉ im lặng không nói tiếng nào. Bản thân hần rõ ràng mặc dù bề ngoài Nhược Nhược giống như lạnh lùng lại cự nhân ngàn dặm nhưng trong nàng là lương thiện, sống có tình có nghĩa nếu không hần cũng không một lời mà theo nùng lâu như vậy. Nhược Nhược thấy cũng chẳng có gì đáng nói nhiều liền một lời cáo từ về phòng trước. Ngân lặng im đi phía sau. Tần Uy thấy Nhược Nhược đi xa mới phục hồi tinh thần lên tiếng

“Các người nhớ, bảo bối cháu gái muốn làm gì cần các người trợ giúp thì cứ giúp nàng. Không được phép để nàng mạo hiểm”

Tần Tranh bấu môi

“Phụ thân chẳng lẽ nàng muốn giết người, phóng hỏa phụ thân cũng giúp”

Tần Uy trừng mắt

“Xú tiểu tử ngu ngốc, tất nhiên phải giúp. Giết sạch những tên gây phiền toái cho bảo bối của ta, nàng nói đúng, các người không được đi tây, nàng nói giết người các người không được cứu người. Tóm lại là tùy theo nàng”

Tần Tranh nghe không khỏi rụt cổ

“Phụ thân, người không biết bảo bối cháu gái người là vị hôn thê của thái tử điện hạ, tương lai thái tử phi sao. Nàng hô một câu có cả đám người thay nàng đi giết người đâu cần Tần gia”

Tần Uy cùng mọi người giật mình. Tần Minh lên tiếng

“Đại ca nói là thật sao. Nhược nhi là thái tử phi tương lai”

Tần Tranh thở dài

“Không sai, thái tử điện hạ cũng đang ở đây làm sao sai được. Ta còn thấy thasi tử đối với Nhược nhi rất ân cần, ôn nhu không giả. Mà có cả vị Từ tướng quân cũng phải lễ nhượng Nhược nhi vài phần”

Tần Uy vỗ đùi mình

“Ôi, bảo bối cháu gái, ta chưa kịp nhận đã được bán cho một tên xú tiểu tử rồi”

Tần Tranh không khỏi vuốt mồ hôi hột nhớ lại cảnh tượng gặp Lạc Thần mà vẫn thấy sợ

“Phụ thân, gọi thái tử là xú tiểu tử sẽ bị tội. Hơn nữa, thái tử xưa nay nổi tiếng tuấn mĩ vô song, lãnh bạc như nước. Người không biết con trai gặp thái tử cũng còn cảm thấy thật đáng sợ. Thái tử không như người nghĩ là một tiểu tử”

Tần Húc lên tiếng

“Bá bá là bị thái tử điện hạ làm sợ”

Tần Tranh gật tò ra đồng ý

“Không sai, thái tử tuy tuổi trẻ nhưng phong phạm đế vương có dư. Đứng trước mặt người, đại bá có cảm giác mình giống con kiến có thể chết bất cứ lúc nào. Lần đầu tiên, đại bá gặp phải người không một tiếng có thể làm hỏng một cá nhân như vậy”

Tần Uy nghe con trai nói cũng thật tò mò không biết thái tử ra sao, như thế nào mà Tần Tranh ca ngợi vậy

“Xú tiểu tử bót ở đây đe dọa, nói đi, thái tử ở chỗ nào, ta muốn nhìn hấn một mặt coi có hợp với bảo bối của ta không”

Tần Tranh lắc đầu

“Phụ thân muốn gặp, con trai nghĩ người không nên thi hơn”

Tần Uy rung râu trừng mắt

“Nói”

Tần Tranh hết cách

“Là ở cạnh phòng Nhược nhi phía tây Thanh Tâm các”

Nghe vậy Tần Uy mau đứng dậy

“Đi thôi”

Tần Tranh không khuyên được, Tần Minh lên tiếng

“Phụ thân xin dừng bước, vừa rồi người mới gặp Nhược nhi. Nếu bây giờ người lại đi tìm thái tử điện hạ thật không tốt. Thái tử điện hạ tương lai là vua, chúng ta là dân, lễ tiết luôn là không thể thiếu. Hay là để đại ca sai người tới hỏi thái tử điện hạ một tiếng để tránh đường đột”

Tần Uy nghe Tần Minh nói cảm thấy hợp lý liền gật đầu

“Tần Tranh tiểu tử, ngươi sai người làm như xú đệ đệ của ngươi nói đi. Ta nghỉ ngơi đã”

Tần Tranh thở phào cung kính

“Dạ, phụ thân “

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sau khi Tần Uy cùng mọi người đi nghỉ ngơi, Tần Tranh không khỏi lắc đầu thở dài

“Bê bối, thức bê bối mà, ôi số ta sao lại khổ vậy chứ. Biết làm sao để nói với thái tử điện hạ rằng phụ thân muốn gặp bây giờ”

Tần Thiên vừa đi tới liền nhìn thấy cảnh tượng Tần Tranh đứng một mình lăm bắm với cái cây, liền lên tiếng

“Sur phụ, người làm sao vậy, người không khỏe”

Tần Tranh nghe Tần Thiên nói ngay lập tức bỏ đi về mặt đau khổ, miệng nhoẻn cười

“Thiên nhi à, ngươi đi tới chỗ thái tử điện hạ nói rằng sư tổ của ngươi muốn tới bái kiến, hỏi ý thái tử ra sao”

Tần Thiên nghe xong, cả người cứng nhắc cố gắng lê chân rời khỏi. Giờ thì hắn đã biết tại sao sư phụ lại đứng gần cái cây lăm bắm rồi. Sư phụ đổ trách nhiệm lặng lẽ lên hắn, hắn đành tuân mệnh vâng theo. Cho dù hối hận vừa lên tiếng cũng không còn kịp. Đi tới cửa phòng Lạc Thần, Tần Thiên chưa kịp gõ cửa, Lạc Thần đã lên tiếng

“Ài”

Tần Thiên giật mình lau mồ hôi

“Hồi điện hạ, sư công muốn tới bái kiến không biết ý điện hạ thế nào”

Trong phòng im lặng lúc lâu. Tần Thiên cũng lau mồ hôi rất nhiều đang định rời đi thì nghe Lạc Thần ậm ọc lên tiếng

“Hảo, sáng mai”

Tần Thiên nghe vậy thở ra

“Vậy không làm phiền điện hạ nghỉ ngơi, thần cáo lui”

Trong phòng lại trở về im lặng. Tần Thiên rời đi, Lạc Thần mở cửa ra phòng đu tới phòng Nhược Nhược. Vừa mở cửa đã thấy Nhược Nhược đang hăng say với mấy tấm bùa. Lạc Thần đóng cửa đi tới ngồi cạnh Nhược Nhược ôn nhu

“Nhược nhi tại sao đột nhiên vẽ bùa”

Nhược Nhược đang vẽ bùa nghe Lạc Thần hỏi liền quay nhìn Lạc Thần cười

“Nha, nẫu tử Như Mộng lấy ngày giờ sinh của Nhược nhi ý đồ muốn khóa linh hồn Nhược nhi, để Nhược nhi chết không ai biết. Đã vậy, Nhược nhi cũng không muốn thủ hạ lưu tình nữa”

Lạc Thần nghe Nhược Nhược nói xong khuôn mặt tuấn mã chợt chuyển lạnh như băng tràn ngập sát khí, một chút ôn nhu vừa rồi cũng không thấy

“Bọn chúng thật to gan, ngay cả cấm thuật cũng dám dùng để tiêu trừ nàng”

Nhược Nhược nhìn Lạc Thần thay đổi trong chớp mắt không khỏi hạ bút xuống nắm tay Lạc Thần

“Thần đừng như vậy, Nhược nhi không phải vẫn hoàn hảo ngồi trước mặt chàng sao. Chàng yên tâm, Nhược nhi đã sai Mạc nhi trao đổi ngày sinh giả vào đó. Tới lúc đó ai khóa linh hồn ai cũng không biết”

Lạc Thần dịu xuống con tức giận không khỏi đưa bàn tay to sờ má Nhược Nhược, tay còn lại giữ chặt tay nàng, có một chút lo âu

“Nhược nhi, ta biết nàng rất thông minh, am hiểu rất nhiều thứ mà ta không biết nhưng nàng đối với ta rất quan trọng, cho dù là một sơ xuất nhỏ ta cũng không muốn. Nàng là người ta yêu, ta luyện tiếu nàng vậy mà bọn chúng hết lần này tới lần khác ý đồ tổn thương nàng, muốn dồn nàng vào chỗ chết. Ta thật muốn ngay lập tức trở về bắt bọn họ, cho bọn họ nếm mùi đau khổ khi có ý tưởng động tới nàng”

Nhược Nhược nhẹ cười

“Thần, Nhược nhi hiểu những gì chàng nói, chỉ là ân oán này Nhược nhi muốn bản thân tự giải quyết”

Lạc Thần đắm chiêu

“Nhược nhi cho dù vậy nhưng bùa chú quá mạnh mẽ, nàng tuy rằng hay giải bùa nhưng dùng bùa để phong tỏa linh hồn người khác vẫn là lần đầu. Ta thật lo lắng”

Nhược Nhược dựa vào Lạc Thần

“Thần tin tưởng Nhược nhi, Nhược nhi sẽ làm được mà không bị tổn hại gì”

Lạc Thần biết Nhược Nhược quyết định sao cũng không ngăn cản được chỉ có thể gật đầu đồng ý

“Được rồi, thuận theo nàng. Chỉ cần không tổn hại bản thân là được”

Nhược Nhược cười rộ lên

“Hào, hào chàng yên tâm, ta đảm bảo, chắc chắn, cương quyết sẽ không bị một chút tổn hại gì, chàng vừa ý”

Lạc Thần nhìn nàng đáng yêu khuôn mặt không khỏi bật cười nhưng trong lòng thì vẫn lo lắng. Cho dù vậy thì Lạc Thần vẫn tuyệt đối tin vào Nhược Nhược. Trong mắt Lạc Thần, Nhược Nhược làm gì cũng có sự chắc chắn, cẩn thận

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hai người ngồi trò chuyện không để ý thời gian. Lạc Thần vẫn là luyện tiếu Nhược Nhược vẽ bùa mà mệt mỏi nhưng lại không giúp được. Lần đầu tiên Lạc Thần cảm giác bản thân quá thực quá thiếu sót. Tâm tình cũng vì vậy mà nặng nề. Nhược Nhược chăm chú vào vẽ bùa vẫn là để ý Lạc Thần

“Thần, chàng xem con người đâu phải vạn năng, ai cũng có khuyết điểm của mình cho nên mới nói chẳng ai là hoàn hảo. Bản thân Nhược nhi cũng cảm thấy mình có rất nhiều thiếu sót chẳng qua Nhược nhi vẫn là cố gắng để ai thấy được sự thiếu sót đó”

Lạc Thần gật đầu nhẹ cười

“Nhược nhi của ta nói đúng, ai cũng sẽ có thiếu sót. Cố gắng là được không cho ai thấy thiếu sót của mình”

Có lẽ cũng chỉ mình hắn biết Nhược Nhược là cố gắng ra sao, trả giá thế nào để có thể đi tới ngày hôm nay. Đối với hắn mà nói thì thiên hạ rất nhiều mỹ nhân nhưng cũng không thể sánh nổi nàng. Nàng có ý nghĩ và tín niệm riêng của bản thân. Nghĩ thông suốt, Lạc Thần xoa nhẹ tóc nàng rồi ra ngoài. Nhược Nhược nhìn Lạc Thần ra ngoài rồi chỉ nhẹ lắc đầu lại tiếp tục vẽ bùa. Rất nhiều tấm bùa đã vẽ xong chỉ là nàng luôn suy nghĩ so với khóa hồn bùa, vong tình bùa, đoạt phách bùa thì có loại bùa nào nàng chưa từng xem qua mà cao siêu hơn không, thờ dài, nhìn những tấm bùa đặt trên mặt trong lòng vẫn băn khoăn. Ba ngày đi qua, Tần Uy thực sự khó chịu, không nói tới cháu gái hắn không gặp hắn, ngay cả thái tử điện hạ cũng một mực im lặng không thấy gì làm hắn càng khó chịu thêm. gọi Tần Tranh tới Tần Uy khó chịu bắt đầu phát tác

“Tần Tranh tiểu tử nguoi nói nhanh cho ta mấy ngày nay tại sao lại im ắng tới vậy. Nhược nhi không có động tác, ngay cả thái tử cũng không hề gặp ta là sao. Chẳng phải điện hạ nói sáng mai gặp ta, bây giờ là mấy cái sáng mai rồi. Tiểu tử nguoi nếu không nói rõ ràng đừng có trách lão phu ta cho nguoi biết tay”

Tần Tranh biết trước lão cha gọi mình tới là sẽ không may rồi vẫn là phải đứng im nghe và trả lời

“Phụ thân đại nhân người nghĩ xem đang lúc dầu sôi lửa bỏng thế này, thái tử chỉ lo lắng Nhược nhi sao có thể để ý tới người. Nhược nhi cũng phải nghiên cứu về bùa tất nhiên phải im hơi lặng tiếng rồi. Phụ thân cố gắng vài ngày, Nhược nhi xong chuyện này hẳn là sẽ cùng thái tử tới thôi”

Tần Uy bực dậm chân

“Đội, đội, đội, ta đợi tới sung cả mắt, mòn cả mặt, nguoi còn bắt ta đợi đến bao giờ. Tiểu tử nguoi không kiếm được người tới đây, ta sẽ, ta sẽ...”

nói tới đây Tần Uy cũng không biết sẽ thế nào liền phát tay áo

“ra ngoài đi”

Tần Tranh bước ra ngoài thờ phào nhẹ nhõm tránh được một kiếp lần này. Xem ra hần phải tìm cách để thái tử và Nhục nhi gặp lão cha nếu không bản thân hần cũng không thể qua. Nghĩ liền làm, Tần Tranh vác mặt dày đi tới phòng Lạc Thần. Đứng trước cửa gõ mấy lần không thấy ai trả lời. Tần Tranh lại tới phòng Nhục Nhục nhưng cũng không thấy tiếng động. Nhìn ngang ngó dọc quá yên tĩnh. Tần Thiên đi qua thấy Tần Tranh cứ đứng im trước cửa Nhục Nhục liền lên tiếng

“Sư phụ”

Tần Tranh nghe vậy quay lại nhìn

“ừ, người lại đây gọi họ ta Nhục nhi ra. Ta gọi mấy lần vẫn không thấy động tĩnh gì”

Tần Thiên ngậy ra một lúc mới trả lời

“Sư phụ, cô nương cùng thái tử ra ngoài lúc sớm, người không biết sao”

Thấy Tần Thiên nói vậy, Tần Tranh cười nhẹ

“Người xem sư phụ ta mau quên, cháu gái báo từ hôm qua ra ngoài cũng quên. Được rồi người đi đi, sư phụ cũng có việc”

Nói xong Tần Tranh phát tay áo đi, Đánh chết hần hần cũng không muốn để đồ đệ biết Nhục nhục không nói lời nào với hần đã ra ngoài, rất mất mặt

Bạn đang đọc truyện *Thái Tử Phi Đặc Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.